ZVEZDOMIR MARINOV
MOCIRLA
Bucureşti 1994

Negativul are o multitudine de feţe şi toate sunt foarte atrăgătoare, captivante. Fiecare lucru frumos are şi reversul medaliei. Un strop de neatenţie şi eşti absorbit de păcate. De aici nimeni nu te poate scoate.

Vă amăgiţi crezând că Iisus vă va ierta. Aşteptaţi ca El să fie buretele vostru cu care să vă spălaţi murdăria pe care singuri aţi ales-o şi în care v-aţi înecat. I-aţi luat viaţa fiindcă arăta lumii Adevărul. Acum cereţi şi mai mult: să vă dăruiască viaţă veşnică. Ar face-o, dar pentru ce? Pentru ca apoi să transformaţi Universul în MOCIRLĂ?

CAPITOLUL I

Mănăstirea

Merg încet pe drumul spre mănăstire încercând să recunosc locuri ştiute. Soarele îmi arde spatele şi creştetul. Planeta e distrusă, oricât aş încerca eu să nu mă gândesc la asta, iar arşiţa zilei îmi aminteşte în fiecare clipă inconştienţa unora şi reaua voinţă a altora dintre oameni. Sunt transpirat. Şiroaie de apă îmi curg pe faţă. Poteca pe care păşesc, în urmă cu mulţi ani, era umbrită de o pădure virgină. Acum, pădurea pare un colos căruia i s-au amputat mâinile şi picioarele. Sunt de puţin timp pe Terra şi am început să mă sufoc. Îmi este greu, dar trebuie să fac totul pentru a ajuta oamenii. Am să bat la toate uşile şi am să văd dacă mă va recunoaşte cineva, fără să fie ajutat. Să fi fost zadarnic? Să fie în zadar şi această ultimă încercare a mea?

Pe drum mi-am cumpărat o Biblie. Cartea cea mai completă şi mai uşor de studiat. Voiam să văd cum s-au transmis informaţiile în timp. Imediat am observat şi mai multe schimbări faţă de data trecută. Dacă acest ciclu ar mai ţine o sută de ani, nu ar mai fi nimic din învăţătura mea. Cu toate astea, oamenii o cumpără. Mă uit la chipurile lor. O cumpără, dar majoritatea doar pentru a o avea ca simplu obiect, să-şi dovedească lor înşişi că sunt credincioşi.

Clădirea uriaşă în faţa căreia mă aflu e de trei secole în acest loc. Acum e în renovare. Este o mănăstire de maici. Intru, în curte nu e nimeni, locul pare părăsit. Mă izbeşte dezordinea de aici. Şi mă întreb dacă nu cumva e părăsită mănăstirea, în ciuda renovărilor care tocmai au fost demarate. Măcar la poartă ar fi trebuit să fie cineva, însă din

păcate nu e nimeni. Mă aşez pe o bancă, în apropierea fântânii din mijlocul curţii. Aici pot fi observat mai uşor, nemaifiind ascuns de sforile pline cu haine negre întinse la uscat. Mă simt studiat şi întorc încet capul. Undeva, la etaj, în spatele unei ferestre, se mişcă o siluetă. Ştiu că în scurt timp va apărea cineva. Nu m-am înşelat: spre mine se îndreaptă o măicuţă în vârstă, sprijinindu-se într-un toiag. La fiecare câţiva paşi se opreşte să se odihnească. Vârsta nu-i îngăduie să meargă mai repede. Totuşi cred că exagerează puţin pentru a-şi crea răgazul de a mă studia mai bine. În sfârşit ajunge în faţa mea. Mă ridic, vârsta şi haina pe care o poartă îmi cer asta.

— Bună ziua, maică!

— Bună ziua, dar ce te aduce pe aici? Azi nu e zi de vizită, am pus anunţ la intrare, n-ai văzut? Dacă tot ai intrat, poţi să te uiţi, însă plăteşte taxa de intrare!

— Aş plăti-o măicuţă, dar nu am niciun ban.

— Dacă vii să ceri, să ştii că nu avem, mamă. Suntem săraci, tu nu ştii că trăim doar din ce ne dau oamenii? Astăzi abia am avut din ce să facem mâncare.

— Caut de lucru şi văd că aici e multă treabă. Cunosc toate meseriile. Aş putea să refac grădina, să repar gardul, tot…

— Nu ţi-am spus că aici nu e loc pentru cerşetori? Aici este lăcaşul lui Dumnezeu. Haide, pleacă de aici c-am să chem poliţia. Să-ţi fie ruşine!

Mă îndrept spre poartă, apăsat de durerea acestei discuţii. „Sărmană bătrână, dacă ai şti cu cine vorbeşti şi ai fi conştientă de asta, ai muri pe loc”.

În spatele meu, după câţiva paşi se aude o altă voce strigând:

— Maică Evlaghia, opreşte-l puţin pe omul acesta!

— Aşteaptă, omule! Te cheamă maica stareţă. Hai cu mine!

O urmez pe scările înguste din lemn. Întind mâna şi o ajut să urce fără să se mai folosească de baston.

— Mulţumesc, maică! Vârsta… De-acum încolo nu-mi mai rămâne decât să merg în faţa lui Dumnezeu. Treizeci şi şase de ani l-am fost credincioasă, aşa cum mă vezi. Am fost tot timpul în mănăstirea asta.

Ajungem în faţa camerei unde stă maica stareţă. Primul impuls a fost să intru direct fără să aştept, însă m-a oprit gestul bătrânei care s-a oprit şi a bătut în uşa cu respect. Primim răspuns şi intrăm.

Maica stareţă are vreo patruzeci de ani. Se uită la mine cu mare atenţie.

— Am auzit că vrei să munceşti. Nu pari un om rău însă vă ştiu eu pe voi ăştia, vă daţi voi arama pe faţă până la urmă. Am avut până acum o lună pe unul aici. A lucrat destul de bine, dar a făcut o grămadă de prostii, aşa că am fost obligată să-l dau afară. Te-aş lua de probă, dar să ştii că suntem foarte sărace şi nu avem de unde să-ţi dăm bani, însă mâncarea îţi va fi asigurată. Dacă accepţi aşa…

— Da, maică! Altceva nici nu-mi trebuie.

— Şi să mai ştii că nu ai voie în chilii. Acelea sunt doar pentru măicuţe. Vei dormi jos, unde sunt lemnele. Vino să-ţi arăt!

În beci era un pat cu aşternutul nespălat de câteva luni. Negru, nu se mai cunoştea care era pătura şi care cearşaful.

— După ce-ţi aşezi bagajul – şi s-a uitat ironic la sacoşa mea – începi să cureţi curtea de gunoi, îl arunci afară. O dată pe săptămână vin gunoierii să ni-l ia. Ne usucă de bani şi ăştia, parcă nu iau de la Dumnezeu.

Mâncarea diseară, după slujbă. Să nu cumva să lipseşti de la vreo slujbă, că nu ne mai înţelegem. Dacă vrei să te speli sau să-ţi cureţi lucrurile, poţi să o faci numai afară, la fântână. Baia este pentru măicuţe. Hai, că mai am şi altă treabă, a mai spus stareţa, şi a părăsit beciul.

Încep să fac ordine în micuţa încăpere şi scot tot felul de murdării: păianjenii împânziseră tot tavanul, iar ferestruicile cât latul palmei de lângă tavan făcuseră piatră de când nu mai fuseseră spălate. În câteva ore am terminat. Ies la fântână să spăl lenjeria şi hainele de pe drum. Când întind rufele la uscat, mă simt privit din toate părţile. Probabil omul dinaintea mea nu făcuse asta niciodată.

Mă apuc de măturat. Scot câte o roabă de pământ pe metru pătrat. Aici nu s-a făcut curăţenie de foarte multă vreme. Până la începerea slujbei am reuşit să curăţ vreo cinci metri pătraţi şi am aşezat şi pietrele la locul lor. Petecul curăţat parcă era adus din altă parte acolo, în curtea mănăstirii.

Bat clopotele. Mă îndrept spre biserică. Acum văd toată suflarea mănăstirii. Sunt cincizeci şi opt de măicuţe, dintre care optsprezece sunt mai în vârstă, iar restul tinere. Vreo şaisprezece sunt aproape copii. Cu ultimii bani am cumpărat o lumânare pe care am aprins-o şi am pus-o în faţa altarului.

— Ai pe cineva mort, fiule? mă întreabă maica stareţă.

— Toţi pe care i-am văzut şi cunoscut, maică. Pentru ei aprind lumânarea. Poate învia în faţa Domnului.

— Domnul are milă de toţi, fiule. Bine faci, mai zise ea fără să înţeleagă ce-i spusesem.

După terminarea slujbei ţinută de maica stareţă, mi-am adunat rufele şi am intrat în cameră. Eram trist, foarte trist. În lăcaşul clădit în numele meu trebuie să plătesc. Pentru că sunt orbi şi surzi, m-au gonit.

Aud paşi pe scări. Maica stareţă vine să mă cheme la masă. Mi se pare ciudat.

— Văd că eşti gospodar. Hai la masă odată!

— Nu-mi este foame, nu pot să mănânc.

— Nu se poate să strici obiceiul. Suntem săraci, dar cât să mâncăm avem. Nu o puteam refuza şi m-am lăsat condus spre bucătărie şi sala de mese. Aici toată lumea o aştepta pe cea mai demnă soră, pentru începerea mesei. După sosirea maicii stareţe toată lumea a început să mănânce în linişte. Sărace după vorbă, bogate după ciorbă. Pe masă erau fripturi şi tot ce-ţi dorea sufletul, din belşug.

După masă, am întrebat-o pe maica stareţă dacă pot să spăl bucătăria şi sala de mese. S-a înroşit tare, însă s-a ruşinat prea puţin de mizeria care domnea aici:

— Da, fiule, dar să nu rămână nimeni aici.

Mi-a luat destul de mult timp pentru a scoate la lumină cele două încăperi. Am dormit foarte puţin, abia spre dimineaţă. M-am sculat, trezit de bătaia clopotelor, am făcut ordine şi am mers la slujbă, înainte să vină maica stareţă să mă cheme.

Spre surprinderea mea, în biserică erau foarte puţine maici. Mi s-a spus – cumva pe un ton de scuză – că sunt puţin bolnave. Cel puţin ciudată mi se părea această îmbolnăvire a maicilor. Slujitoarele lui Dumnezeu, după cum se credeau ele, nu se puteau îmbolnăvi aşa „în masă”. De fapt, mi-am dat eu seama imediat, maicile mai vechi în mănăstire făceau ce le tăia capul, fără a le păsa de „conducătoarea” mănăstirii. Pentru a lipsi de la slujbă, trebuie un motiv serios. M-am gândit atunci că există un secret comun ce le unea pe maici şi pe stareţă în toate situaţiile.

Acest secret l-am aflat mai târziu, întâi a fost convorbirea cu gunoierii care veneau să ridice gunoiul, chiar a doua zi:

— Omule, atâta gunoi n-a fost ridicat niciodată de aici. Trebuie

să facem vreo trei drumuri. Ce te-a apucat să lucrezi la puturoasele astea? Zgârcite cum sunt, nu vedem niciun ciubuc de la ele. Or să ne spună că sunt slujitoarele lui Dumnezeu. Nu-i rea slujba la măicuţe, schimbă brusc vorba gunoierul cu un zâmbet cu subînţeles. Nu prea îţi dau bani, în schimb ai aici de toate…

— Ce vrei să spui?

— Hai lasă, aşa zice şi primarul când îl întrebăm de ce ţine aşa mult la leneşele astea. Deşi toată lumea ştie că vine aici la petreceri, se ascunde pe după deget şi face pe inocentul.

— Petreceri? Aici, în lăcaşul Domnului?

Gunoierii s-au uitat lung la mine şi unul dintre ei mi-a spus:

— Da' tu pe ce lume trăieşti? Ha, ha, ha!

Nici nu bănuia ce întrebare bună îi ieşise din gură fără să vrea. Au plecat râzând.

— Ştiu eu ce le trebuie lor, un an de serviciu…

Am terminat de aranjat grădina şi tot ce era în jur. De acum încolo trebuiau doar îngrijite, ceea ce nu era prea greu, însă de asta trebuia să se ocupe cineva.

Într-o scară stăteam şi mă gândeam cum este posibil, cu tot ce aveau aici măicuţele, să nu ajute măcar o casă de copii. Era lucrul cel mai firesc pe care l-ar fi putut face în afara rugăciunilor pe care le săreau cu orice prilej.

Am fost întrerupt din şirul gândurilor de paşii cuiva care cobora scările spre camera mea. Era cineva tânăr, fiindcă de-abia i se auzeau paşii repezi. Imediat a intrat în cameră una dintre tinere ce urmau să devină maici; până atunci era doar slujnică.

— Te rog frumos, închide lumina! a spus ea speriată. Dacă mă vede cineva, s-a zis cu mine.

— Dar ce te aduce aici, copilă? Ce cauţi la ora asta aici? Te văd neliniştită, nu te simţi bine la mănăstire?

Fata a început să plângă:

— Pe mine m-a adus mama aici pentru că eram în plus.

— Cum adică „în plus"? Ce copil poate fi în plus la părinţii săi? câţi ani ai?

— Paisprezece ani. Mama s-a recăsătorit, iar soţul ei nu mă vrea. Aşa că sunt în plus. Când m-au adus aici am fost dezbrăcată în faţa tuturor. Mi-a fost ruşine, dar dacă aşa e rânduiala… După ce m-au văzut, au acceptat să mă primească. Când a plecat, mama mi-a promis

că o să vină să mă vadă, dar uite a trecut un an şi nu a venit. Probabil nu a avut timp sau nu o lasă soţul ei, cine ştie. Ştii, mi-e cam teamă pentru ziua de mâine. E zi de petrecere şi vin mitropolitul, primarul şi prietenii lor. Cred că de data asta nu mai scap. Nu văd încă o ieşire. Vreau să fug. Am mai încercat de două ori şi m-am întors din nou aici. Am mâncat o bătaie…

— Petreceri aici, în mănăstire? am întrebat eu încă nevenindu-mi să cred. Dacă află maica stareţă, ce se întâmplă?

— Păi ea le organizează, împreună cu mitropolitul.

— Şi de ce spui că nu mai scapi de data asta?

Fata s-a înroşit ca un mac şi se uita la mine, gândindu-se dacă să-mi spună sau nu. Şi-a învins în cele din urmă ruşinea şi a început:

— Când sunt petrecerile astea, oamenii care vin aici se culcă cu noi. Maica stareţă spune că toţi trebuie să fie supuşi ai Domnului şi că doar aşa putem fi şi cu trupul şi cu sufletul ai Lui întru totul. Ai văzut că dimineaţa nu vin toate maicile la slujbă. Ştii de ce nu vin? Se culcă în fiecare noapte două câte două şi ştii tu ce fac până târziu. Şi eu fac asta cu maica Angela. Ea mi-a spus că de acum înainte trebuie să simt cum se face asta şi cu bărbaţi. Cel dinaintea ta nu stătea aici în hruba asta. Dormea în chilie cu maica stareţă. Era prietenul ei. Aici ţineam morţii până îi luau la morgă, în oraş. Cel dinainte nu era aşa frumos ca tine, dar era singurul care stătea aici tot timpul, aşa că în lipsă de altceva mai bun… Pe urmă s-a îndrăgostit şi de maica Angela. S-au bătut amândouă pentru el. Astea sunt secretele noastre şi nu prea le ştie multă lume. El o bătea pe maica stareţă, iar ea spunea dimineaţa că s-a lovit. Noi însă ştiam adevărul. După o scurtă pauză, mi-a spus cu tristeţe:

— Hai cu mine să-ţi arăt ceva. Dar încet, să nu cumva să trezim pe cineva.

Am ieşit pe culoarul subsolului şi după puţin ne-am oprit în faţa unei uşi. Fata a deschis-o şi a aprins lumina. Era aici ca-ntr-un depozit de mâncare al armatei. Era plin cu de toate. Am urcat apoi într-o sală care era pregătită pentru bairamul ce urma. N-am spus nimic şi am ieşit repede de acolo.

— Dacă se ia cineva de tine mâine, strigă şi vedem noi ce facem. O să fiu pe aproape.

— Da nene, dar nu putem fugi acum?

— Nu, asta nu se poate. Trebuie să fii pregătită să mergi cu

mine, i-am spus eu, deşi ştiam că n-o să înţeleagă. Rezolvăm noi, nu-ţi fie frică. Acum du-te să dormi!

A doua zi după prânz au sosit oaspeţii în mănăstire. Veniseră cu trei maşini în care erau toate personalităţile oraşului din apropiere. Au urcat scările în sala unde erau aşteptaţi. De la distanţă totul părea o vizită de lucru a primăriei care urma să se lase cu ceva fonduri pentru aşezământul Domnului. Începusem să cred că fata exagerase sau chiar inventase lucrurile pe care mi le spusese. După puţin timp însă, unul dintre şoferi a ieşit în balcon şi mi-a strigat:

— Hei, omule, să speli maşinile! După aia ai ceva de băut de la noi.

N-am spus nimic şi am respectat dorinţa oaspeţilor. Seara se auzeau voci vesele, satisfăcute, ce trădau ce se întâmpla înăuntru. Aşteptam pe o bancă afară, să pot auzi dacă mica mea prietenă are nevoie de ajutor. La un moment dat, am văzut-o însoţită de unul din conducătorii bisericii. Eu eram în umbră, aşa că îi puteam vedea şi chiar auzi fără să fiu ştiut.

— Tu eşti o făptură deosebită, îi spunea acesta fetiţei. Eşti cea mai frumoasă şi mai delicată dintre toate de aici.

Fata îl privea încântată de cele ce auzea. Tu ai mai multă minte decât toate celelalte la un loc şi îţi dai seama de unele lucruri, continuă înalta faţă bisericească. Peste câtva timp îi vei lua locul stareţei şi vei cârmui mănăstirea. Tu meriţi mult mai mult decât gradul de slujnică şi pentru asta eu am să te ajut. Popa îi luase mâna într-a lui şi i-o mângâia. După un scurt răgaz îi spuse din nou:

— Am să-ţi dau har. Copila se pierduse, era încântată de promisiunile lui.

— Dar merit eu asta? întrebă ea sfioasă.

— Meriţi, sigur că meriţi; ţi-am spus-o! îi răspunse preotul cu o voce caldă ce o învăluia. Dar trebuie să-l fii devotată lui Dumnezeu şi nu cu jumătăţi de măsură. Trebuie să fii devotată trup şi suflet. Între timp preotul începuse să-i mângâie fetei părul, apoi spatele, iar ea nu mai spunea nimic; îi pierise orice urmă din hotărârea serii precedente. Nu am mai stat, am plecat de acolo fără să fiu văzut, dezamăgit de cât de repede îşi uitase demnitatea fata la care începusem să ţin. Nu avusese nevoie decât de un „motiv" oarecare şi totul a dispărut.

Dimineaţa, la slujbă erau şi mai puţine măicuţe, doar cele mai în vârstă. Am căutat-o cu privirea pe fată. Nu era. Am văzut-o abia către

prânz. Era veselă.

— Nene, să ştii, că alaltăseară te-am minţit, am vrut şi eu să glumesc cu dumneata. Să nu mă spui pentru gluma asta nimănui, te rog!

Am privit-o cum se îndreaptă către chilia ei.

Când a deschis uşa, înăuntru am zărit înalta faţă bisericească de aseară. Nu m-am mirat de asta. Eram uimit doar de faptul că nu se ascundea aproape deloc de ceilalţi. Pe mine probabil mă considera un nimic ce nu merita măcar a fi luat în seamă. Aşa şi era, lumea îmi era străină.

Înainte să plece, acesta s-a apropiat de mine:

— De unde eşti, fiule?

— Din nordul ţării.

— Am înţeles că faci treabă bună. Se şi vede. Săptămâna viitoare te iau la mănăstirea de călugări să faci şi acolo puţină ordine. Lucrul pentru Dumnezeu curăţă păcatele.

— Da, părinte, am să vin. Dar aici cine rămâne?

— Păi o să fii la ambele mănăstiri. Sunt numai vreo zece kilometri între ele. Ai să mergi prin pădure şi e mai scurt. Ştii că mişcarea înseamnă sănătate. Să nu fii leneş. Aici ai să dormi.

Vesel că a găsit omul care să facă treabă şi în cealaltă mănăstire, fără bani, s-a urcat în maşină şi a plecat. Mai târziu, maica stareţă mi-a zis:

— Fiule, să faci treabă bună! Eu te-am recomandat. Noi o să ne rugăm Domnului pentru tine. Dimineaţa termini ce ai de făcut aici, apoi spre prânz, în fiecare zi, pleci la cealaltă mănăstire.

* * *

Se făcuse amiază când am ajuns la mănăstirea de călugări. Prin pădure era o potecă pe care se ajungea într-un ceas. În timpul acesta m-am relaxat cel mai bine. Cântecul păsărilor îmi dădea forţa de a rezista fără să urlu.

În celălalt lăcaş al Domnului eram aşteptat.

— Ai venit, fiule? Trebuia să ajungi mai devreme! Preafericitul ne-a spus că eşti om muncitor. Vezi să nu furi ceva, că vei avea de tras. Te apuci de curăţat, aşa cum ai făcut şi în cealaltă mănăstire.

— Bine, părinte, încep…

— Hrană ţi-au dat surorile, sau au uitat?

— Nu am luat. Am crezut că o să găsesc aici.

— Vedem noi ce facem. Am să dau un telefon preafericitului să-l întreb, dar fă ceva până atunci. Hai, apucă-te de treabă!

Am început curăţenia. Situaţia era asemănătoare cu cea de la maici. Scoteam gunoiul cu căruţa. Când soarele era la apus, m-am oprit din lucru. A apărut şi stareţul care se vedea că este mulţumit.

— Părinte, pot să plec? Am de mers prin pădure şi este târziu.

— Hai că nu te mănâncă nimeni. Ia pâinea asta şi o bucată de brânză. Altceva nu avem. Şi mâine să vii mai devreme, auzi?

Am dat din cap şi am pornit la drum. Pâinea era veche de cel puţin trei zile, iar brânza mucegăită, dar n-aveam de ales.

A doua zi, după ce dimineaţa am făcut curăţenie la maici, am sosit mai devreme la noul „loc de muncă". Tocmai se terminase slujba. Pe trepte l-am întâlnit pe stareţ.

— Bravo! Ai venit la timp azi. Intră şi fă curat mai întâi în biserică. Apoi treci în curte şi continuă ce ai început ieri.

— Da, părinte. Am să fac cum mi-aţi spus.

În biserică era ca într-o cocină. Praf şi gunoi, necurăţat de vreo săptămână. Când eram aproape de sfârşit, mi-am dat seama că sunt studiat cu atenţie. M-am întors şi am văzut un călugăr mai tânăr. Avea o faţă de „fetiţă" îndrăgostită.

— Frate, a început el cu vocea subţire, bună treabă ai făcut. Stareţul mi-a spus să-ţi dau de mâncare. Ţi-am pus afară, pe masă. Este hrană pe care ne-au lăsat-o oamenii la un parastas, dar e bună, să ştii.

N-am spus nimic şi m-am îndreptat spre masă. Se cunoştea că hrana era de la parastas. Şi brânza şi pâinea erau la fel ca şi ieri.

Spre seară mi-am luat rămas bun, dar după ce am intrat în pădure, m-am hotărât să mă întorc când se lasă seara, ca să văd cum trăiesc călugării şi cu ce se ocupă după slujbă.

Zis şi făcut! Am intrat foarte încet, ca să nu fiu observat. Am privit prin geam în sala de mese, unde cinau fraţii călugări. Mesele lor erau încărcate cu tot felul de bunătăţi, ca şi mesele „surioarelor", cu singura excepţie că aici nu lipsea nici vinul. Încălziţi de băutură, au dat-o în cântece ea la nuntă. Nu mai ţineau cont de locul în care se aflau. Apoi au dat drumul unui gramofon şi au început să danseze doi câte doi. Eram îngrozit de ceea ce vedeam.

În momentul acela am alunecat de pe găleata pe care stăteam şi am căzut. Zgomotul a fost auzit. Au oprit repede gramofonul şi au deschis geamurile. În locul în care căzusem era întuneric şi am rămas

neobservat.

— Poate a fost câinele, am auzit vocea stareţului, nu putea să fie altcineva. Aţi închis bine uşa, sau vreţi să vină hoţii să ne fure icoanele? i-am distins ironia glasului. Valorează o avere, continuă el.

— Păi ce, cum le-am înlocuit pe cele originale nu putem să le înlocuim şi pe astea false?

— Căile Domnului sunt nebănuite fiule, zise din nou stareţul. Dacă nu era acest câine nu mi-ar fi venit această idee. Este chiar bine să vină hoţii şi chiar putem aranja ceva. Aşa nimeni nu ar mai avea cum să verifice autenticitatea acestor lemne.

— Dacă tot aţi adus vorba despre asta, spuse unul din cei prezenţi, din toţi cei de faţă, eu am rămas singurul care nu am tras niciun folos de pe urma vânzării. Toată lumea şi-a cumpărat maşină, apartament, iar eu am rămas doar cu promisiuni.

— Ştii ceva, ţine-ţi gura, că te ia dracu'! Ştii foarte bine că data viitoare tu o să fii primul care-şi va primi partea. V-aţi îmbătat ca porcii. Hai la culcare.

Am părăsit dezgustat locul. Voiam să ajung cât mai repede la mănăstirea maicilor, ca să nu mi se observe lipsa. Dar m-am grăbit degeaba, fiindcă toate dormeau. Sau poţi să ştii…?

Timpul trecea. Ce aveam de făcut nu era greu. Era de acum curat în ambele mănăstiri şi nu-mi rămânea decât să o păstrez.

Într-o zi am fost chemat de stareţ în chilia lui. Aici totul era în ordine. Din ajutoarele venite din străinătate, de la alte biserici, nu lipseau casetofonul, video, televizorul şi aparatura medicală care zăcea fără să fie de folos – nu interesa pe nimeni că în multe locuri era mare nevoie de ea.

— Fiule, bună treabă ai făcut! Mâine va fi o zi mai grea. Trebuie să predăm la stat animalele din gospodăria noastră. O să rămâi să dormi aici. I-am telefonat eu maicii-stareţe şi totul e aranjat. Ia apropie-te! Ţie îţi plac mai mult femeile sau bărbaţii? Mie trebuie să-mi spui, pentru că eu îl reprezint pe Domnul aici pe pământ. Spunând acestea, mi-a pus mâna pe picior. M-am retras cu o scuză banală şi m-am aşezat pe scaun. Surprins de gestul meu, stareţul s-a înroşit.

— Părinte, îmi poţi spune de ce jumătate din mănăstire aţi închiriat-o pentru discotecă? Sau aşa cere Domnul?

La asta chiar nu se aştepta. Eu, gunoierul, să-i pun o astfel de

întrebare?

— Pe tine ce te interesează? zise, încercând să iasă din situaţia în care îl pusesem. Apoi, începu să-mi explice: în felul ăsta tinerii se apropie mai mult de biserică. Ascultă muzică acolo, iar în zile mari, înainte de a deschide discoteca, trec şi pe aici. Dar să ştii că fără ţinută corespunzătoare nu intră nimeni aici. Doar ai văzut ce scrie la poartă.

— Părinte, eu am învăţat că în altar nu au voie decât bărbaţii!

— Aşa este, doar n-ai văzut femei acolo?

— Ba da! Ieri, era o văduvă tânără. S-a spovedit, apoi a intrat cu „adjunctul" tău şi, când a ieşit, mi s-a părut cam roşie.

— Şi câtă vreme au stat?

— Vreo oră, cel mult.

Stareţul s-a prins de cap şi nu ştia ce să spună.

— Te rog, du-te şi cheamă-l pe călugăr încoace.

Când cei doi vorbeau, stăteam la uşă. Se auzea foarte bine de acolo discuţia lor.

— Cum, nu ţi-e ruşine să intri în altar cu văduva aia? Te-a văzut gunoierul şi poate îi spune preafericitului. Ţi-ai permis să mă înşeli când ştii bine că eu te-am făcut adjunct?

— Auzi, m-am săturat de tine şi de toţi de aici. Numai bărbaţi. Trebuie să mai schimb şi eu…

— Dar noi, ca reprezentanţi ai lui Dumnezeu…

— Lasă-mă cu Dumnezeul tău. Ştii că am venit aici pentru că aşa a vrut tata. Şi mai ştii că în patul tău am primit iertarea greşelilor făcute… Dar m-am săturat să te satisfac. N-ai uitat probabil că eu sunt bărbatul, dacă se poate spune aşa.

— Taci, că ne aud toţi!

— Şi ce-i cu asta? Parcă e cineva care să nu ştie!

— Dar cu gunoierul, ce facem? A aflat şi el. Dacă află cei de la patriarhie, o să fie de rău.

— Ei, parcă ei nu ştiu!

— Ştiu, doar şi ei fac la fel, dar o fac mai pe ascuns.

— Pentru asta ne iartă. Dar ce ne facem cu icoanele?

S-a făcut linişte brusc. Orice ai fi făcut era trecut cu vederea. Chiar şi în cazul celor şase seminarişti care au tâlhărit oameni pe stradă, totul s-a muşamalizat. Dar „afacerea" cu icoanele era prea de tot. Un cuvânt scăpat şi toţi intrau în puşcărie.

— Cheamă-l pe gunoierul ăla!

Fiind vorba despre mine, m-am retras la câţiva metri de uşă înainte de a se deschide. „Adjunctul” m-a chemat, zâmbindu-mi linguşitor. Am intrat.

— A fost o greşeală, mi-a zis stareţul. Fratele a chemat-o pe femeia aceea în altar, pentru că acolo se simţea mai aproape de Dumnezeu şi de soţul ei. Dar să lăsăm asta. Ce zici, să-ţi dăm nişte haine mai noi? Ale tale s-au cam învechit.

— Păi şi când am venit aici, tot pe astea le purtam. Dar dacă aveţi, nu refuz. În ceea ce o priveşte pe femeia aceea, eu am întrebat doar, fără să vreau să fac vreun rău. Vreau şi eu să ştiu: dacă aşa se ajunge mai aproape de Dumnezeu să-mi daţi voie şi mie să intru câte o oră… Poate să i se facă milă şi de mine.

După cuvintele acestea, am făcut o faţă de copil nevinovat. În acel moment am văzut uşurarea de pe chipurile celor doi. Am fost îmbrăcat în scurt timp ca un mire. Atâtea haine mi-au fost oferite. Am părăsit încăperea zâmbind.

Nu mai aveam ce vedea şi afla despre oamenii aceştia – reprezentanţii lui Dumnezeu. Dar aveau oare curajul să creadă asta?

M-am dus în cealaltă mănăstire hotărât să părăsesc locurile acestea, nu înainte însă de a vorbi cu maica stareţă.

Dimineaţa am ieşit afară mai devreme decât de obicei. Priveam luna şi stelele. Undeva, acolo sus, sunt toţi prietenii mei şi de-abia aşteaptă să mă vadă. Aici însă sunt oamenii mei, care nu ştiu nici măcar pentru ce trăiesc.

A venit ora slujbei. De mine s-a apropiat maica stareţă.

— Fiule, văd că ai îmbrăcăminte nouă. Ţi-au dat-o fraţii, presupun. Cum de n-am observat ce pasăre frumoasă avem noi aici? Hai să mergem la slujbă. Dar mai e ceva: azi ai multă treabă şi o să mă înţeleg eu cu fraţii să te ţin aici.

Se uita la mine cu ochi visători.

— Nu mai vin la nicio slujbă şi nici nu mai rămân aici, femeie! S-a terminat! Aţi transformat lăcaşul acesta în bordel. Şi nici „fraţii” voştri de la cealaltă mănăstire nu sunt mai prejos. Nu sunt decât o adunătură de armăsari care nu se mai satură între ei. Iisus a fost trădat pentru bani, de Iuda. Cu banii aceştia, voi, ani de-a rândul, aţi împletit plasa în care au căzut credincioşii. La un moment dat, plasa a putrezit şi s-a rupt. Nu mai aveaţi cu ce atrage credincioşii şi credinţa a pierit. A fost bine ce aţi făcut? Am văzut cum au venit aici mai marii oraşului şi

ştiu ce aţi făcut. Picior de credincios a mai călcat de atunci pe aici? Nimeni, femeie! Se apropie sfârşitul iadului. Acum, munţii aceştia trebuiau să fie plini de credincioşi, căindu-se pentru păcatele lor. Unde sunt? Îmi poţi spune? În ce să creadă? În fundurile voastre murdare? În mizeria în care trăiţi? Aţi făcut stocuri de hrană pe care n-o să mai aveţi timp s-o terminaţi. Când ai trecut pragul acesta, de ce nu te-ai căit şi nu ai început o altă viaţă? Aşa eşti tu soţia lui Iisus? Acceptă El, oare, aşa ceva? Dezbracă haina aceasta, că o murdăreşti. Dar mai bine nu! Păstreaz-o! Oricum, în faţa oamenilor, nu mai are nicio semnificaţie. Ar fi mai bine să produceţi aici filme porno. Aşa măcar o să aveţi ceea ce vă doriţi atât de mult: bani. Nu ştiu ce o să faceţi cu ei, că nici cimitirele cu cruci de marmură nu vă mai folosesc. Câte avorturi aţi făcut aici? V-a ajutat pentru asta primarul vostru? Femeie, aici miroase a mlaştină! E cel mai urât miros! îl simţi? Dacă nu, fii sigură că Iisus îl simte!

M-am oprit, deşi puteam să-i spun mai multe. Dar oare avea cine să mă asculte? Toate măicuţele stăteau ca statuile. Ori erau blocate de frică, ori de cuvintele mele. Mi-am dat seama că nu am vorbit, ci am urlat. „Conducătoarea" stătea în genunchi şi plângea. Nu spunea nimic, dar se vedea că ceva din tot ce i-am spus i-a atins sufletul.

Mi-am luat bagajul şi am plecat din locul acela. Femeile stăteau tot aşa. După ce am ieşit pe poartă, în spatele meu a căzut ceva. Nu m-am întors. Ştiam. Era crucea de pe poarta mănăstirii.

CAPITOLUL II

Căminul

L-am zărit de departe. Stătea sus, pe stâncă, acolo unde numai păsările ajung. Cu cât mă apropiam mai mult, îmi dădeam seama că este un om în vârstă. Când am ajuns la doi paşi de el, s-a întors. Avea chipul blând – viaţa îşi lăsase adânc urmele pe el. Părul alb şi lung vorbea parcă, descoperindu-i vârsta pe care o avea; trecuse de şaizeci de ani.

— Ce e cu tine, omule? De ce vii să-mi tulburi pacea? Vin de mulţi ani şi tot nu reuşesc…

— Ce nu reuşeşti, tată?

Bătrânul s-a uitat la mine. Părea că mă măsura şi mă cântărea, prin experienţa pe care o avea. Apoi a continuat:

— Vezi, fiule, ce văd şi eu? Uite, acolo. La vreo doi kilometri în jos.

— Nu văd nimic, decât clădirea aceea mare şi cimitirul. Ce este în clădirea aceea?

— Clădirea cea mare, întrebi? Este azilul în care stau benevol de unsprezece ani. Dar acolo nu este numai un azil, în curte există şi un spital mic şi o grădiniţă de copii abandonaţi de mamele lor…

Bătrânul a fost întrerupt din povestire de o tuse adâncă ce trăda o afecţiune pulmonară sau un fumător vechi; studiind însă mâinile lui, n-am descoperit pe degete urme de ţigară.

— Ce-i cu tine, tată? Văd că eşti bolnav.

— Mă doare aici, în piept… Dar nu asta e suferinţa pe care o port de atâta vreme. Nu ştiu de ce, dar am să-ţi povestesc. Ca o spovedanie, pentru că nu mai cobor. Este pentru ultima dată…

— Cum adică, nu mai cobori? Ai mulţi ani de trăit.

Bătrânul a ridicat capul. Lacrimi grele îi curgeau pe obraji, dar el parcă nu le mai simţea.

— Am venit aici acum unsprezece ani. Înainte de asta mi-a murit soţia. Am îngropat-o acolo, în cimitirul din vale şi mereu vin aici şi o privesc de sus. Durere, multă durere, fiule… E ca un val uriaş. Am încercat să uit, dar nu pot. Mă înţelegeam foarte bine cu jumătatea mea. Într-o zi, pe când eram la serviciu, a venit fratele ei, era un beţiv cunoscut în tot oraşul, îi cerea mereu bani şi întotdeauna „micuţa" mea îl certa, dar îi dădea. Vreau să-ţi spun că-l iubea tare mult, îl adora. Erau trei fraţi: două fete şi el. Soţia mea, fiind cea mai mare, i-a crescut pe amândoi, de mici, de când au rămas orfani. Sora mijlocie i-a murit în braţe, de cancer. I-a rămas numai el.

În ziua aceea, cum mi-au povestit şi vecinii, a plâns şi l-a implorat să nu mai bea, fiindcă într-o zi va pieri. A refuzat să-i mai dea bani. Tot de la vecini ştiu că el, beat cum era, a luat toporul şi a lovit-o în cap. Când am ajuns eu, era prea târziu… Am spus că a fost un accident. Dacă-l dădeam pe mâna poliţiei, o înviam oare? După două zile, l-am găsit tăiat pe linia de tren. I-am condus spre locul de veci pe amândoi. Pe micuţa mea am îmbrăcat-o mireasă cu rochia păstrată din ziua nunţii noastre. Am stat o săptămână culcat pe mormântul ei, dar n-a vrut să mă ia. Am făcut şi eu păcate în viaţă, de-astea omeneşti, mărunte. De aceea poate Domnul nu m-a vrut. Apoi mi-am dat casa la stat. Eram la vârsta pensiei şi am intrat în azil. Până atunci n-am pus o picătură de alcool în gură.

Am căutat apoi ani de zile refugiul în băutură. Pe moment uitam.

Dar a doua zi când mă trezeam, venea din nou valul de durere. Şi iar, şi iar aşa… De multe ori, când puneam mâna pe sticlă şi vedeam că e goală, mă înfuriam. Atunci veneau oamenii de ordine din azil şi mă băteau. Mă băteau rău de tot. Cu prima gură de alcool nu mai simţeam nimic. De multe ori cerşeam, ca să am bani de băutură. Nu că nu aveam, dar de câte ori mă întorceam beat la azil, oamenii de acolo mi-i furau. De câteva ori am adormit seara în şanţuri, dar nici atunci Domnul nu m-a luat. Tot pentru a-mi câştiga băutura, mergeam prin cârciumi şi făceam ce voiau clienţii: dansam, mergeam în patru labe, imitam păsări, animale, numai şi numai pentru a câştiga un pahar în plus. Mai târziu, am înţeles că nu în alcool e refugiul. Mi-am găsit un mic prieten. A fost adus de mama lui în casa de copii, care, poate n-ai uitat, este în aceeaşi curte cu azilul nostru. Avea doar trei luni. M-am rugat foarte mult să mi-l dea în grijă. Ţi-am spus că mă oprisem din băutură. Mi l-au dat. Scăpau de o grijă în plus. Acum are trei anişori. Ştii cât de frumos e?

Spunând aceste cuvinte, chipul bătrânului s-a luminat pentru câteva clipe.

— Pe tine, fiule, Dumnezeu te-a adus… Tu vei fi salvarea mea.

— De ce vorbeşti aşa, tată? Haide să coborâm în vale amândoi. Acum, ai pentru cine trăi. Mi-ai spus că iubirea ta este copilaşul.

— Fiule, cred că n-ai înţeles. Uite, acolo jos, în vale, pe dreapta, acolo este iubirea mea. Noi doi am rezistat în lumea asta atât de murdară, sprijinindu-ne unul pe celălalt. Ţi-am spus că am venit aici de mai multe ori, dar acum m-am decis: nu mă mai întorc. Până acum am fost un laş, un mizerabil, asta am fost. Vreau să te rog ceva. Te văd om bun şi pe mine experienţa vieţii nu mă înşală. Deschide pământul şi pune-mă lângă mireasa mea. Eu puteam până acum s-o dezgrop, să-i reaşez oasele, dar nu pot să o văd aşa. Când eram în anii ăia de beţie venea în fiecare seară şi mă certa. De când am luat copilul, vine zâmbind şi cu o floare roşie – încearcă parcă să şteargă toate păcatele oamenilor de pe pământ. Şi mă cheamă, mă cheamă… Şi încă ceva, fiule: să nu-mi laşi copilul singur. Vezi tu cum faci. Sunt sigur că vei găsi drumul să mă poţi schimba, să ai grijă de el. Eşti un om solid şi bun de muncă. Ăştia de jos au nevoie de mulţi lucrători; dau şi anunţuri în ziare. Te vor angaja. Şi să mai ştii ceva: de doi ani, eu am un obicei: las copilul să mă caute prin buzunare şi acolo am mereu o bomboană pentru el. Te rog să faci şi tu la fel, dar să nu-l laşi s-o

descopere de prima dată. Fă-l să caute puţin. Se bucură atât de mult când o găseşte, şi râde atât de frumos! Lasă-i, te rog, plăcerea asta.

Bătrânul m-a privit, a zâmbit şi s-a aruncat…

* * *

Am coborât în vale. În jurul cadavrului se strânseseră mulţi oameni. Am rămas aproape neobservat un timp, dar străin fiind, când m-au văzut, aproape că au uitat că stau în jurul unui cadavru şi s-au întors spre mine:

— Ce cauţi pe meleagurile noastre, omule?

— Am venit să caut de lucru, poate găsesc.

— Aici este de lucru cât vrei, numai să poţi munci.

— Dacă am spus, înseamnă că pot. Dar ce e cu omul acesta?

— Ei! Au răspuns ei şi de-abia acum şi-au dat seama că motivul pentru care veniseră aici era altul. A fost un beţiv; a înnebunit de beţie.

— Pot să vă ajut să-l ducem în casa lui? Să-l îngropăm omeneşte.

— N-are casă, e din azil. Dar dacă vrei, hai, ia-l. Vezi că te putem ajuta, dar să ştii că noi – din bătrâni – avem frică de morţi.

L-am luat pe bătrân în braţe şi l-am dus vreo treizeci de metri, până la azil. S-au adunat mulţi în jurul lui, dar în scurt timp toţi au plecat să-şi vadă de treburi. Am rămas doar eu lângă bătrân. I-am şters sângele de pe faţă. Capul îi era crăpat de lovitura cu stânca. Foarte târziu, am observat un copilaş care se apropiase de banca unde-l aşezasem pe bătrân. I-a băgat mâna în buzunar:

— Tată, tată, unde ai ascuns bomboana? Scoală-te, să ne jucăm. Vrei să ne jucăm de-a căluţul? Nu te preface că dormi, fiindcă nu sforăi. Trăgea cu toată forţa de mâneca bătrânului şi se mira că aceasta nu-i răspunde. Era prea mic. Nu cunoştea moartea.

— Hei, copile, cum te cheamă?

S-a întors spre mine, m-a privit, dar nu mi-a răspuns. Am scos o bomboană şi i-am întins-o. Ochişorii i-au strălucit o clipă, apoi mi-a spus:

— Petre mă cheamă. Dar tata mi-a spus să nu iau nimic de la nimeni, numai de la el. Eu aştept. Când se scoală, o să-mi dea el bomboană.

Am luat copilul în braţe şi l-am strâns la piept. Avea atâta căldură, dar era atât de neajutorat…

— Lăsaţi copilul în pace!

M-am întors. Era o femeie tânără, îmbrăcată cu un halat alb. Am

citit pe ecusonul ei că era şefa casei de copii.

— De ce, doamnă? Credeţi că o să-i fac vreun rău?

— Nu cred asta, dar nu trebuie să răsfăţaţi copiii. Aşa făcea nebunul ăsta şi uite unde a ajuns. Aşa-i trebuie! Îmi făcea mie observaţii că nu îngrijesc bine copiii, eu care-i iubesc atât de mult.

Hainele murdare ale copilului nu susţineau afirmaţia, dar acum, scopul meu nu era să o contrazic.

— S-a dus vorba că vrei să lucrezi. Ce poţi să faci?

— De toate, doamnă.

— Nu-mi mai spune doamnă, pentru că sunt domnişoară. Aici avem mare nevoie de femei, ca îngrijitoare, dar fiindcă poţi îngriji femei, te angajez. Salariul este bun. Am să-ţi dau şi o cameră în cămin. Şi eu dorm tot aici.

M-a privit apoi întrebător.

— Da, domnişoară, sunt de acord, am răspuns eu privirii sale insistente.

— Atunci, hai să-ţi arăt unde o să locuieşti şi să ne apucăm de lucru. În prima zi o să afli regulile noastre, însă de mâine ai să intri în program.

— Am şi eu o rugăminte: pot să mă ocup de înmormântarea acestui bătrân?

— Lasă-l pe seama celor de la azil. În fond, ce te interesează? Nici măcar nu-l cunoşti. Dar dacă vrei, n-am nimic împotrivă. Acum însă, vino cu mine să-ţi fac angajarea.

Am urmat-o, luând şi copilul de mână. Micuţul se trăgea înapoi spre bătrân şi plângea.

— Lăsaţi-mă cu tata, lăsaţi-mă, nu auziţi?

„Domnişoara” s-a întors şi i-a dat două palme peste cap. Loviturile erau crude, fără nicio milă.

— Auzi, „tată”!? şi s-a uitat spre mine zâmbind. Dracu’ ştie cine e taică-su! Aşa se întâmplă când ne permitem să dăm câte un copil în îngrijirea bătrânilor. Ei îi răsfaţă, dar ei nu-nţeleg decât de bătaie. Copii de târfe, asta sunt!

Acestea fiind spuse, am intrat în casa de copii.

— Vei avea grijă de copiii din grupa a treia. Au între doi şi patru ani. Uite, ăştia sunt copiii.

Majoritatea stăteau în fund sau mergeau de-a buşilea.

— Domnişoară, copiii aceştia nu pot merge?

— N-au nimic, sunt mai sănătoşi decât noi amândoi. Sunt leneşi. N-avem timp să ne ocupăm de fiecare în parte… o să înceapă ei să meargă singuri. Dacă vrei dumneata, învaţă-i! Ce, nu ne mai distrăm şi noi?! Uite, pentru ei asta e.

S-a îndreptat spre colţul camerei, de unde a luat un băţ. Văzând gestul „domnişoarei", copilaşii şi-au pus mâinile pe cap, dar ea nu i-a iertat. Dădea cu băţul în dreapta şi-n stânga. Plânsetele de durere îţi sfâşiau inima.

— Ai văzut? Aşa se procedează cu imbecilii ăştia.

— Dar nu pot vorbi?

— N-avem timp pentru aşa ceva. Ni i-au aruncat aici şi acum să-i şi educăm? Mai moare câte unul, mai scăpăm şi noi de o grijă! Dar ştii, astea sunt secretele noastre. Am o cunoştinţă foarte apropiată la Bucureşti. Când urmează să vină vreo comisie, mă anunţă cu cel puţin două zile mai înainte. Atunci e munca cea grea. Acum două luni a venit şi televiziunea. Ne-a văzut toată ţara! Suntem pe primul loc în îngrijirea copiilor! Dracu' să-i ia! Uite, aici ai să dormi. E cameră de lux. E alături de camera mea.

Într-adevăr era o cameră luxoasă.

— Ai televizor şi toată tehnica pe care ţi-o doreşti. Am primit ajutoare din străinătate, înainte de comisie însă, o să le luăm şi le punem în camerele copiilor. Aşa facem şi cu cele din camerele noastre. Pari un bărbat receptiv şi nici urât nu eşti. Te las să te aranjezi şi apoi vino la mine. Trebuie să sărbătorim angajarea, nu? Am uitat să-ţi spun că sunt medic. Înainte de angajare, trebuie să te consult să văd dacă eşti sănătos.

A zâmbit provocator şi şi-a descheiat nasturii halatului lăsând să se vadă încă o parte a „frumuseţii" ei.

— Pentru asta însă, avem timp. Acum te las. Ne vedem, curând. Merg să văd ce ne-au pregătit leneşele astea pentru prânz.

Folosind răgazul acordat de „domnişoara" şi văzând prin geam că oamenii de la morgă ridicau cadavrul întins pe bancă, l-am chemat pe unul din ei.

— Omule, îţi dau banii ăştia ca să-l îngropi pe bătrân în mormântul soţiei lui. Restul sunt pentru tine. Îţi ajung?

— Da, boierule, totul va fi cum mi-aţi spus! Poţi să controlezi. Cu banii ăştia îi fac şi băiatului nuntă.

— Dar fii atent! Să nu cumva să nu respecţi ce te-am rugat!

— Se poate boierule? Suntem oameni cinstiţi. Nu ţi-am spus să vii să controlezi? O pun şi pe nevastă-mea să aranjeze mormântul după ce-l îngropăm. Ai să vezi! Doar oameni suntem! Creştini!

Spunând acestea, a băgat lacom banii în buzunar şi a plecat grăbit de teamă să nu-i cer înapoi, făcându-mi un semn de salut cu mâna şi zâmbindu-mi slugarnic.

„Ei bătrâne, ţi-am respectat dorinţa? „mă gândeam în timp ce-mi aranjam hainele pe umeraş. Bătrânul urma să fie mulţumit. Ştiam că şi-a dat seama cu cine a vorbit, dar din păcate abia după ce s-a aruncat de pe stâncă. Dorinţa pe care i-am îndeplinit-o era faptul că acum se afla cu iubita sa. Oare a înţeles ceva măcar acum din tot ce am dăruit eu oamenilor?

Ciocănitul de la uşă m-a trezit din aceste gânduri. Era una din lucrătoarele de aici, adică o colegă de-a mea. Şi ea, ca şi cealaltă era tânără. Dar faţa îi era atât de machiată, încât pot spune că priveam doar produse chimice şi nu faţa ei.

— Deci tu eşti noul coleg, cel angajat azi. Haide că te cheamă şefa la masă. Văd că ţi-a dat una din cele mai bune camere! Are ea ceva în gând… Ce vede bun îşi însuşeşte. Nu poate să ne vină şi nouă rândul din cauza ei.

— Nu vorbi aşa despre şefa noastră, colega! Dacă te aude?

— Şi ce e cu asta? Parcă mă aude pentru prima oară! I-am spus-o şi-n faţă. Nu-i ajunge câţi amanţi a schimbat.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, doamnă sau domnişoară?

— Spune-mi Mihaela! Am şi cu „unul" acasă. M-am măritat acum cinci ani. Beţivul ăsta al meu e şi şofer pe deasupra. N-am văzut un bărbat de trei luni. E unul aici, la azilul de bătrâni, care plăteşte bine şi face şi el ce poate. Dar dacă şi asta mai e dragoste…

Am ajuns în sala de mese a personalului. Erau toate, numai femei şi era normal, fiind singurul bărbat, să fiu „testat" mai atent.

— Stai lângă mine, a spus şefa.

— Ai văzut? Ce-ţi spuneam? mi-a şoptit Mihaela. Te-a luat în posesie deja, dar după ce treci prin patul ei să vii la mine, să-ţi arăt eu cum se face dragoste… Deşi şefa are să-ţi facă toate poftele, sunt sigură că sunt mai bună ca ea. Am avut un amant comun.

— Ce tot şopteşti acolo, Mihaela? Nu poţi vorbi mai tare? Nu-l sperie pe colegul nostru!

— Ei, şefa, avem grupe vecine şi-i explic cum o să lucrăm.

— Şi acum ţi-ai găsit, la masă? Şi altă dată pune-ţi şi tu un sutien, că ţi se văd toate prin halatul ăsta subţire.

— Iau şi eu exemplu de la şefa mea.

Toate au izbucnit în râs.

— Bine, bine, haide nu-ţi mai băga nasul unde nu-ţi fierbe oala. Poftă bună vă doresc!

Dumnezeu ne-a dat mâncare şi pentru astăzi. Personalul număra şase oameni cu mine. Pentru un cămin cu o sută treizeci de copii era cam puţin.

— Şefa, pot să te întreb ceva? am spus eu.

— Da, iubitule, poţi să-ntrebi orice. Şi nu-mi mai spune şefa; mă cheamă Violeta.

— Bine, Violeta. Aşa am să-ţi spun de-acum înainte.

— De ce nu m-aţi chemat şi pe mine când aţi hrănit copiii? Să vă fiu şi eu de folos cu ceva; sunt deja angajat, nu?

— Păi, stai puţin. Hrana pentru ei nu s-a dat încă. Şi-n plus au doar o ciorbă şi ne descurcăm repede.

— Aveţi vreo defecţiune la aparatele de gătit că nu se dau şi felul doi şi trei?

— Fii şi tu mai isteţ. Păi dacă le dau lor carnea, cu ce-mi întreţin personalul şi prietenii de ici de colo, când îmi sunt de folos? Ăştia nu pot spune ce mănâncă şi-apoi, când împlinesc şase ani îi transferăm la şcolile speciale ajutătoare. Acolo încep ei să facă probleme. Aici sunt încă mici.

Când am terminat masa m-am îndreptat spre grupa mea. Intrând, m-a lovit un miros puternic de urină. Am controlat paturile. Erau neschimbate de cel puţin câteva zile, iar hainele copiilor la fel. Am deschis ferestrele să aerisesc şi am plecat la şefa să-i cer schimburi pentru copii. N-a fost necesar un efort prea mare. Tocmai intra.

— Îmi dai nişte schimburi pentru copiii ăştia, Violeta?

— Închide, dom'le ferestrele! Vrei să răcească, să se îmbolnăvească? Asta-mi trebuie! De unde să găsesc medicamente? Tot ce primim vindem pe sub mână. Altfel cum îmi cumpăram BMW-ul din curte? De unde bani?

Cu tine suntem şapte. Astăzi am fost şase. Una din noi lipseşte. Împreună ne-am deschis un magazin în oraş, şi în afară de mine, pe rând, fetele vând la magazin din ajutoarele pe care le primim lunar pentru animalele astea. Doar ţi-am spus că viaţa în ziua de astăzi e

grea. Trebuie să pice vreun bănuţ de undeva. Beneficiul îl împărţeam în şapte, dar acum că ai venit şi tu, o să-l împărţim în opt.

— Cum în opt? N-ai spus că acum, cu mine, suntem şapte?

Şefa a zâmbit:

— Tu chiar nu ştii pe ce lume trăieşti? O parte o dăm şpagă când este necesar.

— Violeta, îmi spui acum de unde să iau schimburile?

— Lasă, dom'le! îi schimbăm o dată pe lună sau înainte de comisie. N-ai înţeles ce ţi-am zis mai devreme?

În cameră a intrat Mihaela. Era disperată.

— Şefa, şefa, repede, te rog!

— Stai, fată, ce s-a întâmplat? A izbucnit al treilea război mondial? Ce ai?

— A murit Victor!

— Care Victor? Trebuie să le ştiu numele la toţi?

— Cel pe care l-au adus acum o săptămână din spital cu afecţiunea la rinichi.

— Şi ce-i cu asta? îl dăm la morgă, i se face autopsia… A scăpat şi el, am scăpat şi noi. Ştii că mă înţeleg eu cu patologul.

— Nu e asta şefa, nu putem!

— Adică cum nu e asta?

— A căzut din pat când eram noi la masă. Şi-a spart capul de podea. Ştii doar că orice lovitură poate fi fatală pentru copiii mici.

Am privit-o pe Violeta. Un monstru cu chip de femeie. Am observat însă că are un sentiment: frica. I s-a schimbat culoarea feţei.

Ne-am îndreptat toţi trei spre grupa de vis-à-vis. Am zărit copilul încă din uşă. În jurul lui erau câţiva care băgau mâinile în sângele de pe podea şi-şi dădeau unul altuia pe faţă. Unul dintre copii îi băga celui mort o linguriţă de ciorbă în gură. Observând că nu înghite, încerca să-l ridice, dar îl scăpa mereu cu capul de podea. Violeta a luat băţul, şi ordinea a fost restabilită imediat.

— Mihaela, dă repede un prosop şi şterge-i pe cretinii ăştia de sânge. Să nu mai rămână nicio pată, că mă duc să chem patologul. Dar ce să-i spun? Dacă îi spun că a căzut din pat o să-şi dea seama că am lăsat copiii nesupravegheaţi. Dacă spun că l-a lovit un alt copil, e aceeaşi poveste. Du-te şi spune-i Irinei să pregătească una din pulpele de porc aduse astăzi şi mă descurc eu. Adu-mi şi un cartuş de Kent şi o sticlă de whisky din depozit, ştii tu de unde.

Într-o oră, a sosit medicul legist şi a intrat direct în camera şefei. Eu eram în camera mea. Fiind camere alăturate, după scurt timp am auzit scârţâitul patului. Mi-am dat seama că se „scria" actul de deces al copilului. După încă o oră, medicul legist a ieşit cu o sacoşă uriaşă pe care a pus-o în portbagajul maşinii şi a plecat.

După ciocănitul în perete, mi-am dat seama că sunt chemat la şefa. Stătea într-un fotoliu; avea faţa roşie şi părul nepieptănat. Cu un zâmbet, mi-a arătat certificatul de deces al copilului, semnat de legist care nici măcar nu văzuse cadavrul.

— Putem fi liniştiţi. Totul s-a aranjat. Tăuraşul ăsta mă dorea de mult. Acum, i-am oferit ce mi-a cerut. Vezi că se poate orice? Cu una, cu alta, se rezolvă. Doar suntem oameni, nu? Vrei să-mi faci un favor? Du-te jos, în beci, te rog, sunt acolo nişte scânduri. Fă şi tu un sicriu! Doar n-o să cheltuim bani şi pe ăsta! O să mergem la cimitir să-l îngropăm. Mai pe seară, ca să nu fie nimeni acolo. L-am sunat eu pe nea Gheorghe. Groapa este deja săpată, îl aruncăm acolo şi gata… Ia de aici sticla asta de whisky să bem câte un pahar.

— N-am timp acum, şefa, mă duc să fac sicriul copilului. Era şi el un suflet, un suflet de creştin…

— Ei, poţi să ştii dacă era creştin sau… ştii tu fetele noastre! Nici nu ştim dacă trebuie să-i punem cruce sau semnul musulmanilor. Aşa că nu-ţi mai bate capul atât… şi a început să râdă dezgustător.

În clipa aceasta, când vorbea despre alţii, ar fi trebuit să-şi aducă aminte cum a rezolvat actul de deces! Dar oare asta schimba situaţia? Fiind sigur că nu, am plecat să fac sicriul copilului.

Seara, după înmormântare, am rămas numai eu cu Violeta. Ne îndreptam spre camera ei, dar înainte de a intra, am auzit telefonul sunând. Nu ştiam cu cine discută. Am auzit doar:

— Da, da, nu ţi-a ajuns azi! Hai că am să vin! Da, măi, nu ţi-am zis? Pornesc în clipa asta.

A pus receptorul în furcă şi fără să se uite în ochii mei, a spus:

— Făceam acum ceva frumos amândoi. Dar trebuie să merg să-i astup gura ăluia, ca să fie totul în regulă, deşi acum e şi el în aceeaşi oală. Trebuie să mă înţelegi. E necesar să mă duc! Dacă nu, altă dată nu mai vine. Înţelegi, nu?

— Da, şefa. Nu e nevoie să-mi dai vreo explicaţie.

— Cum nu e nevoie? Ce crezi că n-am sentimente? Ce fac uneori, cum am făcut astăzi, fac fiindcă am obligaţii, ori tu mi-ai plăcut de la

început. Şi te iubesc cu adevărat, să ştii!

— Nu trebuie să spui cuvinte mari, pentru că de-abia atunci începe obligaţia. Ori tu nici măcar nu mă cunoşti, nu ştii cine sunt!

— Iubitule, ai uitat că sunt medic psihiatru? Putem face multe împreună. De ce nu şi casă?

Mă uitam la ea şi nu ştiam ce să spun. De fapt nu voiam să-i spun ce ar fi trebuit să-i spun. M-a sărutat şi a plecat.

Am mers prin toate camerele. Am controlat copiii, i-am învelit pe cei ce se dezveliseră. „Ce soartă crudă! „mă gândeam. „Ce vină aveau fiinţele astea, că mamele lor trăiau cum trăiau!?"

Am ieşit apoi în curte. Pe o bancă stătea o bătrână care ofta. M-am apropiat şi zărindu-mă, mai bine zis simţindu-mă – pentru că nu vedea aproape deloc – m-a rugat:

— Oricine ai fi, te rog ajută-mă să ajung în camera mea, dacă poţi!

— N-aveţi îngrijitori aici, mamă?

— Avem, dar în fiecare seară ne lasă singuri. Au şi ei treabă! Dar tu cine eşti?

— Sunt îngrijitor la copiii de alături. Te ajut!

— Of, maică, săracii copii! Am auzit că azi, pe unul din ei, bolnav fiind, l-a luat pământul cel negru, zise bătrâna cu durere.

— Da, aşa este! Dar hai să mergem încet, încet, spre dormitorul matale!

Am condus-o pe femeie în camera ei. Situaţia aici era asemănătoare cu cea a copiilor.

— Maică, nu mai ai nicio rudă?

Femeii au început să-i curgă lacrimile.

— Cum să nu? Doar am făcut patru copii. Soţul meu a murit cu şase ani înainte de a veni cu aici. Am avut un apartament proprietate personală. M-au îngrijit copiii, toţi patru, pe rând, până când mi-am pierdut vederea. Atunci am devenit o povară pentru ei. Într-o zi m-au pus să semnez nişte hârtii. Nu ştiu ce. Mi-au spus odată că vor să mă ducă la un sanatoriu. Mi-am dat seama mai târziu, că m-au adus la azilul de bătrâni şi că am semnat actul prin care le-am cedat apartamentul. Nu sunt supărată, maică, că au procedat aşa. Ei au viaţa lor, au copii, îi înţeleg. Dar trebuia să-mi spună, că eu nu i-am învăţat să mintă. Asta mă doare şi nu faptul că sunt aici. Uite, au venit de curând să mă vadă şi-i aştept iar. Câtă bucurie îmi aduc aceste clipe!

Am privit spre noptiera veche, unde am văzut un cartonaş pe care erau menţionate toate vizitele. Am observat că a avut o singură vizită şi ea de acum un an şi cinci luni.

— Şi ţi-au adus ceva, mamă?

— Da, maică. Multe lucruri. Le-am cedat şi jumate din pensia mea, ca să-şi poată creşte copiii. Uite, pot să-ţi arăt ce mi-au adus ultima dată.

Pipăind, bătrâna a deschis sertarul noptierei şi a scos un măr uscat. Îl mângâia, plângând.

— Vezi, fiule, vezi că nu sunt singură?

— Maică, văd că aici nu e prea curat. Nu poţi ruga pe cineva să facă curăţenie?

— I-am rugat, când aveam bani, făceau curat. Acum nu se mai opreşte nimeni la uşa mea. Mi-am păstrat nişte bani, când plec pe drumul spre Domnul să-mi cumpere o rochie frumoasă, ca să nu mă vadă şi El în halul în care sunt acum.

După aceste cuvinte, oftând, a băgat mâna sub saltea şi a scos o batistă înnodată.

— Uite, fiule! Simt că eşti un om bun şi de aceea îţi arăt banii, ca să vezi că nu mint.

A desfăcut cu greutate nodurile şi a întins spre mine mâna tremurândă.

— Uite, vezi că am bani?

— Da, maică, ai. Dar ştiu eu că Domnul nu primeşte după haine, ci după faptele pe care le-ai făcut.

Dacă ar fi ştiut bătrâna că cele două sute de lei pe care le avea nu-i ajungeau nici pentru lumânări…

— Da, maică, aşa e. Domnul nu primeşte după haine, dar eu toată viaţa am fost un om curat şi curată aş vrea să merg şi în faţa Domnului. Când am să-l întâlnesc pe Domnul am să-L rog un singur lucru.

— Şi ce ai să faci, maică – dacă nu este secret?

— Nu, nu este secret. Am să-L rog să mă pedepsească pe mine pentru toate păcatele copiilor mei. Poate aşa am să-i ajut.

— Cum e hrana aici, mamă? Este bună?

— Bună, maică, bună. Aproape în fiecare zi avem orez cu mămăligă. Carne nu prea avem, dar şi noi suntem în vârstă, nu mai avem dinţi pentru carne. Altceva mă deranjează maică. De un timp nu

mă mai ţine mijlocul şi fac pe mine. Nu mai am puterea să-mi spăl hainele. Dacă poţi să treci seara şi să stai de vorbă cu mine, aş fi foarte fericită. Vrei?

— Da, mamă, îţi promit că o să am grijă de tine. Sărutând-o pe frunte şi mângâindu-i mâinile, am plecat îmbătrânit cu câteva sute de ani parcă.

Când am ajuns în curte, pe poartă intra maşina Violetei din care se auzea un ritm disco, ce trăda buna ei dispoziţie. A oprit, a coborât, m-a mângâiat pe obraz şi mi-a spus:

— Of, sunt dărâmată! Mă duc să mă culc. Te rog să treci pe la copii şi apoi culcă-te şi tu.

Înţelegeam că era dărâmată; doar ştiam de unde se întorcea. Ce nu ştia ea era că după ce am privit copiii, mângâindu-i pe fiecare în parte, mi-am luat bagajul şi trecând pe lângă alţi câţiva ochi închişi, mi-am continuat drumul.

CAPITOLUL III

Ochii

Gara era plină de oameni de tot felul: unii aşteptau pe cineva, unii doreau să călătorească, iar câţiva stăteau pentru că nu aveau unde să se ducă. Era şi o pictoriţă. M-am uitat peste umărul ei. Picta o bătrână care stătea cu o bocceluţă, aşteptându-şi trenul. Punea mult suflet în ceea ce făcea şi când reuşea să redea exact trăsăturile bătrânei, era atât de mulţumită…

Au trecut pe lângă mine câţiva copii cam de vreo zece – doisprezece ani. Toţi aveau ţigări în gură. Nimeni nu le făcea nicio observaţie. Poate erau prea preocupaţi de problemele lor, poate se obişnuiseră deja cu mizeria gării. În orice caz era clar că, nebăgându-i în seamă pe copii, contribuiau şi ei la creşterea mizeriei din jurul lor.

— Mi s-a furat portmoneul, mi s-a furat… Domnu' poliţist, vă rog, ajutaţi-mă! plângea o femeie în jurul căreia s-a adunat o mulţime de oameni.

Au dispărut copiii, au dispărut şi ţigăncile care ghiceau oamenilor. Poliţistul s-a uitat de jur-împrejur şi şi-a oprit privirea asupra mea. Eu stăteam tot lângă pictoriţa care, auzind ţipătul femeii se oprise din lucru.

— Hei, bătrâne! Să-mi prezinţi actele!

— N-am acte, băiete! Nu le port la mine.

Răspunsul meu l-a supărat pe „apărătorul" legii. S-a enervat şi

şi-a aranjat ţinuta.

— Ce băiat sunt eu, cetăţene? Eu care reprezint şi aplic legile ţării? Cine te crezi dumneata?

Mulţimea s-a mutat de lângă femeia cu banii, înconjurându-ne pe mine şi pe poliţist. Participau cu plăcere la discuţia noastră, pentru că era ceva care îi scotea din monotonia aşteptării.

— Domnu' poliţist, oameni ca ăsta ne fură munca, a strigat cineva din mulţime.

— Merg dintr-un loc în altul şi fură fără nicio jenă, spuse altul.

— Ne jefuiesc, nu-i aşa, iubito? urla un tânăr beat de abia se mai putea ţine pe picioare. Noroc că se „sprijinea" de fata de lângă el, strângând-o bine în braţe. Aceasta zâmbea aprobator. Părea că e mai trează decât el, dar ochii ei arătau că şi ea băuse destul de mult.

— Unde ai fost acum cincisprezece minute, când au jefuit-o pe femeie, derbedeu bătrân? a întrebat poliţistul.

— Aici, am răspuns eu. Am urmărit arta acestei fete.

— Artă, spui? şi întorcându-se spre fată, zise: cine ţi-a dat ţie voie să desenezi aici, dacă ăsta se numeşte desen. Ai aprobare de la primărie?

— Sunt studentă în ultimul an la arte plastice. Vin aici să desenez călătorii, când sunt prinşi cu grijile şi gândurile lor.

— Nu mă ameţi tu pe mine cu vorbe din astea. Vă ştiu eu pe voi!

Pictoriţa era puţin speriată sau mai bine zis dezorientată.

— A stat omul acesta lângă tine acum douăzeci de minute?

Fata s-a uitat la mine. Nu trecuseră nici zece minute de când tocmai terminasem de discutat despre modul în care armoniza culorile, aşa că nu mi-a trecut prin cap că ea ar putea da un astfel de răspuns:

— Nu l-am văzut, domnu' poliţist. Eu o priveam pe bătrână.

Am fost surprins – şi nu puţin – de răspunsul ei, dar nu mi-a mai rămas timp pentru asta.

— Huo, huo!... se auzea din toate părţile. Hoţul, hoţul! Băgaţi-l unde îi este locul... Curăţaţi odată societatea de pleavă.

— Îţi permiţi să minţi oamenii de ordine? a întrebat poliţistul şi a scos bastonul.

N-am numărat loviturile de baston, dar oricum, nu au fost puţine. Am căzut în genunchi, apărându-mi faţa. Acum primeam loviturile pe spinare. Au început să participe şi oamenii. Primeam

pumni din toate părţile. Chiar şi fata aceea băută m-a lovit cu tocul pantofului în cap. A început să-mi curgă sânge. Asta i-a făcut şi mai răi.

— Lăsaţi-l, că-l omorâţi! a spus la un moment dat poliţistul.

Şi-a dat seama probabil că exageraseră. A oprit gloata.

— Haide, scoală, cerşetorule, că n-ai nimic!

M-am ridicat. Mi-am scos batista şi mi-am şters sângele de pe faţă. Degeaba. Capul îmi era spart şi sângele nu se oprea.

— Eu ştiu din bătrâni, a spus tânărul care băuse prea mult, că rănile se vindecă cu pipi. Haideţi să facem pipi pe el!

Oamenii zâmbeau aprobator.

— Lăsaţi-l să-l percheziţionez să găsesc banii femeii, a intervenit poliţistul şi mi-a scos tot ce aveam în sacoşă.

Negăsind nimic, s-a înfuriat: dezbracă-te, hoţule!

— Nu sunt hoţ şi nici n-am să mă dezbrac în faţa oamenilor.

— Îndrăzneşti să mă contrazici? şi a urmat o altă scrie de bastoane pe spinarea mea.

M-am dezbrăcat până la slip. Gloata se încălzise.

— Poate i-a ascuns în chiloţi. Hai să-l controlăm şi acolo, strigau femeile.

— Ce-o să vedeţi la bătrânul acesta?

— Poate vedem ceva! a spus brutal o femeie.

— Poate e complice şi asta care dă cu creionul.

Poliţistul s-a uitat spre pictoriţă.

— Ia să veniţi amândoi la secţie!

În timp ce ne îndreptam spre secţie, mai primeam câte un pumn din mulţime. Am ajuns. Secţia era închisă. Poliţistul a descuiat uşa.

— Vă dau orice, numai lăsaţi-mă să plec acasă! îl imploră tânăra.

— Orice, zici? Ia vino aici! Şi tu, bătrâne, să nu cumva să fugi! Am să încui uşa.

— Ascultă! Am buletinul tău. Dacă eşti bolnavă, spune-mi că pe urmă îţi tai capul.

Fata a zâmbit liniştită.

— Sunt curată, vă garantez.

S-au îndreptat amândoi spre toaletă. După vreo trei sferturi de oră, s-au întors.

Scrie aici o declaraţie că n-ai văzut nimic.

— Dar am făcut tot ce-ai vrut. Acum să scriu şi declaraţie?

— Auzi? Vrei să te trimit în judecată pentru insultă? Haide, că

declarația o țin la mine.

Fata a scris declarația și după puțin timp, polițistul i-a dat drumul.

— Cu tine ce să fac, nemernicule? Ești și în vârstă. Să nu te mai văd prin gară că o pățești. Pleacă acum! Oameni suntem, nu?

Am ieșit, fără să spun nimic. Mă durea capul. Sângele se uscase pe față și pe gât, iar rana începea să se cicatrizeze. Aerul rece al nopții m-a împrospătat puțin. Pe ici, pe colo, întâlneam bețivi veseli. Am auzit zicând:

— Bătrânul ăsta a luat prea mult la bord! Nu-i așa bătrâne?

* * *

Merg încet spre periferia orașului și mă gândesc: „Câtă dreptate au tinerii aceștia! Într-adevăr sunt beat, dar nu de alcool ci de dezamăgire. Credința care s-a clădit pe atât de multă suferință este înecată, acum în pragul judecății, ori în alcool, ori în „descoperiri" ale științei moderne, din ce în ce mai „faimoase".

La ieșirea din oraș am stat să iau o mașină până la primul sat. S-au oprit câteva, dar – ori din lipsă de bani, ori din cauza urmelor de sânge – nu m-au luat. De-abia spre prânz s-a găsit un șofer care, cu puțină reținere, a fost mai receptiv. Conducea un camion care transporta animale.

— Încotro, omule? Cred că ai încurcat-o aseară. Te-ai îmbătat, ai căzut, te-a bătut cineva?

— Am alunecat și m-am lovit.

— După câte văd n-a plouat! Unde ai alunecat? Poate ai băut mai mult.

— Nu, n-am băut, n-a plouat, dar am alunecat în noroiul oamenilor.

— Dar, omule, tu ești sănătos sau ești din vreun spital?

— Sunt sănătos!

— Aaa… a dat șoferul din cap și cu asta, discuția s-a încheiat.

M-a lăsat în primul sat și și-a văzut de drum. Satul era așezat la poalele muntelui. M-am îndreptat spre o fântână și m-am spălat bine, pentru a șterge urmele de sânge. Am început să întreb oamenii:

— Aveți ceva de lucru pe aici?

— Nu e, dom'le! Dar treci pe la pădurar, poate îți dă el ceva de lucru. Am ajuns la casa pădurarului și l-am găsit la masă cu încă doi oameni. Cei doi erau îmbrăcați ca orășenii – se vedea că nu sunt din sat

şi că au venit cu afaceri pentru lemne sau pentru vânat.

— Ce te aduce aici, omule? m-a întrebat pădurarul.

— Mi-au spus sătenii că aş putea găsi ceva de lucru la dumneata.

S-a uitat lung la mine şi mi-a spus:

— Aşază-te acolo pe bancă şi aşteaptă puţin.

— Domnilor, cum v-am mai spus, auzeam eu convorbirea fără să vreau, o piele de urs costă doisprezece mii de dolari. Depinde şi de urs, poate ajunge şi la cincisprezece mii.

— Asta nu e o problemă! O să plătim.

Ochii pădurarului străluceau.

— Eu am opt urşi declaraţi, dar am şi patru nedeclaraţi. Putem aranja ceva.

— Adică cum, să aranjăm?

— Simplu. Voi sunteţi străini. Trebuie să mergeţi la Bucureşti să vă faceţi formele, să plătiţi taxele, iar dacă primiţi aprobarea, ea va fi numai pentru anul viitor.

— Pentru anul acesta nu se poate aranja altfel?

— Păi tocmai despre asta vorbesc şi eu. Uite, îmi daţi mie câte cinci mii de dolari pentru urs şi dacă vreţi vi-i împuşc eu. Voi veniţi doar şi luaţi pieile, îmi spuneţi când.

Cei doi s-au privit, au vorbit scurt pe limba lor şi apoi au spus:

— Suntem de acord! Îţi dăm banii şi venim peste două săptămâni. Dar să fie nişte exemplare frumoase.

— Mă descurc eu cu asta! Marfa o să vă placă.

Au început stabilirea detaliilor. Oaspeţii au plecat cu garanţia că după două săptămâni, fiecare va primi partea lui. Pădurarul şi-a chemat soţia.

— Leano, vino încoa! Am făcut treabă bună! Terminăm şi casa băiatului şi avem bani şi pentru maşina fetei. Să nu-mi mai spună derbedeul ăla de ginere că nu i-am dat nimic, îi dovedesc eu cine scoate mai mult. Eu de aici sau el cu cârciumioara lui din Târgovişte.

— Dar, Gheorghe, dacă află cineva, intrăm cu toţii la puşcărie.

— Cine dracu' să afle? Ştim numai noi doi şi străinii ăia. Doar nu degeaba lucrez de douăzeci de ani în pădurea asta. Trebuie să-mi iau şi eu partea mea din ea.

Leana s-a uitat cu coada ochiului spre mine, făcându-i un semn lui Gheorghe, că nu numai ei ştiau secretul. Pădurarul uitase de mine până în acel moment, dar faptul acesta nu-l deranja.

— Ia vino, bătrâne! Aşază-te la masă şi hai să bem câte o ţuică.

— Nu beau, taică!

— Cum aşa, nu bei? Cum o să ne înţelegem?

— Am băut prea mult până acum şi doctorii spun că dacă mai pun un pahar în gură, fac ciroză.

— Aha, asta era! s-a liniştit pădurarul. Am crezut că nu bei defel şi oameni din ăştia nu-mi trebuie. Leano, adu-i o bere omului şi o farfurie cu mâncare. Să stăm împreună la masă.

Nu puteam să-l refuz. Ar fi pus şi alte întrebări sau – şi mai simplu – nu m-ar fi angajat. În timpul mesei, pădurarul mă întrebă:

— Ai familie, bătrâne?

— Nu. Familia mea e în ceruri.

— Ei, e tristă treaba. Au murit, adică.

— Tu spui că au murit, dar eu ştiu că sunt vii.

— Aşa e. Toţi credem că morţii noştri sunt vii.

— Da…

— Atunci, treaba e mai simplă. Uite, eu am nevoie de un om ca tine care să mă ajute. Vii cu mine peste tot, tai lemne, o să faci curăţenie. Ai auzit că avem treabă şi cu nişte urşi. Îţi dau o cameră aici la mine. O să-ţi dau şi o uniformă de-a mea. E mai veche, dar oricum e mai bună decât hainele tale. Vezi, nu ţi-am spus că o să ne înţelegem? Uite, acolo în faţă am şi un magazin. E mic, dar în timpurile astea grele ajută: Ai să lucrezi şi acolo. Ai hrana asigurată, totul va fi cum trebuie să fie.

În scurt timp am cunoscut tot satul şi întreaga pădure care se afla în supravegherea pădurarului. Oamenii mă salutau, mă chemau să-i ajut la treburi, şi se plângeau tot timpul că sunt săraci. Dar maşinile, câte una sau câte două, pe care le aveau în curte, îi contraziceau.

Într-o zi, a sosit un grup de lucrători din alt judeţ care săpau canale pentru cabluri telefonice. Oamenii erau familiarizaţi cu munca, în schimb, toţi banii câştigaţi îi cheltuiau pe băutură. Aşa se făcea că la sfârşitul săptămânii nu mai aveau bani să o plătească şi cereau împrumut, sau căutau băuturi mai ieftine.

Într-o seară, l-am auzit pe Gheorghe spunându-i soţiei:

— Leano, vezi că vine iar muncitorul ăla. Dă-i un kil de spirt şi pune-l în socoteală că ne mai datorează şi pentru vodcă.

— Domnu' pădurar, am spus eu după ce omul a plecat,

muncitorul ăsta ar putea să se îmbolnăvească de la spirtul pe care i l-ai dat.

— Nu mor ei aşa de repede. Ăştia sunt ca câinii. Dorm prin şanţuri, pe unde găsesc.

După vreo oră am văzut pe fereastră că muncitorul a venit iar, de-abia ţinându-se pe picioare. Ştiam care-i va fi soarta după ce a luat şi al doilea litru. Dar singur şi-a decis-o.

Dimineaţa l-au găsit mort într-un şanţ. În curtea pădurarului au intrat doi poliţişti.

— Măi vere, zise unul dintre ei pădurarului. Tu ai dat aseară băutură unuia dintre muncitorii aceia?

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Păi n-ai auzit că azi dimineaţă l-au găsit pe unul mort în şanţ?

— Am auzit, dar nu mă interesează toţi nemernicii. Am atâta treabă cu pădurea…

— Doar ştiu, vere. Vezi că săptămâna viitoare vin şi eu să iau lemne.

— Te aştept, îţi pregătesc brad uscat, din ăla bun, să ai toată iarna, să n-ai treabă! Să nu fie cumva mort ăla care-mi datorează trei mii de lei…

— Îţi datora cineva trei mii de lei?

— Da.

— Fii atent. Ascunde caietul cu datoriile, că poate vin pe aici cei de la procuratură. Să n-ai probleme, doar suntem rude.

După ce a spus aceste vorbe, poliţistul a plecat vesel.

— Leano, ascunde caietul ăla, să nu vină cineva să ne controleze şi să avem necazuri. Dracu' să-l ia pe ăla care nu ţine la băutură. Şi ţineţi-vă gura!

S-a întors spre mine.

— Şi tu, vezi că de la mine mănânci pâinea! Să nu care cumva să te pună dracu' să spui cuiva că l-ai văzut pe ăsta pe-aici! Doar ştii că aproape toţi din sat suntem rude şi eu îi ţin cu lemne şi ce mai au nevoie şi nimeni n-o să-mi facă vreun rău.

Am dat din cap, dar n-am spus nimic. Ce s-ar fi putut spune? Fiecare din sat ştia cine i-a dat băutură muncitorului, dar închideau ochii. Erau uniţi prin gradul de rudenie sau prin ceva care-i determina să păstreze secretul.

După două zile, au venit şi străinii să ia ce le-a promis

pădurarul, adică pieile de urşi. După plecarea lor, pădurarul s-a dus la crâşmă şi noaptea târziu încă nu se întorsese. La insistenţele soţiei lui, m-am dus să-l caut. Avea şi motiv: a venit în vizită un prieten al familiei. M-am dus şi l-am găsit pe Gheorghe atât de beat, încât nimeni nu se putea înţelege cu el. M-am întors repede să-i spun Leanei să meargă să se descurce cu „frumosul" ei. Spre surprinderea mea, luminile erau stinse. Am ciocănit la uşă, dar degeaba. M-am dus în camera mea. Am observat că luminile din casă s-au aprins şi înainte de a se deschide uşa, prin fereastra din spate a sărit prietenul lor de familie şi a luat-o pe drumul din pădure.

În scurt timp, mi-am luat bocceluţa şi am plecat la drum. În apropierea cârciumii l-am întâlnit şi pe Gheorghe care, după ce m-a văzut şi recunoscut, a strigat:

— Unde te duci, bă? Bă, nu auzi? Aici eu comand, bă! apoi a căzut în fund.

Părăseam comuna plină de cruci în care, din păcate, nimeni nu credea.

* * *

M-am amestecat în mulţimea din faţa bisericii. Aici se adunase lumea de tot felul. Sărbătoarea Crăciunului îi unea. O sărbătoare atât de veche şi nouă în acelaşi timp. Veche, fiindcă se sărbătorea de mii de ani şi nouă fiindcă poporului acestuia de cincizeci de ani, îi fusese interzis să o sărbătorească.

Privirea îmi ajungea la patriarhul îmbrăcat în haine strălucitoare. În primele rânduri stăteau personalităţile statului. Lângă mine erau oamenii de rând – plebeii. Ascultam discuţiile din jurul meu:

— Iulia, de ce am venit aici?

— Nu ştiu, Nelu, dar bine am făcut! Dacă nu veneam, vecinii ar fi spus că am rămas comunişti.

— Dar oare s-a schimbat ceva? Nu vezi că o ducem din ce în ce mai rău?

— Ai uitat că mă învăţai pe mine că Dumnezeu e prezent în toate şi să nu ne plângem de necazuri că asta e Karma? Tu cu Yoga ta şi cu Tantra. N-am înţeles de ce trebuie să înveţi acolo nişte lucruri pe care puteai să le înveţi de la mine şi fără taxa aia uriaşă. Sau poate vrei să spui că nu-i aşa? întrebă Iulia cu un zâmbet provocator.

— Taci, măi, că ne aud oamenii! Vorbeşte şi tu mai încet.

— Hai, recunoaşte că-i aşa, continuă fata pe un ton ceva mai

scăzut.

— Pe naiba! Ai uitat că nu ştiai nimic când te-am cunoscut? Mereu spui că cei dinaintea mea nu ţi-au oferit ce ţi-am dat eu, zise băiatul cu o „mină" superioară. Hai, închină-te şi tu, că se uită lumea la tine.

Am înaintat puţin printre rânduri până am ajuns lângă o femeie mai în vârstă. Cum am ajuns lângă ea, m-a rugat:

— Fiule, tu ai ochi mai buni şi eşti înalt. Vezi mai departe. Poţi să-mi spui şi mie când începe slujba? Mă ţin greu picioarele şi nu ştiu dacă o să reuşesc să stau până la sfârşit.

— Nu ştiu nici eu, maică. Dar de ce n-ai stat acasă? La vârsta ta… Am înţeles că se dă şi la televizor. Puteai s-o vezi acolo, sau puteai să stai mai în faţă, să te aşezi pe o băncuţă.

— Ei, maică, acum trei ani eu eram unul din puţinii care veneau la sărbătoarea asta. Atunci erau alte vremuri. Nu era voie, dar mie nu-mi făceau nimic ca şi aşa sunt cu un picior în groapă. Aveam un loc al meu în biserică. Mă cunoaşte şi patriarhul. Acum e altceva. Toţi vor să arate că au credinţă în Dumnezeu, de aceea nu mai am eu loc acolo. Acum toate personalităţile vor să arate lumii că s-au schimbat şi au credinţă.

— Dar tu ai credinţă, mamă?

— Nu înţeleg ce vrei să spui! Nu ţi-am zis că vin aici de zeci de ani? Cum să nu cred? Cred că există Dumnezeu. Şi chiar dacă nu există, decât să stau acasă, mai bine vin aici. Mi-au murit toţi – nu mai am decât un câine şi o pisică. Poţi să ştii? Dacă Mă vede că-l respect toate sărbătorile şi că vin în biserică, o să-mi dea şi mie un locşor acolo, sus.

M-am uitat lung la ea şi nu am zis nimic – oricum nu mai avea niciun rost – n-ar fi înţeles.

În dreapta mea stăteau doi tineri; aveau căştile unui casetofon pe urechi.

— Doriane, ia ascultă asta!

— Ce să ascult? Ia, dă-ncoace! Ce-i asta?

— Hai, că mă dezamăgeşti! E Dépêche Mode şi chiar asta e melodia cu care sunt pe primul loc în topul B.B.C.

În timp ce vorbea, fata se clătina în ritmul muzicii.

— Mai lasă-mă, Diano, cu dépêcheiştii tăi. Dă-mi ceva „tare" să ascult, nu siropul ăsta. Un AC/DC, un Led Zeppelin.

O femeie între două vârste care asista la discuţia celor doi

interveni să le facă observaţie:

— Vouă nu vă e ruşine? De ce aţi venit aici? ca să ascultaţi „depressul mod" al vostru?

Dorian şi-a dat jos căştile de pe urechi şi s-a întors spre femeie.

— Auzi, bunicuţo? Tu să taci că dacă îţi dau una îţi sar capacele!

— Nu ţi-e ruşine, nemernicule? Ai venit aici, la cea mai mare sărbătoare a creştinismului. Dacă nu-ţi place, poţi să pleci să-ţi faci de cap în altă parte. Dar lasă-ne pe noi să ascultăm slujba preafericitului.

Dorian era în impas. Se uita în dreapta şi în stânga. Nu avea ce să răspundă, dar din stânga lui, un alt tânăr a replicat:

— Tanti, închide gura, că faci curent. Să trăiască regele şi patria!

— Regele şi patria! Regele şi patria! a început să scandeze un mic grup din jurul lui.

În acelaşi timp, am primit un cot în spinare:

— Măi nene, strigă şi tu „regele şi patria" sau eşti comunist?

— Nu sunt comunist, sunt creştin şi de asta am venit aici, fiindcă am credinţă.

— Credinţă în ce, dom'le? Din care partid faci parte?

— Credinţa mea este în Dumnezeu.

— Hai măi, omule, las-o baltă! Îmi pari cunoscut. Nu cumva eşti de la Divertis? Să ştii că nu mă-nşel. Aşa e!

— Acum înţeleg de ce spui că tu crezi în Dumnezeu. Dacă ar exista Dumnezeu, oare eram noi cu toţii aici?

— Păi de ce să nu fim?

— Cum de ce? Dacă cineva de aici crede în Dumnezeu, atunci eu sunt ursul din pădure. Ia aici, bea din sticla asta!

— Nu beau, sunt cam bolnav.

— Cine dracu' te-a adus în partea asta? Sau eşti sabotor? Aici e opoziţia. Cine ţine cu Iliescu stă în partea cealaltă.

— Adică ce vrei să spui? Şi aici trebuie să strigăm „PNŢ-CD" sau „Iliescu şi poporul"?

— Dar tu cum crezi? Cu ce ne mai distrăm şi noi?

— Oameni buni, mi-a tăiat cineva geanta şi mi-a furat banii!!

— Dar tu eşti căzută din Lună? Nu ştiai că la adunări din astea mari sunt prezente şi alte minorităţi decât cea maghiară?

— Nu vă e ruşine? Mi-au furat banii şi voi vă distraţi!

— Dar ce să facem, doamnă? Să începem să ne dezbrăcăm unul pe altul?

— Doamnă e maică-ta. Eu sunt domnişoară.

— Poate ai fost acum zece ani.

— Măgarule, nu ţi-e ruşine? În faţa lui Dumnezeu, poţi să spui aşa ceva? Te-ai culcat cu mine?

— Da' ce, sunt obligat să mă culc cu toate urâtăniile?

— Hai, Claudiu, lasă „fetiţa" în pace. Mai bine să ascultăm ce zice preafericitul.

— Ce să ascultăm? Preafericitul? Ăsta cine mai e?

— Dacă vorbeşti de patriarh, e preafericit la fel ca şi mine.

— Hai măi, copii, terminaţi odată! V-aude Dumnezeu şi faceţi un mare păcat.

— Care Dumnezeu, tanti? Dacă vorbeşti de preşedinte, el este în faţă, face mătănii şi cruci. Haide s-o ştergem de aici şi să ne continuăm cheful în altă parte. Aici, distracţia s-a terminat!

— Am plecat şi eu. Auzeam din mulţime:

— Şi s-a născut Domnul nostru, Iisus Hristos!

* * *

Maşina mergea cu viteză foarte mare.

— Condu şi tu mai încet, că ori nimereşti într-un pom, ori ne prinde poliţia.

— Ce zici tu, fată? Ce poliţie? Nu sunt eu director general în Ministerul de Externe?

— Bine, ştii tu mai bine! Dar până una alta, vezi măcar să nu călcăm pe cineva.

— Măi fato, tu chiar ai uitat că sunt preşedintele partidului de guvernământ în sectorul I? îl călcăm, spunem că-i din opoziţie şi că ne-a atacat, şi rezolvăm problema.

— Măi, măi, dracu' ştie ce să-ţi mai spun ca să mai termini odată cu viteza asta. Poate ni se întâmplă ceva rău, că nu degeaba mi se zbate ochiul de vreo două zile.

— Porumbiţo, cu guriţa ta ai spus „dracu'" acum în Noaptea de Înviere?

— Şi tu de când ai devenit atât de credincios? Pentru că am schimbat petrecerile şi le-am pus pe alte date, nu înseamnă că trebuie să şi credem! Bine că mai avem puţin şi ajungem. Oricum, la întoarcere cheile or să stea în poşeta mea şi venim cu taxiul.

— Bine, iubito, cum spui tu! Uite, mai avem puţin şi ajungem la prietena ta, gâsca aia de Petreasca. Să vezi cum ne primeşte!

— Auzi? Să nu-i spui aşa prietenei mele! Nu e nicio gâscă. E o femeie foarte bună. Dacă mă gândesc bine, poate la fel îi vorbeşti şi secretarei tale – aia nouă – despre mine. Ce spui?

— Eu? Păi se poate? Am primit-o pe amărâta aia care e şi orfană de deasupra. Ţi-am mai spus să o invităm odată la noi acasă.

— Ţine volanul. Şi asta ai uitat? În ce o priveşte pe „amărâta" ta, e atât de săracă… Poate de aceea nu şi-a cumpărat o fustă mai lungă. Asta-i bună! Să-mi vii şi cu amantele acasă!

Nu a mai continuat pentru că au ajuns. Au sunat. După puţin timp uşa s-a deschis şi a apărut Petreasca cu un zâmbet până la urechi.

— Ia te uită! Lume nouă! Bine aţi venit! Dar de ce aţi întârziat atât? Se răceşte friptura. Al meu a luat deja ceva la bord de când vă aşteaptă.

— Dar şi al meu, ce crezi? A început de pe la şapte seara.

— Ei, el îşi poate permite, pentru el nu există poliţie.

A apărut şi Petrescu.

— Bine aţi venit! Bine aţi venit! Hai, dom'le, până când să vă aşteptăm? Eu am început-o deja.

— Hai noroc, a spus Petrescu.

— Irina, nu ţi se pare ca sună cineva la uşă?

— La ora asta? Iar vecinii să vină să-mi ceară ceva? Doar ştiu că nu le dau! Ţi s-a părut.

— Auzi? Nu mi s-a părut. Uite, că sună iar.

— Acum aud şi eu. Hai, că mă duc. Termin repede. Întotdeauna se găseşte cineva care să ne strice seara.

Irina a plecat. A zăbovit vreo trei minute. Când s-a întors, a spus:

— E un lăutar cu un acordeon. Să-i dau o sută de lei şi să-l gonesc?

— Lăutar, spui? zise bărbatu-său. Dă-i drumul să intre. Dacă-l distracţie, să fie cum trebuie!

Am intrat şi primul lucru pe care l-am văzut au fost feţele deja aprinse de alcool; distracţia începuse. Am văzut că nu aveau copii, pentru că nu erau nici jucării şi nici caiete prin casă. În schimb erau vase pe jos care arătau că aveau câini şi pisici; unul sau mai mulţi.

— Măi, lăutare! Ştii să cânţi bine?

— Dacă n-aş şti, n-aş veni.

— Voi ţiganii – toţi spuneţi aşa ca să luaţi un ban în plus.

— Eu nu sunt ţigan. Nu numai ţiganii sunt lăutari, m-am adresat

cu celui ce-mi vorbise. I-aş fi spus că dacă se uită în oglindă o să observe că mai repede seamănă el a ţigan, dar n-am spus.

— Nu eşti ţigan, spui? şi s-a uitat la mine mai atent.

— Măi, ştii ceva? Poate ai dreptate. Deşi în zona asta nimeni din noi nu ştie exact ce e.

— Eu ştiu, domnule!

— Măi, au intervenit femeile. Nu mai terminaţi cu discuţia asta? Parcă sunteţi în Parlament. Hai să auzim ce ştie omul ăsta.

Acordurile muzicale, evident le-au plăcut. Şi cântecul le era cunoscut, fiindcă au început să cânte în ritmul muzicii. După a cincea melodie, totul în casă aproape fierbea. Am observat cum Petrescu a pus piciorul pe piciorul Marineascăi – care i-a făcut cu ochiul aprobator, dar arătând spre soţul ei. Din cauza alcoolului, nimeni nu ţinea cont de ceea ce se întâmpla. S-au sculat să danseze. Petreasca dădea din buric parcă era dansatoare de când s-a născut, într-un restaurant turcesc. După ce au obosit, nemaiauzind nici muzica, au început să discute doi câte doi.

— Măi Petrescule, ce facem noi cu derbedeii ăştia din opoziţie? Trebuie să le punem beţe în roate. Nu ştim noi nici părerea exactă a preşedintelui, văd că nu prea ia decizii ferme. Dacă ăştia ne învinge, ne mănâncă cu totul.

— Ei, o să învingă! Să o crezi tu pe asta! Ce, n-avem oameni peste tot? Străinătatea deja nu se mai bagă, nu prea le mai pasă. Ziarele scriu ce spunem noi. Totul e în regulă!

— În regulă, în regulă! Dar ştii tu: dacă se schimbă ceva… cum ţi-am zis, o să înceapă întrebările. Cine a făcut masacrele din timpul revoluţiei?

— Ha, ha, ha! Revoluţie, spui? Asta era pentru proştii ăia din afară. Noi ştim bine cum a fost.

— Măi, Irino! Ce să facem noi cu bărbaţii ăştia? N-am făcut nici măcar un copil până acum şi avem deja patruzeci de ani.

— Păi, ce să fac? Am încercat în toate felurile. Doar noi ne ştim. Câţi amanţi am schimbat?

— Dacă spui amanţi, îl ţii minte pe Gicu? Tu mi l-ai luat!

— Dar tu nu mi l-ai luat pe Ion?

— Dar Gicu era mai bun, nu?

— Mai tandru, vrei să spui! Dar cu tandreţea oare se face treabă? Ion ne trebuia nouă, dar a plecat cu altele mai tinere.

— Ei, asta nu e o problemă! L-am văzut acum două seri în Salonul Spaniol. Avea în faţă numai o Coca-Cola. Îi dăm ceva bani şi iar e al nostru. Uită-te la ăştia ai noştri, numai de politică vorbesc.

— Lasă-i să vorbească! Măcar scot bani buni. Asta ne interesează.

Între timp eu am întrerupt melodia.

— Măi, lăutare, că tot timpul îţi uit numele, ai obosit? Ce naiba? Cântă, doar de-asta te plătim!

— Sună cineva la uşă şi de aceea m-am oprit.

— Irino, du-te să vezi cine e.

Întorcându-se, Irina a spus:

— Este vecina de jos şi doi copii de la orfelinat. Vecina vrea să vorbească cu tine, iar nespălaţii ăia au venit în Noaptea învierii ca să cerşească.

— Ce are de vorbit vecina cu mine?

— De unde să ştiu? E aia, ştii tu, fără bărbat şi cu copil mic. Dracu1 ştie cine i l-a făcut! Du-te şi descurcă-te! şi s-a aşezat lângă prietena ei.

Petrescu l-a luat pe Marinescu şi – fiind atent să nu-i audă femeile – i-a spus:

— Vino, dom'le cu mine! E Simona, ştii tu! Nu e copilul tău?

— Hai, acum nu da vina pe mine! Nu se ştie exact dacă e al meu sau al tău!

— Hai mai bine să vedem ce e, că dacă aud ale noastre ne zgârie feţele, şi nu se cuvine să stricăm petrecerea cu ceartă.

Simona le zâmbea la amândoi.

— Ce este, iubito?

— Vă rog, mai încet, că doarme copilul. Doar nu vreţi să-l treziţi!

— Cum poţi să spui că vrem să-l trezim? Dar chiar dacă se întâmplă aşa, nu este Noaptea învierii? Lasă-l să-L vadă şi el pe Iisus!

Spunând acestea, Petrescu a scos cinci sute de dolari şi i-a pus în mână zâmbind. Simona a luat banii şi a coborât spre apartamentul ei.

— Şi voi ce căutaţi aici?

— Nene, noi suntem dintr-un orfelinat. Daţi-ne şi nouă ceva de mâncare!

— Să plecaţi de aici, că dracu' vă ia!

Le-a închis brusc uşa în nas.

— V-aţi descurcat cu ăia de la uşă?

— Ei, ştiţi voi… Ăia de jos, să nu dansăm, că-i sculăm copilul. Şi doi tâmpiţi dintr-un orfelinat… parcă noi i-am făcut. Să se ducă la turci să cerşească acolo! Cântă, lăutare!

Am văzut că deja sunt ameţiţi de băutură.

— Măi, femei, Hristos a înviat!

— A înviat pe naiba! Bănuţii să ne vină nouă! Ăsta-i adevărul! Asta-i învierea!…

— Lăutare, cât vrei pentru că ne-ai cântat în seara asta? Îţi ajung cincizeci de mii?

— Nu.

— Cum nu. Cu cincizeci de mii faci o nuntă, măi! Noi îţi dăm banii ăştia că suntem boieri!

— Nu, nu aţi înţeles. Nu vreau o sumă mai mare.

— Păi aşa spune, omule! Am crezut că vrei mai mult!

— Nu, domnilor, nu cer niciun ban! Am cântat pentru că Iisus e viu şi – cum scrie în Biblie – o să vină la fiecare uşă şi o să bată! Mie îmi trebuie cele trei flori pe care le aveţi pe masă – Atât îmi ajunge.

Am plecat cu florile. Ele nu aveau nicio vină şi nu meritau să fie murdărite.

* * *

Casa era mare şi situată în centrul oraşului. Aici era cartierul care purta gloria bogăţiei.

— Uite, că am ajuns!

— Da, domnu' Stelian! Am văzut. Mi s-a părut mie că eşti om bun, de asta te-am angajat. Plata va fi onorabilă. Tu o să ai grijă de grădină, de curăţenia casei şi de cele două fiice ale mele. O să le serveşti dacă au nevoie de ceva.

Am intrat în casă. Luxul era evident. Se vedea că aici se trăieşte pe picior mare. Am început să-mi intru în funcţie.

— Iubitule, bine că ai făcut aşa cum ţi-am cerut. Fetele din ziua de azi sunt leneşe şi hoaţe. Uite, omul ăsta mi se pare bun!

Spre surprinderea mea, care mă aşteptam ca soţia domnului Stelian să aibă cam aceeaşi vârstă cu el, aceasta era apropiată ca vârstă de fiica lui cea mare. Pentru mine este un secret acum, dar cu timpul o să mi se dezvăluie.

M-am familiarizat cu toţi şi mi se părea că totul e în ordine. În scurt timp însă am înţeles că era numai o aparenţă. Trecuseră două săptămâni de la venirea mea, când soţii au ieşit la o petrecere şi eu am

rămas cu fetele care, pe la ora douăsprezece, deja dormeau.

Între camera mea şi bucătărie era un hol prin care treceam numai eu. Mi-a fost sete şi m-am dus să beau apă. Când am stins lumina în bucătărie, am simţit că cineva deschide uşa, după care am auzit vocile soţilor. Se certau. Nu mă mişcam, ca să nu dau de bănuit că ascult pe la uşi.

— Târfo, ce eşti! Eu te-am făcut om, eu te-am întreţinut la facultate! Acum eşti un medic respectat numai datorită mie, sau mai bine spus datorită banilor mei. Şi tu, drept recunoştinţă, dansezi cu colegul tău ăla tânăr şi-i stai în braţe şi şuşotiţi? Dar ce crezi, că dacă sunt în vârstă, nu-ţi mai pot satisface plăcerile? Sau ai nevoie de un amant, ca să fie totul complet?

— Auzi, tu să taci! Numai prostii îţi trec prin cap! E adevărat că m-ai întreţinut la facultate şi că ai fost primul bărbat din viaţa mea. Dar la fel de adevărat este şi că tu, când m-ai păcălit pe mine, o aveai pe boşoroaga aia, ştii tu! Te-ai însurat cu ea când prima ta soţie a murit şi ţi-a lăsat o fată. Pe ea ai luat-o tot cu o fată. Târfa asta mare! Tu m-ai corupt, în seara aia! Îţi aminteşti bine? Când i-ai dat somnifere nevesti-tii şi m-ai chemat să-i bag aer în venă ca s-o omorâm. Doar eram împreună. Apoi am ţinut-o o zi aici, ca să nu se descopere ce am făcut.

— Dar, iubito…

— Nicio iubito! Ştiu foarte bine că trăieşti şi cu târfa aia mare! Ce, crezi că sunt copil? Crezi că nu ştiu că cele trei avorturi pe care i le-am făcut erau copiii tăi? Dar acum, al patrulea n-am să i-l fac! Şi să îndrăznească numai să şi-l facă în altă parte. Am să mă duc eu singură la poliţie şi am să spun tot ce s-a întâmplat până acum. Să mă judece cât vor, dar şi tu eşti în aceeaşi oală! De acum încolo am să mă culc cu cine vreau. Chiar acum, am să mă duc la îngrijitorul casei, fiindcă e mult mai frumos decât tine.

Stelian se gândea. Era mare patron, avea milioane. Pierdea totul. În următoarele clipe a îngenuncheat în faţa soţiei sale.

— Adela, porumbiţo! Nu ne-am înţeles noi bine tot timpul? Îţi dau tot ce vrei! Dar nu face una ca asta. Ce a fost a fost! Hai să nu ne mai certăm! Pierdem tot şi eu şi tu!

— Nu mă mai interesează.

— Porumbiţo, gândeşte-te! Într-adevăr, o să-ţi dau tot ce vrei. O să fii liberă de aici încolo. Fii receptivă!

— Bine! Mâine, adică azi, te duci şi-mi treci în cont două miliarde, treci jumătate din casă şi Mercedesul pe numele meu. Şi încă ceva. Fii-ta, în câte luni e gravidă? În două sau în trei?

— Păi… în două!

— Foarte bine! Mâine vorbeşti cu ea şi să n-o mai văd în casă!

— Şi unde să o trimit?

— În apartamentul ăla cu trei camere din Centrul Civic.

— Şi cum? Să stea singură?

— N-am spus asta! O să-l convingi tu pe pămpălăul ăla de Alexandru să se însoare cu ea. Doar e adjunctul tău!

— Dar cum să fac asta?

— Lasă-l atunci pe seama mea, îl conving eu!

— A, asta era! Ştiam eu că este ceva între voi.

— Ce să fie între mine şi el? Este un pămpălău. Nici dragoste nu poate face ca lumea. Dar îl conving eu să o ia pe fii-ta care ştii eu bine ce e, dar nu e urâtă. Şi acum hai să ne culcăm, că sunt obosită şi să-mi faci un masaj cu cremă, că nu vreau să arăt ca tine.

A doua zi l-am văzut venind pe Alexandru şi după vreo două ore de discuţii m-a chemat Stelian.

— Ascultă! Peste o săptămână o să avem treabă multă. Alexandru tocmai a cerut mâna fetei mele. Ei, nu prea sunt eu de acord, dar uită-te la ei! Sunt ca doi porumbei, nu-i aşa?

— Aşa este, domnule, dacă spuneţi dumneavoastră.

După o săptămână, într-adevăr s-a făcut o nuntă mare în cel mai scump restaurant din oraş. A fost prezent şi popa, care, printre altele, spunea:

— Şi de acum încolo, Dumnezeu să vă aibă în grijă!

Mă gândeam: „Oare nu trebuia să spună: Satana să vă călăuzească drumul!”

Erau mulţi oaspeţi la nuntă, dar eu nu le vedeam ochii, pentru că nu-i aveau. Mi-am continuat drumul. Aici nu mai aveam treabă.

* * *

M-am aşezat pe un scaun într-o cârciumă la periferia oraşului. Aici, din toate colţurile venea miros de sărăcie. Hainele oamenilor erau aşa de vechi, încât nu puteai să-ţi dai seama de când au fost cumpărate. S-a apropiat o ospătăriţă care, prin ţinuta pe care o avea, nu se deosebea de clienţi. Aproape toţi erau aici ca într-o familie. O prindeau pe după mijloc, o invitau cu ei, îi zâmbeau. Nici ea nu rămânea mai

prejos. Exact ca-ntr-o familie.

— Spune, nene, ce doreşti? Nu te-am mai văzut pe aici. Eşti îmbrăcat ca un boier.

— Ei, sunt şi eu de pe aici, dar nu m-ai mai văzut tu. Vreau un Pepsi şi o prăjitură, dacă se poate.

— Pepsi îţi dau, dar prăjitură… Du-te la cofetărie! Nu bei şi tu o ţuică? Doar eşti bărbat.

— Nu sunt obişnuit cu alcoolul.

— Ia te uită cât de influent vorbeşti! Poate facem altă treabă împreună! M-am săturat de beţivii ăştia! Îmi dau şi ei câte cinci sute de lei când le satisfac toate poftele, dar vezi cum sunt, nu pot face nimic! Ăsta-i tariful meu, să ştii: cinci sute de lei. Aşa mi se spune: Leana – cinci sute!

— Fă, ce-ai zis de beţivi? a strigat unul de la cealaltă masă, unul cu mustăţi până la piept, îl vezi pe ăsta? şi a arătat un cuţit ca o sabie. Şi tu, băi! s-a întors spre mine. Ce-i tot şopteşti Leanei? Nu ştiu din ce cartier eşti dar aici se respectă regulile noastre, măi!

— Dar am spus eu ceva?

— Oamenii se uitau la mine cu atenţie. Cât îi lăsa să gândească alcoolul, au văzut probabil că nu sunt un om rău şi mi-au spus:

— Frate, de ce stai singur la masă? Vino cu noi şi las-o pe Leana cinci sute! Că lu' asta i-am făcut trei copii şi nici nu ştim care din noi i-am făcut!

M-am aşezat lângă ei. Atenţia care mi s-a acordat a fost de scurtă durată. Au simţit că sunt de-al lor, probabil după faptul că-i îndopam cu băutură. Dar m-au lăsat în pace şi s-au afundat în discuţiile lor.

— Măi vere, cum merge munca?

— Care muncă, dom'le? Munca noastră e seara târziu… Cu democraţia asta, ce să facem şi noi? Ne-am deşteptat! Am prins o dumă: cauciucuri… Dacă apar gaborii, băgăm copiii în faţă, că sunt minori, şi iau mai puţin.

— Vasile e la pârnaie, nu?!

— Da, dar nu pentru cauciucuri, pentru un mormânt.

— Dacă a fost tâmpit şi a „lucrat" cu picioarele…

De masă s-a apropiat o femeie şi a spus:

— Nicule, vino şi tu acasă! Hai să mâncăm şi noi ca oamenii, că te aştept cu copiii.

— Hai că vin!

— Uitaţi-vă, fraţilor, cine e sub cizma femeii!

Nicu s-a înfuriat.

— Fă, ia pleacă acasă, şi lasă-mă în pace!

— Hai Nicule, te rog, vino şi tu acasă! Nu mai avem bani şi tu-i cheltui şi pe ultimii pe băutură. Cu ce cumpărăm mâine pâine?

— Fă, n-ai înţeles? Dracu' să te pieptene! Mă faci de ruşine aici, în faţa oamenilor.

— Hai Nicule, te rog, vino acasă!

— Du-te, măi Nicule! Du-te sub fusta nevesti-tii!

Au început cu toţii să râdă. Reacţia aceasta l-a făcut pe Nicu să nu mai gândească. S-a ridicat:

— Dracu' să te ia! Eu ce ţi-am zis?

A prins-o de păr şi cu un pumn zdravăn a pus-o pe podea. O lovea cu piciorul peste faţă. Femeia plângea şi de abia mai respire. Îl ruga:

— Lasă-mă, Nicule, că mă omori! Cine o să aibă grijă de copii? Eu nu cer altă pedeapsă, dar copiii noştri atât de frumoşi… Gândeşte-te, Nicule!

Femeia gâfâia. Îi rămăseseră foarte puţini dinţi în gură.

— Pedeapsă, spui? Fir-ai a dracului de târfă!

A scos cuţitul şi i l-a înfipt de două ori în pulpă.

— Mă omori, Nicule, ce faci? Lasă-mă să mă refac. Mâine sunt schimbul unu la serviciu. Cu cine am curvit, Nicule, să-mi spui că sunt târfă?

Poate se întâmpla mult mai rău dacă nu se oprea în faţa cârciumii maşina poliţiei. Uniformele lor l-au trezit puţin pe Nicu, şi s-a aşezat la locul lui. Poliţiştii au văzut sângele de pe podea şi au văzut femeia care încerca să se ridice.

— Cine ţi-a făcut asta? Spune repede, că-i punem cătuşele.

— Am căzut şi eu.

— Cum să cazi, dom'le? Ne minţi pe noi? Noi nu vedem?

S-a întors spre ospătăriţă.

— Leano, cine a fost derbedeu! care a bătut-o pe femeia asta?

— Nu ştiu, domnilor, eu am fost la bar. Probabil a căzut, dacă spune ea…

— Care-i soţul tău, femeie?

— Eu sunt! s-a ridicat Nicu, clătinându-se. A venit soţia să mă ia

şi a căzut.

— Ia să vii cu noi la secţie. Acolo spui tu tot.

S-a amestecat acum femeia:

— Lăsaţi-l, domnilor, că tocmai plecam spre casă. Îl aşteptam cu copiii la masă. Nicu, vino iubitule, să mergem acasă!

Şchiopătând şi susţinându-l şi pe el, au plecat amândoi din cârciumă.

— Fă, dacă spuneai ceva, acolo îţi luam gâtul!

— Ce să spun, Nicule? N-aveam ce să spun.

— Asta-ţi trebuia! Mă duceam în Moldova aia a ta şi făceam pipi pe groapa maică-tii.

— Da, Nicuşor, da. Cum spui tu.

Lacrimi amestecate cu sânge, îi curgeau pe obraji.

— Auzi, nu mai boci atâta!

Femeia s-a trezit cu o palmă în ceafă.

— Bine, Nicuşor, bine! şi făcea tot posibilul să se abţină, dar durerea din picior a trădat-o când a călcat pe el şi a oftat.

— Fă, tu încă mai faci nazuri?

— Nu, Nicuşor. Oftam din cauza imbecililor de poliţişti care voiau să te ia.

— Poliţişti? Fir-ai să fii! Să vezi ce-ţi fac eu acum! S-a întors spre ea, scoţând cuţitul, dar erau deja în faţa casei lor şi ieşiseră cei trei copii care l-au prins de mână.

— Tăticuţule! Tăticuţule! Hai să intrăm în casă!

Vocile lor l-au făcut să-şi schimbe intenţia, intrând, s-a aşezat pe pat.

— Aranjează repede masa să mâncăm.

Când s-a întors femeia să-l invite la masă, el sforăia demult.

În timpul acesta, în cârciumă intră o şcolăriţă de vreo cincisprezece ani.

— Mamă, îmi dai şi mie o mie de lei să mă duc să-mi cumpăr o bluză? a întrebat-o ea pe Leana.

— Ce? O mie de lei? O mie de bube să-ţi iasă pe fund! De unde să-ţi dau o mie de lei? Ia uite câţi bărbaţi sunt aici! Eşti mai tânără ca mine. Câştigă-ţi banii!

Fata s-a uitat spre bărbaţi. Unul s-a ridicat şi i-a băgat o mie de lei în buzunar.

— Leno, dă-mi şi mie cheia de la depozit!

— Contra două sute de lei. Dacă nu, du-o unde vrei!

Bărbatul a scos două sute de lei şi i-a dat.

Nu mai puteam suporta şi i-am zis Leanei:

— Leano, icoana pe care o ai deasupra vitrinei, pentru ce o ţii? Şi cine-i acolo?

— Ce dracu'? Nu-L cunoşti pe Domnul? Am pus-o aici să mă ajute să câştig şi eu ceva.

— Şi te ajută?

— Păi, nu vezi? Uite, îi ajută şi fiică-mii! Dacă vrei şi tu, după ăla care a intrat… Dar să ştii că pentru tine – fiindcă eşti boier – costă două mii.

— Poate mâine… Ia acum banii ăştia pentru consumaţia care s-a făcut şi să te ajute icoana!

Am părăsit cârciuma, continuându-mi drumul.

* * *

Mergând la întâmplare, am ajuns lângă un cimitir. Soarele era la apus, dar am zărit o bătrână cu un copil. M-am îndreptat spre ei. Bătrâna a ridicat privirea şi parcă m-a mângâiat cu ochii ei calzi. Apoi şi-a îndreptat capul spre cruce. Copila, de vreo şapte ani, nici măcar nu m-a simţit. Plângea, ţinând crucea în braţe, iar umerii îi tremurau în ritmul plânsului.

— Mamă, mamă, hai acasă. Te aştept cu toate păpuşile mele! N-am făcut nicio belea, mă auzi? Am să fiu cuminte! Îţi promit! Dar întoarce-te!

Am observat că groapa era făcută de curând. Pe cruce scria: „Violeta, 28 de ani, cu durere de la fiica ta!"

— Ce s-a întâmplat, mamă? am întrebat eu.

Ştergându-şi lacrimile, bătrâna s-a uitat din nou la mine.

— Ce să fie, omule? Pământul a luat-o pe fiica mea şi mama copilului acestuia. Dar ce e cu tine la ora asta aici? Ai şi tu morţi?

— Da, mamă. Din păcate tot neamul meu este aici.

— Of, of, mamă. Grea soartă! Măcar Domnul să aibă grijă de nepoţica mea! Eu, după cum bine vezi, nu mai am mult de trăit. Ce o să se întâmple cu ea? Doamne, Doamne! Vin aici în fiecare amiază şi stau cu nepoţica mea până adoarme. Altfel, refuză să plece.

— Mamă, dar ce s-a întâmplat? Din ce boală a murit fata ta?

— Of, of… Nu de boală, mamă. Nu de boală! A fost în oraş ca să cumpere caiete pentru nepoţica mea. Au mers împreună. La

întoarcere, probabil a pierdut ultimul autobuz, că altă explicaţie n-am de ce s-a dus la ocazie. Fetiţa mea era foarte cuminte! Era profesoară şi nu-şi permitea să meargă cu oricine.

— Înţeleg, mamă, dar a făcut accident? Bine măcar că a rămas copilul în viaţă!

— Nu e asta, mamă! N-a făcut accident! Dimineaţa, când am văzut că nu se întoarce, m-am îngrijorat. N-a trecut mult şi în faţa casei s-a oprit o maşină de poliţie. Ne-au întrebat dacă aici locuieşte Violeta. Am simţit că s-a întâmplat ceva foarte rău şi am leşinat. După ce mi-am revenit, mi-au spus că Violeta nu mai e în viaţă, dar copilul trăieşte. Pasărea mea de aur nu mai este! Ne-am urcat în maşină şi ne-am dus să identificăm cadavrul. Ne-au avertizat pe drum că nu-i o privelişte de văzut pentru oricine, dar astea sunt regulile. Era la cincisprezece km de satul nostru. Capul îi era tăiat pe jumătate. Nepoţica mea era cu ambele mâini pe gâtul ei şi nu putea nimeni s-o ia de acolo. De-abia după ce i-am vorbit eu, auzindu-mi vocea, a lăsat-o şi a adormit în braţele mele. Am înţeles mai târziu, după ce s-a făcut expertiza medico-legală, că a fost violată de mai multe persoane – probabil în faţa fetiţei. I-au tăiat capul de frică să nu-i recunoască.

— Şi nu i-au găsit pe făptaşi?

— Nu, mamă. Nici până astăzi nu s-a găsit nicio urmă. De aceea, acum, mă rog la Domnul să aibă grijă de micuţa mea nepoată.

— Mamă, dar mi-ai spus că ai un ginere.

— Da, mamă. Să mă ierte Domnul, dar nemernicul ăsta a abandonat-o pe fetiţă imediat după ce a înţeles că Violeta a fost violată. A spus că l-a făcut de ruşine în faţa satului. Şi încă ceva a mai spus: că nepoţica mea probabil nu-i a lui, că fiica mea ar fi fost o târfă. Dumnezeu mi-e martor! Nu ştiu de ce, dar simt că eşti un om bun şi de asta îţi spun toate astea.

Fiica mea l-a avut pe ginerele meu ca primul şi ultimul bărbat. Dacă ar fi fost altfel, cum îi sunt mamă aş fi simţit. Dar eu nu pot să urăsc. Dumnezeu să-l ierte! Durerea mea este, cum ţi-am mai spus, că în scurt timp am să plec spre Domnul şi nepoţica mea o să rămână la orfelinat.

După ce a spus toate acestea, şi-a întors privirea spre cer şi a implorat:

— Doamne, fie-ţi milă, ai grijă de copilaşul acesta neajutorat, care nu a făcut niciun rău! Nici eu nu Ţi-am greşit cu nimic!

— Mamă, îmi poţi spune unde stă ginerele tău? A plecat din sat?

— Nu, mamă. Noi aveam o casă pe care am făcut-o cu soţul meu pentru ei. E mare, cu trei etaje. În spatele curţii sunt două cămăruţe în care păstram mâncarea pentru iarnă şi animale. Fiind pe numele amândurora, ginerele meu a vândut-o, şi pe mine, cu fetiţa ne-a lăsat în cele două camere. Acum, în casă sunt nişte boieri din Bucureşti, care tot timpul îmi spun să părăsesc curtea pentru că şi ea le-a fost vândută. Eu aş veni aici, mi-aş săpa o groapă şi aş intra în ea, dar ce să fac cu bietul copil? Maică, maică… îţi mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine. Sunt huiduită din toate părţile. Vezi, micuţa a adormit. O iau şi ne ducem să ne culcăm în fân.

— Mamă, încă ceva, te rog! Nu mi-ai spus unde îţi este ginerele acum.

— Bătrâneţea, maică. Am uitat. Cu banii de pe casă şi-a deschis un bar la răscruce. Şi-a luat şi altă nevastă. De fapt, a luat-o când Violeta nu se răcise încă. Dumnezeu să-l ierte, mamă! Rămâi cu bine!

M-am îndreptat spre barul de la răscruce. Muzica se auzea de departe. Veselie, nu glumă. Am intrat. Imediat mi-am dat seama cine e ginerele bătrânei. Stătea la bar; era vesel şi parcă nimic nu se întâmplase. Lângă el stătea o puştoaică; tot timpul îl privea în ochi şi zâmbea ca o păpuşă mecanică programată. Ginerele s-a apropiat de mine.

— Ce doriţi, vă rog?

— Un pahar de Coca-Cola şi un whisky dublu.

— Imediat, boierule.

— După ce mi-a adus comanda am băut Coca-Cola şi am vărsat whisky-ul pe covor.

— Dar ce faci, omule? Îmi strici covorul! După cum văd, nu eşti beat. Ce naiba!

— Nu sunt beat, omule! Mi-a murit soţia şi mi-am abandonat copilul. Adică, mai bine zis, l-am condamnat. Pentru asta am vărsat alcoolul pe podea. Nu se face aşa pentru morţi? Am să-ţi plătesc pagubele. L-am privit.

— Aa, asta era? Lasă, morţii cu morţii, şi viii cu vii!

— Aşa este! Dar cine uită morţii – ştiu eu din bătrâni – este şi el mort. Uite, ia banii ăştia. Crezi că-ţi ajung?

După ce i-am spus asta, m-am îndreptat spre ieşire. N-am făcut nici treizeci de paşi şi am auzit ţipete şi urlete. Fugeau oamenii pe

lângă mine, cuprinşi de panică. Nu m-am întors. Ştiam ce se întâmplase. Ardea barul de la răscruce.

De fân s-a apropiat Violeta. Şi-a sărutat mama şi şi-a luat în braţe fiica. O mângâiam pe păr şi i-am spus:

— Ia-ţi fiica şi du-o acolo unde ţi-am dat şi ţie locul.

Violeta mi-a sărutat mâna, spunându-mi:

— Îţi mulţumesc, Doamne! Mare este mila Ta!

* * *

Furtuna a durat trei zile. Parcă venea sfârşitul. Degeaba avertizam pe fiecare fată în parte să închidă geamurile. Nu le interesa ce le rugam. Aproape toate geamurile din cămin erau sparte. Nu te puteai înţelege cu studenţii, mai ales că nimeni nu ţinea cont de nimic.

Nu mă certam cu nimeni fiindcă nu vedeam rostul. În schimb, administratorul încă trăia cu amintiri din vremurile mai bune.

— Aici erau tablourile „tovarăşei" şi al „tovarăşului", îmi spunea el cu nostalgie evidentă. Nimeni nu mişca niciun ac dintr-un loc în altul fără să ştiu eu. Acum toţi fac ce vor. Democraţia, nene! De cine să aibă frică? Poate de Iisus al lor. Dar copiii nu sunt învăţaţi cu aşa ceva, în fond cine este şi ăsta? O legendă, un mit, o minciună pentru copii? Sau imaginaţia bolnavă a cuiva ca să ţină oamenii în frâu. Orice popor poate fi ţinut disciplinat numai cu biciul şi cu arma, dar asta ce e? Milă? Dracu' să-i ia şi pe ăştia care L-au inventat.

— Şi dacă nu este aşa cum spui tu? Dacă Iisus există cu adevărat? Şi dacă acum El te aude? Ce se va întâmpla? O să fii pedepsit pentru necredinţa ta…

— Şi tu crezi în astea? Te văd băiat deştept. Crezi că dacă ar exista nu ar da un semn?

— Păi, poate a dat nu unul, ci mai multe semne. Dar avem noi ochi să vedem?

— Ai văzut tu până acum ceva? Dar, hai să zicem că există. Cu ce ne deranjează pe noi, oricum o să ne mântuiască – nu scrie aşa în Biblie?

— Ai citit tu asta în Biblie? l-am întrebat, gândindu-mă puţin speriat că cine ştie ce variantă a Bibliei o fi citit.

— Nu, de fapt n-am citit cu asta. Nu am timp de prostii de-astea! Aşa zice nevastă-mea. Dar dacă există, să vină odată, să-l vedem şi noi faţa!

— O să mântuiască pe cei demni şi pe cei ce merită, aşa spune în

Biblie.

— Hai, lasă-mă. Tu ai avut timp să citeşti prostia aia? Ia uită-te aici, în faţă! Ce fustiţe trec şi tu te preocupi de prostii. Să nu-mi spui că eşti şi credincios pe deasupra!

— De ce pe deasupra? Ce alt defect ai descoperit că am?

— Păi, nu bei. Ţi-am trimis două din studentele noi ca să le testezi, ştii tu că şi aşa avem camere foarte puţine, şi tu le-ai refuzat.

— Şi după tine ce trebuia să fac?

— Măi, tu chiar eşti prostănac sau te faci? Avem cam aceeaşi vârstă. Trebuie să-ţi spun eu ce să faci? Le trimiteai în baie, apoi le ţineai toată seara la tine. Şi nu poţi să te plângi. Ţi-am trimis fete frumoase. Înainte să ţi le trimit, le-am dat indicaţii şi ţi-ar fi făcut toate plăcerile ca să obţină camere. Aveau nevoie de aprobarea ta şi tu le-ai dat-o fără să le ceri nimic. Iar astea pe care ţi le-am trimis, le păstrasem pentru mine. Dar sunt atât de multe, că nu mă mai descurc cu ele. Suntem deja în vârstă. Nici medicina nu ne poate ajuta. Dar se străduiesc fetele, nu glumă!

— Chiar aşa?

— Dar tu ce crezi că fac ele? La şcoală nu se duc, dar se cuplează cu arabi, cu turci, cu negri, pentru un bănuţ în plus. Totul e scump în ziua de azi. Aşa fac ele rost de bani. Părinţii nu pot câştiga cu sapa cât vor ele!

— Şi tu accepţi aşa ceva în cămin?

— Păi, de ce? Ce rău fac? Eu le oblig? Nu, îmi iau numai cinci procente de la fiecare fată.

— Şi toate fetele vin la tine? Nu te păcăleşte niciuna?

— Păi, să încerce vreuna. O ia mama dracului! O gonesc la chirie liberă şi atunci chiar o încurcă. Tot ce câştigă de la străini o să dea pe chirie. Chiar ieri am avut una care m-a minţit. După ce a plâns vreo oră, am primit-o. Ce era să fac? Aşa sunt eu, sufletist.

— Şi dacă vreuna nu vrea, ce faci cu ea?

— Cum să nu vrea? Se mai găseşte şi câte una din asta, dar intră repede în rândul celorlalte.

— Dacă află părinţii, n-o să fie un dezastru pentru tine?

— Tu crezi că-i interesează pe părinţi? Când urmează să vină câte cineva, sunt anunţat din timp şi totul e în ordine, ca-ntr-o mănăstire. Pe părinţi îi interesează doar diploma.

— Văd că acum au rămas cam puţine. N-au luat examenele.

Măcar acum să înveţe. Trebuie să le asigurăm liniştea.

— Ce linişte? Ce să înveţe? Profesorii lasă la examene fetele care le plac lor.

— Aşa o fi, dar după ce fetele învaţă toată vara, în toamnă totuşi iau examenele.

— Naiv eşti! Dacă a rupt-o profesorul tot anul, până nu obţine ce vrea, nu ia examenul. Chiar aici vin uneori, dar de cele mai multe ori o fac chiar acolo, în cabinetele lor. Aşa se trece în anul viitor.

— Şi dacă o fată depune plângere la poliţie?

— La care poliţie? Nu a rămas tot cea de până acum? Tu nu vezi că în fiecare zi cu vorbesc cu şeful pazei?

— Văd. Şi ce dacă vorbeşti?

— Dracii să-i ia şi pe ăştia! Până acum o săptămână, tariful care-l plăteam era o sută de dolari pe zi ca să tacă. Acum îmi cer o sută cincizeci. Ştiu eu? Mâine, poimâine îmi cer două sute. Trebuie să împart şi cu ei, ca să fie totul în ordine, ca să fie toată lumea mulţumită. Asta e! N-ai ce să faci!

— Tu ai copii, domnule administrator?

Acesta m-a privit, s-a încruntat o clipă, şi mi-a răspuns:

— Am şi eu două fete. Şi ele sunt curve, ca şi mama lor. Asta este durerea mea, dar m-am obişnuit şi cu asta. Una dintre ele a făcut un copil. N-a vrut să facă avort. Eu pregătisem totul. Când am înţeles că nu vrea, am bătut-o rău de tot. Şi pe burtă i-am sărit cu picioarele, dar n-am reuşit nimic. Acum locuieşte undeva cu chirie, nici nu mă interesează unde. Să muncească şi să se întreţină singură! A doua a luat-o şi ea pe drumul celei dintâi. Ei, uite că ne-am prins cu vorba şi avem atâta treabă! Trebuie schimbate geamurile şi făcută curăţenie. Scot eu banii pentru pagube de la târfele astea. Nu mă dau bătut! O să împărţim între noi ce primim de la Ministerul învăţământului pentru reparaţii.

— Am văzut două asistente care au urcat la etajul doi. E cineva bolnav?

— Cu vorba asta, am uitat! Au venit deja? Mă duc sus să-mi iau partea. Nu este nimeni bolnav. Dacă una din tâmpitele astea uită să-şi ia anticoncepţionalele, rămâne gravidă şi odată pe lună le rezolvă cele două.

Acum e mai multă treabă. Sunt şase gravide. Luna trecută era s-o încurcăm. Una a făcut o hemoragie gravă, dar cu cincizeci de dolari

am rezolvat-o la urgenţe. Iar trebuie să fac curat după ele. Până diseară am nevoie de o groapă acolo lângă gunoi, ca să pună în ea pungile cu rămăşiţe. De câte ori nu le-am spus să sape gropile mai adânci că vin câinii şi dezgroapă. Dar cine să mă asculte? Acum o lună era cât pe aci să ne prindă ziariştii. Erau numai rămăşiţe şi sânge lângă gunoi. Noroc că m-a avertizat o fată la timp şi am rezolvat totul. Ziariştii ăştia sunt ca muştele. Se bagă peste tot. Vor să le ştie pe toate.

— Şi de unde ştiu? Poate sunt şi fete corecte care-i anunţă.

— Corecte? De unde? Măi, omule, tu parcă vii din ceruri. Ziariştii de azi, studenţii de ieri. Câţi copii n-au aruncat şi ei la gunoi? Acum fac pe demnii şi pe nevinovaţii. Caută pe urmele pe care şi ei au mers.

— Văd că aici, sâmbătă şi duminică vin preoţi de diferite religii.

— Naiba să-i ia şi pe ăştia! Tot democraţia i-a adus aici. Vin – bine spui – dar n-ai observat că sunt mai mult tineri? Fac spovedania în singurătate, că aşa indică religia. Ia fii mai atent. Să vezi că sunt fete cu care ritualul acesta durează câte o oră. Iar cu altele, nici cinci minute. Cât poate ţine şi popa – şi el e om! Dar de la ei nu pot lua niciun ban. Spun şi ei cum spui şi tu: că Dumnezeu există şi atunci du-te şi cere-i ceva!... Ăstora trebuie doar să le dai. Şi bâtă să fie, numai să le dai.

— Am văzut că se fac şi concursuri.

— Da, în amfiteatru. Se ţin la câteva luni, concursuri de frumuseţe.

— Măcar aşa se distrează tinerii.

— Pe naiba! Alesele sunt pentru „ştabii" oraşului şi o duc cel mai bine. Scapă din căminul ăsta şi cu apartamente personale şi tot ce-şi doresc! Nu le mai interesează nici şcoala, nici examenele, totul li se serveşte la tavă. Îţi dai seama ce păţesc oamenii care se duc la un medic care a obţinut în felul ăsta diploma? Poate îi învaţă altceva, dar oricum tratament nu le fac.

— Se întâmplă asta şi în medicină?

— Dar tu de ce tot întrebi? Nu cumva te-a pus cineva aici? Hai nu te supăra! Am glumit. Am atâta experienţă cu oamenii, că am fost secretar de partid. Rar mă poate păcăli cineva!

— Ai fost secretar de partid?

— Naiba să mă ia şi pe mine! Aici veneam de la început dacă ştiam cât se câştigă! Aveam oameni sus-puşi şi n-ar fi fost greu. Aici era chilipirul.

— Domnule administrator, nu trebuie să-ţi fie frică de mine. Doar tu mi-ai dat slujba asta…

— Hai, nu ţi-am zis că am glumit? Priveşte afară! A venit un grup nou de porumbiţe, viitoare studente. Măi să fie! Ce multe sunt! Avem numai paisprezece camere, câte trei-patru în fiecare. Am să le testez eu! şi a făcut cu ochiul. Am la dispoziţie o lună; am să le dau eu aprobările, ştii tu cum! mai vedem noi cine rămâne aici! Să se preocupe şi părinţii puţin. Mă aşteptam să vină peste o săptămână. Dacă ştiam, nu beam atâta seara. Oricum, mă descurc eu cu câteva dintre ele. Astea văd că sunt mai speriate – liceene, îmi cade şi câte una virgină. Cu „categoria" asta mă descurc mai greu, dar merge! Tu du-te şi schimbă geamurile!

Înainte de a pleca, le-am privit pe fete: încă un eşalon tip pradă pentru un sistem care mirosea de la un kilometru.

* * *

M-am angajat într-un mic local de pe o stradă centrală a Capitalei. Făceam de toate, adică, aici, toţi făceau de toate. Localul aparţinea unei familii tinere şi eu eram singurul angajat. Era mic, dar cochet, aranjat cu gust. Tot timpul era curăţenie, ceea ce lipsea în alte locuri. Datorită faptului că aici se servea peşte proaspăt şi bere, aproape tot timpul era aglomerat. Preţurile mai scăzute permiteau oamenilor cu situaţie modestă să-şi găsească refugiul aici după o zi grea de muncă. Vis-à-vis era un local mare şi luxos, dar acolo preţurile erau foarte ridicate şi nu putea merge oricine. Pe strada aceasta erau doar cele două localuri. Patronii, fiind vecini, până când au început să lucreze în aceeaşi branşă, se respectau. Acum, cei din localul luxos, văzând că la noi merge mai bine, se gândeau cum să ne pună beţe în roate. Într-o noapte, foarte târziu, stăteam pe o bancă în întuneric, respirând puţin aer curat – atât cât se putea spune aceasta despre aerul din oraş. Fiind noapte însă, era mai proaspăt. Vecinii terminaseră programul şi stăteau în curte, în jurul unei mese.

— Auzi, Mitică? Cum să le facem noi „bucata" ăstora de vis-à-vis? Nu vezi că toţi consumatorii se duc la ei? Dacă merge tot aşa, în scurt timp o să dăm faliment.

— Nu ştiu, vere, dar oricum, trebuie să facem ceva. Îl cunoşti pe Popescu. Lucrează la Cercetări penale. Hai să-l invităm aici. Îi dăm o şpagă mare şi găseşte el o soluţie.

— Păi du-te şi sună-l!

— La ora asta? E prea târziu. Poate se supără.

— Nu se supără, numai să fie acasă. N-am fost colegi de liceu?

După puţin timp discuţia s-a reluat:

— S-a aranjat, vere. Se îmbracă şi vine. Doar stă la trei case de noi.

— Şi nu s-a supărat?

— Supărat? Beţivul ăsta? Nu. Să vedem acum dacă acceptă. Are funcţie mare şi cred că o să ne coste destul.

După încă puţin timp, s-a auzit soneria de la poartă. Mitică s-a dus să deschidă.

— Măi, voi n-aveţi somn? Aţi încurcat-o? Ce s-a întâmplat? După câte văd aveţi aici băuturi selecte! Metaxa! Ochii îi străluceau.

— Aşază-te dom'ne! De încurcat n-am încurcat-o încă, dar dacă merge tot aşa, o s-o încurcăm.

— Care-i baiul? a întrebat Popescu, ridicând paharul.

— Uite care-i treaba! îl ştii pe vecinul?

— Da, îl ştiu pe ţăranul ăla din Baia Mare, care şi-a deschis cârciuma lângă voi. Dar nevastă-sa e o bucată de nota zece.

— Problema e că toţi clienţii se duc la el şi consumaţia noastră scade pe zi ce trece. Ne trebuie o soluţie să-l înfundăm, să-i luăm localul. Apoi totul e în regulă.

— Asta nu e uşor. Toate actele lui sunt în ordine. Trebuie să facem ceva mai cu „cântec". Aş putea face eu ceva, dar „cântecul" ăsta o să vă coste mai mult.

— Uite ce propunere avem: dacă îi găseşti nod în papură şi obţinem localul lui, ai douăzeci de procente din beneficiul localurilor fără să ştie nimeni. În plus, îţi dăm acum zece mii de dolari şi cinci mii de mărci. Hai, ai găsit vreo soluţie?

Ochii lui Popescu străluceau şi mai tare. Nu era prost. Simţea cât beneficiu o să aibă! Milioane anual, plus banii care deja erau în mâinile lui, în seara asta.

— Bine, s-a făcut, fiindcă vă cunosc! Nu degeaba sunt colonel. Am să mă duc până acasă şi vă aduc nişte chei. Cu ele o să deschideţi toate lacătele. Aveţi vreo băutură care nu se găseşte în celălalt local?

— Whisky! Acolo nu se găseşte aşa ceva. Avem şi ţigări care nu se găsesc la ei! Ei n-au decât ţigări ieftine.

— Foarte bine! O să vă duceţi, luaţi câteva lăzi de whisky şi ţigări din depozitul vostru le mutaţi în depozitul lui, apoi spargeţi şi

geamul localului vostru. Dimineaţa sunaţi la mine, la serviciu. O să vin eu. Acum daţi-mi banii.

— Gata, şefu' – a spus Mitică şi i-a dat banii promişi. S-au dus să-l conducă apoi, luând cheile de care vorbise Popescu.

Dimineaţa, toată strada era plină de poliţie. Eu ştiam care era cauza. Patronii mei însă nu ştiau. Dar chiar dacă i-aş fi avertizat, nu m-ar fi crezut. Dacă m-ar fi crezut, ar fi fost acelaşi lucru. Erau plecaţi după marfă şi când s-au întors, spre dimineaţă, era prea târziu ca să mai facă ceva.

— Ce-o fi, nevastă, cu poliţia asta?

— I-au spart localul vecinului nostru. A spus unul din consumatori, care tocmai intra.

— Măi, să fie! În centrul oraşului suntem şi nu mai avem nicio siguranţă!

După vreo jumătate de oră, în localul nostru a intrat un grup de poliţişti, conduşi de colonelul Popescu.

— Aţi deschis de dimineaţă, văd! Vă merge treaba? Aţi auzit ce s-a întâmplat la vecinii voştri?

— Am auzit, dar nu prea ne interesează. Noi suntem oameni corecţi.

— Corecţi? Ia deschide depozitul să vedem ce ai acolo?

— Ce să am? Marfă! Acum o săptămână a venit garda financiară şi n-a găsit nimic în neregulă.

— Poliţia Financiară. Unde aţi fost azi-noapte şi câţi lucraţi aici?

— Azi-noapte am avut treabă. Ce vă interesează? Sunt la interogatoriu? Vedeţi-vă, oameni buni, de treabă. Lucrez cu soţia şi cu omul acesta pe care l-am angajat de curând.

— Ţi-am spus să deschizi depozitul să controlez.

— Cu ce drept? Ai aprobarea Procuraturii?

— Ia staţi toţi trei aici, fără să vă mişcaţi! Ionescule, du-te la maşină şi cere-i procurorului de serviciu un ordin de percheziţie, ca să fim legali, nu? Doar trăim în democraţie!

Ionescu a ieşit. Eu ştiam în ce noroi a intrat patronul meu, dar nimeni nu-l putea salva. Dacă aş fi spus ce auzisem cu o seară înainte, nu m-ar fi crezut nimeni. Doar nu erau nebuni! Nu putea poliţia să înfunde un colonel, după vorbele unui oarecare.

După vreo jumătate de oră, a venit şi ordinul de percheziţie. Puţin după aceea a apărut şi poliţia economică. S-a trecut la

percheziţie. Colonelul nu se grăbea. Ştia exact unde vor găsi ce trebuia… Au ajuns şi la depozit.

— Ia te uită! Şi spui că aseară n-ai fost aici? Ce caută lăzile astea de whisky? Dar ţigările astea? Este exact marfa furată de la vecinul tău.

Patronul meu era blocat.

— Domnu' colonel, jur că nu ştiu nimic!

— Juri, ai? Deocamdată întinde mâinile să-ţi pun „brăţările"! Şi voi doi veniţi cu mine!

Am ajuns la sediul poliţiei. Mie mi-au luat o declaraţie formală şi m-au pus să aştept în faţa uşii colonelului. Pe patronul meu l-au dus direct în beci. Nevasta lui stătea lângă mine pe bancă. În cabinetul colonelului a intrat cineva foarte bine îmbrăcat.

— Domnul procuror, l-am prins în flagrant pe un derbedeu care…

— Spune ce vrei, Popescule? Am avut o zi grea şi m-aş duce acasă mai repede.

— Vreau să-l încadrăm la articolul 310, ca să ia vreo şapte ani, dracu1 să-l ia! S-a îmbogăţit peste noapte din munca altora! Dacă vrei să-l vezi, îl aduc de jos.

— De ce dracu' să mi-l arăţi? Am încredere în tine, doar lucrăm de cin şpe ani împreună.

— Atunci semnează actul de arestare. Uite aici o sticlă de whisky – să ai pentru meciul de diseară!

— Coruperea cadrelor! Dacă nu erai tu… dar, hai că ne cunoaştem de o veşnicie. Mulţumesc!

Popescu a ieşit, s-a uitat la noi, şi a chemat-o pe femeie. Aceasta auzise discuţia aşa cum o auzisem şi eu.

— Auzi, tu eşti complice. Ai să iei pe puţin cinci ani şi o să ieşi o boşoroagă de acolo!

— Domnule colonel, eu nu ştiu nimic!

— Cum nu ştii?

S-a auzit o palmă.

— Nu mă loviţi! Nu ştiu nimic!

— Putem să ne înţelegem şi altfel. Ştii tu cum!

— Fac orice!

Femeia a ieşit după o oră. Popescu a condus-o până la uşă.

— Vezi că eşti încă în mâinile mele! Am să trec în fiecare săptămână pe la tine pe acasă. Dacă nu eşti „receptivă", te trimit lângă

derbedeul ăla!

Am plecat împreună cu femeia. Spre seară, în curte au intrat cei doi patroni ai localului de vis-à-vis.

— Fă, de ce ne-aţi furat marfa? Localul e pe numele tău. Mâine te duci la notariat şi-l treci pe numele nostru.

— Dar nu pot să fac aşa ceva! Ce o să spună soţul?

— Fă, târfă ordinară, n-ai auzit ce ţi-am spus? Şi tu, bătrâne? Ia pleacă de aici! Du-te în camera ta!

La început, auzeam palme şi ţipete. După vreo două ore totul s-a liniştit. Am văzut cum se închide uşa de la intrare şi m-am dus spre femeie. Era cu hainele rupte, violată şi cu vânătăi pe faţă.

— Ce s-a întâmplat, femeie?

— Nu vezi? Eşti orb? N-am încotro! O să mă duc mâine la notariat, că ăştia mă omoară! Şi colonelul tot asta mi-a spus.

A doua zi, treaba era aranjată: localul era pe numele celorlalţi, iar noi eram doar angajaţi. După o lună, femeia a divorţat. Nu se mai ducea la puşcărie să-şi vadă soţul, şi făcea tot ce-i cereau noii stăpâni. Într-o seară am întrebat-o:

— De ce ai procedat aşa, Veronica?

— Puteam altfel? Hoţul ăla al meu o să iasă peste şapte ani. Până atunci, ce fac?

— Cum poţi să spui că soţul tău e hoţ? Doar aţi fost împreună după marfă în noaptea aia.

— Mai lasă-mă în pace! N-am fost după nicio marfă. El a furat!

Mă uitam la ea. Era fiinţă umană şi nu animal! Când ataci un animal, el îţi răspunde cu aceeaşi monedă. Dar fiinţa aceasta nici măcar demnitatea animalului nu o avea.

M-am dus la proces. Patronul meu stătea în boxă ca un câine sălbatic. Era tuns „zero", cu cătuşe la mâini şi cu „apărătorii legii" în dreapta şi în stânga lui. Oameni şi oameni… Lume colorată…

* * *

Valurile marii au aruncat-o pe uscat. Se înecase; era umflată şi desfigurată. Stătea aici de vreo două ore. De-abia acum a venit familia, anunţată de poliţie.

— Maică, maică, aşa trebuia să ajungi? plângea o femeie în vârstă, pe mâinile căreia rămăseseră urmele vieţii grele pe care o ducea. Poliţistul a privit-o şi i-a spus:

— Mamă, du-te că vrea să vorbească domnul procuror cu tine.

Femeia şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la poliţist.

— Chiar acum vrea să vorbească procurorul cu mine? Lăsaţi-mă să-mi iau fetiţa s-o înmormântez.

— Ei, nu se poate aşa ceva! Trebuie s-o ducem la morgă, să i se facă autopsia.

— Nu vreau s-o tăiaţi!

— Altfel nu se poate, femeie! Cu sinucigaşii legile sunt aspre. Trebuie să vedem dacă nu cumva a fost mai întâi omorâtă şi după aceea aruncată în apă.

— N-a fost omorâtă, fiule. Singură şi-a făcut-o. Mi-a lăsat şi o scrisoare acasă.

— Şi ce scrie acolo?

— Că regretă că şi-a dezonorat familia. Noi suntem dintr-un sat apropiat. Ştiţi voi! Doar de acolo ne-aţi luat. Şi întreg satul ştie tot ce mişcă.

— Câţi ani avea fata? Acum, după ce a aruncat-o marea, nu se prea cunoaşte.

— Douăzeci şi opt. Atât avea.

— Şi măcar ştii de ce a făcut-o? întrebă procurorul care se apropiase de femeie.

— Da, domnu' procuror. Fiica mea a învăţat şi a terminat medicina în Bucureşti. Avea în sat un prieten foarte bun, din copilărie. Dar în Bucureşti s-a împrietenit cu un coleg de-al ei, arab. Nu ştiu cu ce i-a luat minţile; poate cu aurul pe care îl avea peste tot pe el. Voi ştiţi mai bine că la noi străinii cu puţini bani învaţă şi-şi cumpără diplomele. De-abia acum am înţeles că de fapt erau foarte săraci şi nu-şi puteau permite să-şi termine studiile într-o ţară foarte bogată.

— Da, maică! înţeleg. A păcălit-o arabul, dar ăsta nu era un motiv să se sinucidă.

— Nu e numai asta. Ea a ţinut să facă actele de căsătorie aici, la noi. Cât am rugat-o cu toţii să nu facă actul ăsta! I-a vorbit şi prietenul ei. I-a spus că indiferent ce a fost între ea şi arab, pe el n-o să-l intereseze şi n-o să ţină cont de nimic. Ea însă n-a ascultat pe nimeni. I-a intrat în cap că trebuie să plece din ţară. N-am avut încotro. I-am respectat alegerea, pentru că era fiica noastră.

— Şi a plecat din ţară?

— Da, domnule procuror.

— Şi nu ţineaţi legătura cu ea!

— Nu. Primeam doar câte o scrisoare pe an.

— Şi în ce ţară a fost?

— În Iordania.

— Şi ce scria în scrisori?

— Mi-a scris că are o fetiţă, pe urma ne-a mai scris că are şi un băiat. Dar nu putea să practice medicina, pentru că acolo femeile nu lucrau. Ne-am trezit cu ea acum trei zile, în faţa uşii. Era îmbrăcată ca o cerşetoare. Am întrebat-o unde sunt copiii. Plângând, mi-a povestit tot. Soţul ei îi spusese că tatăl lui e mare şef în ţara lor. Când a ajuns acolo a văzut că de fapt rudele lui trăiesc în corturi şi ea era a opta nevastă a soţului ei. Cu greu s-a acomodat şi cu asta. Acolo a născut fetiţa. După ce nu a mai alăptat copilul, soţul ei a vândut-o în schimbul unei cămile.

— Pentru o cămilă?

— Da, maică. La noul său soţ a născut un băiat. Apoi, după ce a terminat cu alăptatul, a obligat-o să se culce cu toţi prietenii lui. Ea a refuzat. Atunci, au băgat-o în puşcărie. Şi-au bătut joc de ea toţi gardienii. I s-a explicat că acestea sunt legile arabe: dacă nu-ţi respecţi soţul, intri în puşcărie. După ce au eliberat-o, a reuşit să fugă din Iordania cu un Tir de-al nostru. A ajuns în România şi a venit acasă. Când s-a spălat şi s-a îmbrăcat, hainele ei de fată au trebuit modificate mult. Slăbise enorm. Seara, înainte de a se întâmpla nenorocirea, în casă a venit din nou prietenul ei din copilărie şi a rugat-o să-i fie nevastă. El nu s-a însurat şi n-a mai avut nicio prietenă. Poate chiar faptul acesta a determinat-o să facă ce-a făcut. Domnu' procuror, în casă am pozele celor doi nepoţi ai mei. Se poate face ceva să-i aducem aici? Au sânge de român.

— Procurorul s-a uitat lung şi a răspuns cu evidentă tristeţe:

— Nu se poate, mamă! Ăştia sunt barbari. Chiar dacă am reuşi – printr-o minune – să obţinem ceva prin forurile internaţionale, arabii când ar auzi asta ar omorî copiii.

— Domnu' procuror, pot să spun şi eu ceva?

— Dar tu cine eşti?

— Prietenul Mirelei.

Procurorul l-a privit cu atenţie:

— Îmi pare rău, tinere, pentru ceea ce s-a întâmplat. Spune ce ai de spus.

— Eu am să mă duc în Iordania. Îmi vând casa şi tot ce am şi o să încerc să fur copiii.

— Tinere, nu te sfătuiesc să faci asta. Te omoară.

— Dar măcar ştiu că am încercat să fac o faptă bună şi Dumnezeu o să mă ierte.

Procurorul a dat din cap şi a ridicat mâinile spre cer. Treaba lui se terminase aici.

* * *

Maşina s-a oprit lângă mine.

— Unde mergi, omule? m-a întrebat şoferul, un om la vreo cincizeci de ani cu obrajii roşii.

Se vedea că nu o duce rău.

— Nu ştiu exact, caut de lucru.

— Şi dacă nu ştii, de ce stai aici? Aici stau autostopiştii.

După ce a spus asta, a pornit maşina. N-a făcut mai mult de zece metri şi s-a oprit. A coborât din maşină şi a strigat:

— Ia vino puţin. Ştii ceva? Pentru vreo trei luni am eu treabă. Hai, urcă! Te văd om bun. N-ai şi tu o casă, o familie? De unde eşti?

— N-am nici casă, nici familie. Merg din sat în sat, din oraş în oraş, mă uit la oameni, îi ajut cu ceva, şi aşa îmi câştig existenţa.

— Păi, până acum trebuia să ai şi casă şi familie şi nepoţi. Nu cumva ai fost prin vreo puşcărie?

— Nu, în privinţa asta fii liniştit. Nu fac rele.

— Ei bine. Mai vedem noi. Să fie aşa cum spui tu.

În scurt timp am ajuns. Casa era mare, boierească.

— Mario, hai ieşi puţin! Uite, am adus un om ca să ne ajute în gospodărie şi la tot ce avem nevoie.

— Tot timpul îi culegi de pe stradă. Mai întâi du-te la postul de poliţie şi controlează dacă nu cumva e căutat.

Apoi s-a uitat la mine neîncrezător.

— Puteţi merge, doamnă. Veţi fi dezamăgiţi. Pe mine nu mă caută nimeni. Nici nu mă cunoaşte nimeni, din păcate.

— Din păcate?! De ce din păcate?

— Ei, aşa vorbesc eu uneori, filosofic.

— Aici o să laşi filosofiile. E mult de muncă! Uite, soţul meu e primar şi toţi trag de pe el.

— Nicio problemă, doamnă. O să fac tot ce-mi spuneţi!

— Mişu, vezi că au venit oierii.

— Şi ce au spus? Au adus ceva?

— Au adus doi miei tăiaţi. Mi-au spus că partea ta ca boier, de la

ei şi de la săteni e de douăzeci de miei.

— Sunt cam zgârciţi anul ăsta!

— Hai şi tu, n-au adus şi trei porci? Ştii că toţi te respectă. Ne-au adus şi vin şi rachiu. Să vedem ce facem cu Petre al nostru.

— De ce, mamă? Ce-a mai făcut?

— N-a făcut nimic. Dar nu ştii că după ce a terminat facultatea şi l-au repartizat în munţii ăia, ne-a dat telefon că s-a îndrăgostit de o fată şi vrea să o ia de nevastă?

— Şi ce e rău în asta?

— Cum ce e rău, Mişu? Îţi dai seama? Tu primar, cu profesoară şi fiul nostru vine cu o ciobăniţă acasă!

Auzind acestea, Mişu a rămas cu lada de roşii în mână.

— Asta să o creadă el. Am dat sute de mii pentru diploma lui, şi acum să-mi facă neamul de ruşine? Ce-o să spună satul? Domnu' primar, bine ţi-a venit oieriţa! Dracu-l ia! Când a zis că vine?

— Peste o săptămână.

— Bine, lasă-l să mi-l vadă ochii! Ai să vezi ce înseamnă capul familiei. Doar nu sunt găină, ca tine.

— Vezi, măsoară-ţi cuvintele, că o să iei o furcă în cap! Cum poţi să vorbeşti aşa de faţă cu oameni străini?

— Ce străini, dom'le? Aa, da! Tu ce stai acolo ca un par? Du-te şi curăţă la animale!

— Da, domnu' primar, unde sunt animalele?

— În faţa ta, nu vezi?

— Văd, dar vreau să mi le arătaţi pe celelalte!

— Ai dreptate! Am uitat să-ţi explic. Uite, aici, în faţă e uşa prin care se intră în grajd. Avem trei vaci şi două viţele. Mi le-a dăruit lumea din sat. Mă respectă toţi. Doar eu le dau pământul! Sus, în munţi, după cum bine ai auzit, avem şi oi. O să vină la toamnă!

După o săptămână, a sosit şi Petrică cu iubita lui. Era o fată care nu arăta a fiică de oier. La uşă au fost primiţi de primar şi profesoară.

— Bine aţi venit, a spus primarul cu un ton de parcă ar fi spus: cine dracu' te-a adus în casa asta, fato?

— Bine v-am găsit, mamă şi tată! Să v-o prezint pe viitoarea mea soţie: a terminat facultatea odată cu mine.

— Petrică mamă. Stai puţin. Nu te grăbi! Sunt atâtea fete… Ce vrei, să mă faci de ruşine în faţa satului, că te-ai însurat cu o fată de oier? Şi ce dacă are facultate? Ăsta-i un motiv ca să te însori cu ea?

Uită-te la Ştefana! Are ea un mic defect la picior, dar în rest e de familie bună! E fiică de preot şi te iubeşte! Are şi avere şi tot ce trebuie.

— Tată, eu nu mă însor cu averea, şi dacă nu sunteţi de acord, eu părăsesc casa aceasta acum pentru totdeauna. Plec şi n-o să mă mai vedeţi! Uitaţi-vă la Geta!

Fata stătea în pragul uşii, roşie; lacrimile îi curgeau pe obraji. Părinţii s-au privit şi şi-au dat seama că au exagerat.

— Intraţi în casă şi vedem noi ce facem! Hai, bine aţi venit!

— Măi, Petrică! Măi, mamă! Tu ştii că noi cu taică-tu te-am crescut cu greu. De ce vrei să ne faci de ruşine acum?

— Mamă, eu nu vreau să vă fac de ruşine. Voi singuri vă faceţi de ruşine. Aţi transformat oamenii din comună în sclavi şi asta numai pentru că tata, ca reprezentant al puterii, împarte pământul la oameni. Nu mai ţine cont de bunul simţ şi de faptul că a crescut împreună cu oamenii. Tot timpul aşteaptă un dar mai mare pentru a da un pământ mai bun. Ţii minte în timpul lui Ceauşescu? Era preşedinte de CAP. Câţi oameni n-a băgat în puşcărie, în timp ce hambarele noastre erau pline de grâu şi porumb aduse – cică legal – de la CAP.

— Tu n-ai nicio mulţumire. Parcă nu eu te-am crescut! Ştii ce o să se întâmple dacă aude taică-tu?

— Nu ştiu ce o să se întâmple dacă mă aude, dar ştiu ce o să spună dacă află că, mic fiind, mă lăsai să mă joc singur, iar tu murdăreai patul cu adjunctul lui.

— Of, inima! Tu ai să mă omori.

— Hai, că n-ai nimic! Lasă că nici tata nu e mai prejos decât tine. O ţii minte pe profesoara aia de română care a dispărut într-o seară şi nici până astăzi nu se ştie unde e? Dacă se duce cineva la puţul secat de la marginea pădurii, poate-şi pune întrebarea ale cui sunt coastele de acolo.

— Şi pe asta o ştii?

— Da' ce crezi, că dormeam, când aţi invitat-o aici şi-ai lovit-o cu toporişca în cap, că aflasei că-i amanta lui tata?

Profesoara a ieşit, şi după vreo oră de discuţii cu Mişu, i-a chemat pe cei doi tineri.

— Vino aici, fetiţa mamei! Sărută-mi mâna mie şi lui taică-tău. Aşa să fie, cum aţi hotărât voi! Dacă vă iubiţi, noi nu putem să vă stăm în cale, Duceţi-vă şi anunţaţi-i pe părinţii tăi, să vedem pe când stabilim nunta.

— N-avem de ce să mergem! Am fost deja! De azi în trei săptămâni or să vină aici. Atunci am pus nunta.

— Măi, Petrică, dar cum ne pregătim noi în trei săptămâni?

— Vă priveşte! Nu de asta sunteţi părinţi?

— Măcar trebuia să-i cunoaştem pe cuscri mai înainte.

— O să vă cunoaşteţi la nuntă! Asta nu-i o problemă aşa de mare!

Au trecut trei săptămâni numai cu pregătiri. S-a cumpărat rochia de mireasă, costumul mirelui, tot ce era necesar. S-a dat zvonul în sat. Nu era glumă. Primarul îşi însura unicul fiu. Toţi îl ajutau cu câte ceva. Ţăranii ştiau că, cu cât îl ajută mai mult, cu atât primeau mai mult. Numai popa nu era prea mulţumit; îşi pierduse speranţa să-şi mărite fata cu Petrică.

Se pregăteau daruri şi se trimiteau invitaţii către mai marii oraşului. A venit şi ziua nunţii. Profesoara vorbea cu soţul ei încet, fără să audă Petrică:

— Auzi, Mişule! Cum or fi arătând ţăranii ăştia? Uite, deja e zece seara şi ei n-au venit. Aşteaptă şi primarul judeţului, şi prefectul… Ne facem de ruşine. Dăm apă la moară oamenilor să vorbească zece ani de acum încolo numai despre asta.

— O rezolvăm noi, dar tu eşti vinovată cu gelozia ta!

— Dar cum naiba a aflat Petrică? Şi nu ne-a spus nimic până acum! Ţie îţi seamănă!

— Hai, Mişule! O să rezolvăm noi şi cu asta cum am rezolvat atâtea! Lasă-i să trăiască vreo două-trei luni. Ne-am înţeles şi cu popa. Găsim noi o soluţie ca să-i despărţim.

— Taci acum! Uite-i că vin.

În faţa casei au oprit trei autobuze. Din ele au coborât oameni îmbrăcaţi în costume populare. Primarului îi venea să intre în pământ de ruşine, „Ăştia chiar sunt ţărani get-beget”. Dar protocolar le-a spus:

— Bine aţi venit! Bine aţi venit! îi conducea spre mese.

După vreo oră, rachiul şi vinul îşi făcuseră datoria. Nimeni nu se mai uita la oaspeţi. De microfon s-a apropiat naşul care a anunţat:

— Din partea naşului mare, cinci sute de mii de lei pentru tânăra familie. Din partea primarului de la judeţ, o sută de mii de lei. Din partea prefectului, cincizeci de mii de lei. Să trăiască tânăra familie!

S-a apropiat de microfon şi Mişu:

— Din partea familiei noastre un milion de lei şi jumate din casă şi în plus, o să-i ajutăm tot timpul. Atât am putut să adun prin muncă cinstită toată viaţa.

Se uita cu satisfacţie spre părinţii norei lui şi toţi ţăranii care erau cu ei, vrând parcă să spună: „V-am băgat în buzunar!”

Satisfacţia lui a durat puţin. Spre microfon s-au îndreptat tatăl, mama şi unchiul fetei.

— Noi suntem săraci, a început mama ei. Le dăruiesc – fetei mele şi ginerelui meu – câte o cruciuliţă, fiindcă noi, acolo sus, în munţi, avem credinţă în Dumnezeu, şi Dumnezeu ne-a apărat până acum.

Vorbele ei au fost primite cu râsete la mese, dar femeia nu s-a supărat. Avea chiar un zâmbet care-i lumina faţa. A spus apoi tatăl fetei:

— Din partea mea, pentru tânăra familie, un milliard de lei, cu condiţia să aveţi grijă ca banii să nu vă strice!

Oamenii satului au rămas muţi.

— Din partea mea, a spus unchiul fetei, şi a neamului nostru, două rânduri de chei: un rând de la un Mercedes nou, şi un rând de la o vilă în Bucureşti, mobilată complet, în garajul căreia se află şi maşina.

Nimeni n-a mai vorbit timp de cinci minute. Ţăranii s-au ridicat în linişte şi în ordine desăvârşită s-au urcat în autobuze.

Îi priveam pe oamenii aceştia simpli. Lecţia pe care au dat-o boierilor era „ca la carte”. Poate acolo sus, în munte, s-au păstrat mai buni şi mai uniţi şi noroiul nu i-a afectat atât de mult.

* * *

Pătrund adânc, tot mai adânc în munţi. Sper ca măcar aici să mă odihnesc puţin. Drumul forestier nu are urme de maşină, dar ăsta nu este semnul care să mă facă să fiu sigur că n-au trecut maşini pe aici. Ar fi putut să se depună un strat de praf pe drum datorită căldurii din timpul zilei şi a vântului din timpul nopţii. La vreo două sute de metri mai sus am zărit un foc. Asta îmi arăta că aici sunt turişti. M-am apropiat încet, dar am fost auzit.

— Dacă eşti om, răspunde-mi, dacă nu, trag!

— Valentine, poate e vreun urs. Doar ne-a spus pădurarul că sunt urşi pe aici.

Am auzit arma încărcându-se. După asta mi-am dat seama că oamenii din tabără nu erau nişte persoane oarecare.

— Vedeţi că poate mă împuşcaţi, am spus eu.

— E om, nu e urs! Apropie-te, măi!

Apropiindu-mă, am văzut două maşini cu numere de Bucureşti şi două corturi foarte luxoase.

— Ce cauţi, omule, seara, singur, în pădure?

— Am ieşit şi eu la aer curat!

— Şi cum, aşa, singur?

— Şi cu cine să fiu? Singur mă relaxez cel mai bine!

— Auziţi, fetelor? Ăsta da, bărbat! Nu ca noi! V-am luat numai ca să ne faceţi probleme.

— Seara, în corturi, spuneaţi altceva. Şi în fond, de ce nu le-aţi adus pe boşoroagele voastre? Nu ne-aţi invitat voi aici? Ce, dacă ne-aţi dat examenele, trebuie să suportăm insultele voastre? Cu ce suntem noi vinovate?

— Poate nu v-aţi simţit bine! zise insinuant una din ele.

— Haideţi, că am glumit!

Alcoolul pe care îl consumaseră îşi spunea cuvântul: nu era frig, era chiar foarte cald şi poate nu se gândeau că cineva va veni seara târziu, pentru că stăteau lângă foc aproape dezbrăcaţi.

— Monica, puneţi-vă ceva pe voi! N-aţi văzut că avem oaspeţi?

— Şi ce dacă? Când mă uit la dânsul, la vârsta lui a văzut multe femei dezbrăcate! În plus, m-ai văzut vreodată cu sutien? Nu port.

— Bătrâne, unde spui că mergi?

— Mai sus, să-mi găsesc şi eu un refugiu să dorm noaptea aceasta.

— Ia sticla şi bea! Serveşte-te!

— Mulţumesc, nu beau. Sunt cam bolnav.

— Aa, de asta ai ales aer curat!

— Da, de aceea. Dar şi ca să scap de aglomeraţia oraşului.

— Ştii că ai dreptate? Dar oricum trebuia să iei şi tu o fetiţă cu tine, să nu fii singur.

— Domnilor, îmi pare rău, dar eu nu cred că sunt singur în natură, în plus eu cred în Dumnezeu.

— Şi noi credem. De asta ne-am luat două dumnezeiţe cu noi.

— Rămâneţi cu bine!

— De ce nu mai stai puţin?

— Ce să fac? Nu vreau să vă deranjez!

— Nu ne deranjezi. Chiar putem face ceva pentru tine. Cu ăştia

care se îmbată ca porcii, numai ne chinuim! au zâmbit vulgar fetele.

— Nu fiţi obraznice, că o încurcaţi!

— Parcă ar fi prima dată!

— Nu am mai ascultat ce vorbeau. Mi-am continuat drumul.

În scurt timp am ajuns lângă o stână. Am înţeles că e o stână înainte de a o vedea. Câinii lătrau în disperare. Când m-am apropiat, cei patru oieri erau deja în picioare. După ce m-au văzut, m-au primit cu vorbele:

— Bine ai venit, străine! Bine că ai măcar lanternă, că altfel dădeam drumul câinilor. Ştii? Câinii sunt foarte răi! Te făceau bucăţele. La început am crezut că e vreun animal. Acum o săptămână, lupii ne-au furat două oi. Dar ce cauţi aici, la ora asta?

— Mă refugiez şi eu de aglomeraţia oraşului.

— Noi am crezut că sunt boierii care au tabăra mai jos. Cred că i-ai văzut, îţi erau în drum. Sunt aici de două zile.

— Îi ştiţi şi voi?

— Dar cum să nu? În prima seară, după ce s-au îmbătat, şi-au trimis amantele să ceară brânză şi caş de la noi.

— Şi au venit singure până aici?

Oierii au zâmbit, privindu-se unul pe celălalt.

— Da, au venit singure şi au cumpărat marfă multă. Au plătit bine, dar nu cu bani. Ne-au spus că cei doi boieri sunt prea bătrâni ca să mai facă ceva pentru ele. Aşteaptă aici şi ai să vezi că peste vreo oră au să vină.

— Cum, îşi lasă prietenii, ca să vină la voi?

— Păi, de ce să nu vină? Sunt studente în ultimul an şi ei sunt profesorii lor. Ei se îmbată şi dorm apoi buştean. Ele vin degrabă – nu rezistă…

— Dacă spuneţi voi că vin, înseamnă că aşa este.

— Măi, omule, tu nu ne crezi? Studentele ne-au spus că amanţi ca noi n-au văzut până acum. Ia priveşte în jos. Ce vezi?

— Două lanterne, am răspuns eu.

— Înseamnă că i-au îmbătat repede.

Într-adevăr, după puţin timp au apărut şi cele două fete.

— Hei, prietene, ai ajuns deja aici?

— Am ajuns, dar voi ce faceţi aici?

— Ce întrebare? Să-ţi spună prietenii noştri. Ei ştiu.

— Haideţi, fetelor, că v-am pregătit şi caşul şi brânza.

— E bine, dar mai întâi să plătim!

Au intrat în refugiul oierilor.

Am stat vreo două ore singur, lângă foc. Companie îmi ţinea un câine mare, ciobănesc, care nu-şi lua privirea de pe mine. Parcă dorea să-mi vorbească. Într-un târziu, a ieşit unul din oieri:

— Hei, frate, intră şi tu! Să ştii că au meserie, nu glumă!

— Nu sunt eu cu astfel de treburi!

— Dar ce ai? Eşti bolnav?

— Nu sunt bolnav şi nici nu vreau să fiu.

— Adică, ce vrei să spui?

— Fetele astea, poţi să ştii dacă sunt sănătoase sau nu?

— Măi, să fie! Cum nu ne-am gândit şi noi până acum! Poate ne aduc vreo bucurie!

— Hei, fetelor! Hai, plecaţi spre prietenii voştri.

— Ce v-a apucat? Doar ne-am distrat, nu? Acum, când cineva nu vrea să se distreze cu noi – deşi nici nu ştim dacă e bărbat – ne goniţi?

Oierii erau oameni simpli. Pe de o parte le vorbeam eu, dându-le sfaturi bune, iar pe de altă parte era satisfacţia pe care le-o dădeau fetele. Nelămuriţi, au dat ceea ce datorau fetelor – adică brânza şi caşul – şi în puţinul timp în care fetele s-au îndepărtat, mi-au spus cu un sentiment de vină:

— Nu vrei să rămâi aici, prietene? Măcar noaptea asta şi mâine ai să continui.

— Ba da. Dacă mă primiţi… Văd că aveţi multe animale!

— Dacă ar fi ale noastre, ar fi bine. Sunt ale unui boier din oraş care are două restaurante şi un bar de noapte. Noi muncim aici cu salariu, înnebunim în sălbăticia asta. Dar dacă nu te deranjează întrebarea, unde vrei să mergi mai sus?

— Cât se poate mai departe! Ca să fiu singur măcar puţin.

— Prietene, stai să-ţi spunem ceva: la vreo opt kilometri mai sus, sunt două case în care trăiesc un bătrân şi o femeie de vreo patruzeci de ani. De mult timp n-a mai fost nimeni pe acolo. Se zvoneşte că sunt vârcolaci!

— Voi credeţi în asta?

— Drept să-ţi spunem, nu prea credem. Dar o dată ne-am apropiat la vreo cinci sute de metri şi câinii, îi vezi cât sunt de iuţi, au dat înapoi. Nu ştim exact ce e. Acolo voiam să ne facem stână, însă seara am auzit ţipete şi un cântec foarte vechi, care nu se mai aude pe

meleagurile noastre. Suntem bărbaţi şi, de ce să nu recunoaştem, ne-a fost frică. De asta am venit aici. Să nu te duci acolo, ăsta-i sfatul nostru! Hai acum să ne culcăm, că s-a făcut târziu! Uite, vino cu noi în refugiu. Paturile le-am făcut noi, dar sunt bune.

— Nu pot să dorm în fân?

— Poţi, de ce nu? Dar se cam lasă frigul spre dimineaţă. Dar ia pătura asta şi înveleşte-te!

Mirosul de fân proaspăt cosit, stelele care mă priveau şi mângâierea Lunii, m-au făcut să adorm repede. A doua zi dimineaţă, după ce am mâncat mămăligă caldă şi caş, cu toate insistenţele oierilor, mi-am continuat drumul spre casa vrăjită, cum o numeau ei.

După vreo două ceasuri, am ajuns. Înainte de a intra, am observat două morminte. Pe unul scria: Cristina 18 ani, iar pe celălalt, Carla 54 de ani. Din casă a ieşit un bătrân cam de şaptezeci de ani. Avea sprâncenele groase, barbă şi mustăţi de care nu se mai vedea gura. Privirea îi era ca a unui animal sălbatic.

— Ce cauţi aici? Pleacă! Pleacă! Nu avem nevoie de nimeni. Şi să nu te mai prind pe aici. Vezi asta? şi mi-a arătat un cuţit mare.

Nu înţelegeam sălbăticia lui.

— Am venit numai pentru o bucată de pâine, dacă puteţi să-mi oferiţi.

— N-avem pâine. N-avem nimic. Du-te, ţi-am zis!

— Dar eu nu ţi-am făcut niciun rău!

Nu a avut timp să-mi răspundă, pentru că din casă a ieşit o femeie care – după cum mi-au spus şi oierii – arăta la vreo patruzeci de ani. L-a prins pe bătrân de mână şi-l certa prin gesturi. Am înţeles că e mută. Bătrânul însă nu se dădea bătut. Femeia a intrat în casă. Eu m-am aşezat pe bancă. Următoarea reacţie a bătrânului m-a surprins. S-a îndreptat spre mine cu toiagul în mână. Nu îmi era greu să-l dezarmez. Vârsta îşi spunea cuvântul. Peste puţin timp a ieşit şi femeia. Au început să mă gonească amândoi. Femeia mă şi îmbrâncea. La un moment dat am simţit că mi-a băgat ceva în buzunar şi am plecat. Când m-am îndepărtat suficient ca să nu fiu observat, am căutat în buzunar şi am găsit o bucată de hârtie pe care scria cu creionul: „Aşteaptă-mă la izvor. Nu mai pot îndura, trebuie să spun cuiva. „Nu după mult timp a venit mânând în faţa ei câteva capre şi oi. S-a apropiat de mine, a îngenuncheat şi a început să scrie cu degetul pe pământ:

— Am venit aici acum douăzeci şi doi de ani. Tata, bătrânul pe

care l-ai văzut, a prins-o pe mama cu alt bărbat. De atunci suntem aici. Suntem două surori şi el. Nimeni nu urcă aici la noi. Tu, de exemplu, eşti primul care vii aici în ultimii şapte ani. Dar durerea mea trebuie s-o spun cuiva şi dacă ţie nu ţi-o spun, nu ştiu cui aş putea s-o mai spun şi cât mai pot rezista.

— Ce durere, fată?

— Acum cincisprezece ani a trecut pe aici un tânăr alpinist şi a stat la noi trei zile. S-a îndrăgostit de sora mea care avea atunci optsprezece ani. Ea i-a răspuns cu acelaşi sentiment. A cerut-o de nevastă de la tata.

— Şi probabil el n-a fost de acord.

— Aşa este, dar s-a şi înfuriat. Mama, în schimb, l-a implorat să aprobe căsătoria, ca să nu rămână sora mea în sălbăticia asta. Tata s-a înfuriat şi mai mult şi l-a omorât pe Claudiu.

— L-a omorât cu cruzime şi voi n-aţi spus nimic?

— Eu eram foarte mică. Tata a făcut acelaşi lucru şi cu mama.

— Şi cum i-a îngropat? Nu trebuia să aibă act de deces de la medic?

— Aici nu vine nimeni. Drumul este foarte lung. Tata m-a legat pe mine şi pe sora mea şi s-a dus în sat. A obţinut certificatele de deces pentru mama şi pentru sora mea, explicând că au fost mâncate de animale. Medicul nu s-a ostenit să vină să vadă cadavrele. L-a crezut pe tata.

— Şi apoi a omorât-o pe sora ta?

Fata s-a uitat la mine şi a continuat să scrie.

— Acolo unde ai văzut tu groapa surorii mele, e îngropat Claudiu. Când s-a întors tata, a săpat un beci de trei metri, unde a legat-o pe sora mea cu lanţuri. Mie mi-a tăiat limba.

— Şi tu n-ai făcut nimic?

— Ce să fac, omule? Eu îmi iubesc sora. O ador. Tata mi-a spus că dacă lipsesc mai mult de două ore, intră în beci şi-i taie capul. El şi aşa nu mai are mult de trăit. De aceea am păstrat secretul până azi, dar nu mai pot.

— Bine, am să vin eu cu tine acum şi am să-l leg pe bătrân, iar pe sora ta o să o scoatem de acolo.

— Fii atent, omule! Tata este bătrân, dar foarte periculos. Poate să te omoare. Mai bine pândeşte-l. După ce mă întorc eu, se duce în fân să se culce. Când adoarme, te ajut să-l legi.

Aşa am şi procedat. L-am pândit pe bătrân şi când l-am prins, l-am legat cu o frânghie pe care o luasem dinainte. Era foarte puternic, cu toate că era în vârstă. Nu mi-a fost greu. Am reuşit să-l înfăşor în scurt timp. Şi legat se zbătea ca un animal. Am intrat în beci după fată. După ce ochii mi s-au obişnuit cu întunericul am văzut ceva ghemuit pe podea care scotea numai nişte sunete. I-am legat bine ochii, pentru că ştiam că după cincisprezece ani de stat în întuneric, dacă o scoteam aşa la lumină, orbea imediat. Când am ieşit, am văzut un schelet, cu părul complet alb, lung până la genunchi şi cu faţa care părea a unei femei de o sută de ani. Eram îngrozit. Sora cea mică plângea. Nici ea nu o văzuse de cincisprezece ani. Am apropiat-o de fântână, am pus-o pe o scândură şi am spălat-o. Nu se putea ţine pe picioare. Bătrânul nu se mai mişca. L-am privit: murise, probabil după ce a văzut ce a făcut.

— Uite, fată! Acum aţi rămas amândouă. Pe monstrul ăsta îngroapă-l, dar să nu-i pui cruce! Dă-i hrană surorii tale, puţin câte puţin, şi o să-şi revină. Fii sigură. De acum încolo Dumnezeu o să aibă grijă de voi.

Fata a intrat repede în casă. Când a ieşit cu un prosop, nu m-a mai văzut. În schimb, în locul unde mă lăsase a găsit două cruciuliţe de lemn.

* * *

M-am angajat să fac curăţenie în vreo şase blocuri. În cartierul acesta nu stătea oricine. La început a fost altfel. Apartamentele erau repartizate celor mai săraci oameni din oraş. După doi ani nu se mai vedea nici urmă de sărac. Cei care aveau bani au cumpărat locuinţele săracilor. Acum e numai lume selectă. Mă invitau locatarii să fac curăţenie şi în apartamente. Lumea era mulţumită de mine.

— Omule, vrei să faci curăţenie şi în apartament şi să-l ajuţi şi pe Bogdănel?

— Vin, doamnă, dacă aveţi nevoie.

— Hai, că vei fi mulţumit. Te plătim bine.

În ce priveşte mobilierul, ordinea era desăvârşită în apartament, dar se vedea că nu se făcuse curăţenie de mult timp. Mă obişnuisem cu astfel de interioare. Mă surprindea altceva. Bogdănel avea treizeci de ani. Era singurul copil al familiei şi după cum bine se vedea, era suficient de răsfăţat. A apărut aproape gol, numai în slip.

— Mămicuţo, îmi pui şi mie pasta pe periuţa de dinţi?

— Da, aurul mamei. Cum să nu?

În timp ce era în baie, a venit și domnul, capul familiei.

— Nevastă, ce facem cu Bogdănel al nostru? I-am cumpărat tot ce avea nevoie. Este de mult timp inginer și nu s-a dus niciodată la serviciu.

— Măi, imbecilule! Ești nebun? Copilașul nostru, atât de mic, să-l trimiți la muncă? Vrei să-l oboseşti? Doar numai pe el îl avem.

— Nevastă, ne facem de rușine în fața tuturor. Până acum trebuia să avem și nepoți. I-am cumpărat și mașină. Uite, stă Fordul nou în fața blocului.

— Da, stă. Cum să nu stea? Dacă n-ai făcut nimic cu permisul?

— Cum n-am făcut nimic cu permisul? Dar ăsta ce e? Și a scos din buzunar un permis nou.

— Bogdănel, mamă, ieși repede din baie. Ia vezi ce cadou ți-a adus tata!

Când a auzit că este vorba de cadou, Bogdănel a apărut în ușă, gol. Văzând carnetul în mâinile tatălui său, a sărit și l-a luat în brațe.

— Măi, mai încet, că mă dărâmi! Nu vezi că ești ca un urs? Și nu mă mai pupa așa ca pe o fată!

— Cum poți să spui așa ceva în fața copilului? Și știi că nu e așa. Doar ne-a dovedit că e bărbat!

— Da, asta da. Ție nu ți s-a făcut rușine să tot umbli prin oraș să aduni târfe pentru Bogdănel? Ai văzut ce s-a întâmplat acum două săptămâni! Și încă mai face tratament.

— Tu să nu vorbeşti așa! Cu ce e de vină băiatul că sunt și fete din astea?

— N-are vină! Vină ai tu! Că nu-i dai voie să iasă din casă fără tine. Cum să-și găsească o fată cuminte? Că sunt și fete cuminți!

— Bogdănel, unde te duci, mamă?

— Cum unde mă duc? Vreau să văd cum merge mașina!

— Vezi, mamă, că e la zero kilometri! Ai grijă că imbecilii ăștia de șoferi nu sunt atenți și poate să te lovească cineva.

— Mamă, dar eu am mai condus!

— Știu, puișorul mamii, știu. Acum doi ani când am fost la munte cu Dacia noastră. Vreo zece kilometri. Am încredere în tine.

— Da, mamă. Conduc ca la formula unu, nu-i așa?

— Așa e, mamă, așa e! Să nu te întorci prea târziu! Știi că la ora zece vine Fani!

— M-am săturat de Fani asta! Dar nu-i nimic, am să o suport.

— Hai, mamă, numai în seara asta. Mâine o să-ţi găsesc eu altceva. O să-ţi placă, o să vezi!

Bogdănel a ieşit să conducă jucăria lui cea nouă. După câteva ore, cineva suna la uşă. În faţa uşii stăteau doi poliţişti. Gazda era cât pe ce să leşine.

— Ce s-a întâmplat? A lovit cineva pe Bogdănel al nostru?

— De cât timp are permis de conducere, doamnă?

— Ieri l-a luat, dar conduce bine, să ştiţi! Oricum, dacă l-a lovit cineva pe copilaşul nostru, o să plătim noi pagubele. M-am săturat de imbecilii ăştia de şoferi care iau permisul şi nu ştiu să conducă!

Poliţiştii s-au uitat unul la altul.

— Dar unde e Bogdănel? A păţit ceva? Să nu-mi spuneţi că e rănit!

— Doamnă, ne pare rău, dar a condus cu 180!

— Şi ce e cu asta? Plătim orice amendă!

— Nu trebuie să plătiţi nimic, doamnă. A intrat într-un Tir. Să veniţi să-l luaţi de la morgă.

Femeia plângea aproape culcată pe sicriu.

— Doamne, Doamne, ce rău ţi-am făcut că mi-ai luat singurul copil?

Tatăl, copleşit de durere, a replicat:

— Nu Domnul este de vină! Ci noi. Noi l-am omorât!

* * *

Mergeam pe o străduţă îngustă. Am auzit un ţipăt de femeie şi zgomot de farfurii sparte. În jurul casei stăteau mulţi oameni, dar nimeni nu intra.

— Ce se întâmplă aici, oameni buni?

— Pe tine ce te interesează, străine?

— Nimeni nu se amestecă, când aude ţipetele astea de durere? Probabil cineva are nevoie de ajutor şi voi staţi nepăsători!

— Cum nepăsători, domnule? De câte ori nu ne-am amestecat, dar degeaba! Dorin e iar beat şi o bate pe maică-sa.

— Şi de ce o bate?

— Fiindcă n-are băutură.

M-am dus în cel mai apropiat magazin şi am cumpărat o sticlă de coniac. Cu ea în mână am intrat în casă.

Dorin, înalt ca o matahală, dădea cu picioarele în mama lui.

— Târfă ordinară ce eşti! Du-te şi găseşte-mi băutură! Şi tu cine

morţii mă-tii eşti?

Nu mă vedea prea bine, dar cu siguranţă a observat sticla din mâna mea.

— Frate, Dumnezeu te-a adus! Aa, îmi amintesc. Cred că am băut împreună aseară.

— Da, frate, aşa este. Nu m-ai invitat tu aici?

— De abia acum îmi amintesc! Şi tremurând a întins mâna spre sticlă.

A băut direct din sticlă, golind-o pe jumătate. Am văzut că bea, nu glumă.

Hai, frate, ia, nu bei şi tu?

— Aseară am băut prea mult şi acum ţi-am adus doar ţie, dar o trimit pe maică-ta să mai cumpere.

Am ridicat-o pe bătrână de pe podea şi i-am şoptit:

— Scoală-te, maică, ia banii ăştia şi cumpără-i băutură omului ăstuia.

— Om spui? Mai bine nu-l năşteam!

— Nu vorbi atât de tare şi întoarce-te repede! După a doua sticlă sper să adoarmă şi apoi vorbim.

Bătrâna m-a privit cu mulţumire. De un timp încoace nimeni nu o mai ajuta. Povestea se repeta la nesfârşit. Ce rost mai avea?

După a doua sticlă, Dorin a adormit cu capul pe masă.

— Maică, nu cred că îl cunoşti de undeva pe Dorin. Eu îi cunosc pe derbedeii care beau cu el. Tu nu eşti ca ei.

Bătrâna plângea şi îmi povestea.

— L-am crescut pe Dorin cu multă dragoste. M-am despărţit de tatăl lui când el era încă mic. Când a terminat liceul, a început să-l viziteze şi pe taică-su care este un beţiv – el l-a învăţat să bea. Se întorcea în fiecare seară tot mai băut. A început să-mi ia banii din pensie şi să-i cheltuiască pe băutură. S-a şi căsătorit, dar asta n-a ţinut decât trei luni. Cine să suporte un beţiv ca el? Nevastă-sa era ca un înger. Dar într-o zi, a venit şi mi-a spus că nu mai poate! îi vânduse tot ce avea în casă.

— Şi nu l-aţi dus la dezalcoolizare, n-aţi chemat poliţia?

— Maică, nimic nu-l ajută! S-au obişnuit şi poliţiştii. Nu-l mai bagă în seamă. Eu am muncit toată viaţa. Aici era o casă cochetă. Uite ce a rămas: o masă, un scaun, un pat pentru monstrul ăsta şi un covor pe care nimeni n-a vrut să-l cumpere şi pe care dorm eu. Casa era a

noastră, dar el a vândut-o unor ţigani pentru o ladă de coniac. Acum aproape în fiecare zi vin ţiganii şi ne spun să părăsim casa. Mâine, poimâine, o să fiu aruncată în stradă.

— De ce nu mergi la azilul de bătrâni?

— Am pensia prea mică şi nu vor să mă primească. De fapt, găsisem unul, dar după două zile m-au dat afară.

— Cum, te-au gonit din azil?

— Da, din azil. Nu mă mai voiau oamenii, pentru că venea Dorin şi făcea scandal şi acolo. Oamenii n-au mai suportat…

— Şi acum ce faci?

— Stau pe la metrou şi cerşesc. Când strâng bani pentru trei sticle de coniac, îi cumpăr şi i le aduc.

— Te văd foarte slăbită. Ce mănânci?

— Maică, maică, de abia îmi ajung banii pentru băutura ăstuia. Caut prin gunoaie. Găsesc câte o bucată de pâine uscată şi nu-mi trebuie mai mult.

— Mă duc să-ţi cumpăr ceva de mâncare.

Femeia s-a uitat din nou la mine.

— Vorbeşte, te rog, mai încet, că se scoală ăsta.

— Nu-ţi fie frică, nu se trezeşte până mă întorc eu.

— Da, maică, nu mi-e frică! Cele trei sticle de coniac or să-i ia ochii şi mă lasă în pace. Vreau să te rog ceva:

— Cumpără-mi două sticle de ulei.

— Bine, mamă.

Când m-am întors, Dorin mai băuse două sticle. După puţin timp a adormit din nou. Dar acum avea să doarmă mai mult, că se aşezase pe pat.

— Eu am să plec acum. Am mai luat băutură. Am să-ţi las şi bani, dar nu ştiu cum ai să o duci când ei se termină.

— Nu-mi trebuie bani, nu-mi trebuie nimic! Viaţa pentru mine nu mai are rost.

— Nu poţi spune asta. Numai Dumnezeu poate şti dacă viaţa are sau nu rost.

— Ai dreptate, maică, dar diseară o să vină din nou beţivii, prietenii lui Dorin şi încep cheful. O să vomite pe jos şi eu trebuie să şterg iar. M-am săturat! Nu mai suport ruşinea asta.

— Care ruşine, mamă? Asta nu e ruşinea ta, ci a lui.

— Nu e numai asta!

— Dar ce mai e?

— Când sunt foarte beţi, mă dezbracă şi mă pun să joc goală în faţa lor. Îşi bat joc de mine. Dorin îi pune să plătească pe cei ce vor să-şi facă plăcerile cu mine. Face orice pentru un pahar în plus.

M-am ridicat înfuriat. Am sărutat-o pe frunte şi am plecat. După o lună, intram în sala de judecată. Judecătorul o întreba pe bătrâna mea:

— Ce ai făcut, femeie?

Era copleşită. Nu răspundea nimic. Judecătorul a dat din cap:

— Noi cunoaştem cazul, dar măcar răspunde.

Văzând că femeia tace, a pus-o pe dactilografă să citească:

„Evdochia, şaizeci şi doi de ani, a încins ulei şi l-a turnat în gura fiului său în timp ce acesta dormea, provocându-i moartea".

Femeia n-a cerut nici apărare, nici nimic. A spus doar atât:

— Pe mine cred că nici pământul nu mă mai primeşte pentru că am născut un monstru ca ăsta!

După o săptămână s-a dat sentinţa:

— Nevinovată! Va fi internată într-un azil de bătrâni, iar cheltuiala va fi suportată de stat!

* * *

M-am apropiat de baraj. Am văzut o maşină luxoasă şi o familie cu trei copii. I-am salutat.

— Bine v-am găsit, oameni buni! Văd c-aţi venit în weekend. Pot să-mi întind şi eu cortul lângă dumneavoastră? Alţi oameni nu sunt prin apropiere şi nu e uşor să stai singur.

— Dacă eşti un om bun şi nu ai intenţii rele, poţi rămâne.

Mi-am întins cortul şi am început să mă joc cu copiii. Însă, nu prea aveau chef de joacă. Atât părinţii cât şi copiii erau trişti.

— Oameni buni, înţeleg să fiu eu trist, dar voi, venind în weekend cu copiii, trebuie să fiţi mai veseli.

— Veseli?! S-a terminat cu veselia noastră.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? În zilele de azi să trăieşti e greu, într-adevăr! Dar banii se câştigă, dacă nu-i aveţi!

Femeia a început să plângă. Mă uitam la ea surprins.

— Ce este cu voi, oameni buni? Pot să fac ceva să vă alin durerea? V-a murit cineva?

— Dacă ar fi murit, ar fi fost mai bine.

— Nu aveţi dreptate. Nu ştiţi că este păcat să cereţi moartea?

— Păcat să fie, să mă ierte Dumnezeu! Nu ştiu cine eşti, dar o să-ţi povestim durerea noastră, ca să o spui şi tu oamenilor, să nu facă greşelile pe care le-am făcut noi.

— Chiar aşa greşeli mari aţi făcut că nu se mai poate repara nimic?

— Nu, nu se mai poate repara. După democraţia care a venit în ţara noastră, am vrut şi noi să ne privatizăm. Fusesem inginer într-un institut de cercetări, dar ne-au concediat. Trebuia să întreprindem ceva, pentru că după cum vezi, avem trei copii.

— Şi nu v-a reuşit afacerea? Văd că aveţi o maşină bună şi tot ce vă trebuie.

— Dimpotrivă. Afacerile ne merg bine.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Ne-am asociat cu un turc ca să producem pâine turcească. Eu, a spus bărbatul, n-am prea fost de acord să fac afaceri cu turcii. Iubesc foarte mult istoria. Ştiam că cinci sute de ani am stat sub jugul lor şi acum, fără să ne împotrivim, le-am dat voie financiar să ne ocupe iar. Adică i-am ajutat să-şi clădească imperiul din nou. Dar cum v-am spus, nu aveam de ales. Asociatul nostru părea un om serios. El ne-a adus şi maşina pe care o vezi. Câştigam şi bani datorită tehnicii de fabricare a pâinii.

— Până acum nu văd nimic în neregulă.

— Şi eu credeam ca tine, omule. I-am invitat întreaga familie şi ne-au fost oaspeţi o lună în Bucureşti. Unde nu i-am dus? Numai şi numai să fie mulţumiţi. Aşa suntem noi, românii. Popor primitor. Acum o lună ne-au invitat şi ei. Am acceptat, şi ieri, mai bine spus azi dimineaţă am ajuns aici după vizita pe care le-am făcut-o şi nu o să ne mai întoarcem în Bucureşti. Aici ne va fi sfârşitul. Când am ajuns la Istanbul, am fost primiţi foarte bine. Totul a mers normal până în a patra zi. Atunci, seara, s-au adunat în casa asociatului meu vreo doisprezece bărbaţi. După ce au băut bine, au pus-o pe nevastă-mea să danseze.

— Adică cum au pus-o să danseze? Şi gazda n-a spus nimic?

— Nu, dimpotrivă, îi încuraja. El îi făcea avansuri încă din Bucureşti. Dar eu credeam că glumeşte.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— Ea n-a vrut să danseze. Asta i-a înfuriat. Pe mine m-au legat şi pe ea au violat-o în faţa copiilor.

Bărbatul plângea. Nu mai putea vorbi. A continuat femeia:

— După ce au obţinut de la mine ce au vrut, cei doisprezece le-au violat şi pe cele două fetiţe ale noastre care au una doisprezece, şi cealaltă treisprezece ani. Apoi, pe băiat care are opt anişori.

— Eu am urlat, i-am înjurat, a continuat bărbatul. Atunci, m-au violat şi pe mine.

Îi priveam pe oamenii aceştia şi nu puteam să spun nimic în faţa durerii lor. Ei au continuat:

— Aşa a fost până alaltăieri. Când intrau soţiile lor şi-mi dădeau mâncare, ne spuneau: „Turcia este imperiul cel mare şi voi sunteţi sclavii noştri! „Fetiţele noastre au rămas în viaţă printr-o minune. La început au făcut hemoragie, dar văzându-le, au adus o babă care – nu ştiu cu ce – le-a oprit hemoragia. Uită-te la băieţel! Avea numai nota zece la şcoală. Acum nici nu mai poate vorbi.

— Cum să ne ducem acasă? Cum să le spunem părinţilor noştri? Oare se poate explica în cuvinte aşa ceva? Turcii ne-au spus să primim religia lor, că numai Allah o să ne ajute.

— Şi voi ce le-aţi răspuns?

— Noi ştim foarte bine că Dumnezeu o să ne ierte pentru ce vrem să facem.

— Eu ştiu că durerea e foarte mare şi nu se poate şterge cu nimic. Timpul nu poate vindeca astfel de răni, dar nu puteţi încerca?

— Ce să încercăm, omule? Să credem în Allah al lor? Sau să reparăm greşelile care s-au făcut? Uite, turcii ne-au dat o jumătate de kilogram de aur, ca să uităm şi să continuăm afacerile împreună. Ştim că Dumnezeu o să le dea pedeapsa pe care o merită. Tu, dacă vrei, ia banii ăştia şi dă-i unei grădiniţe de copii din partea noastră.

Spunând aceste cuvinte, s-au urcat toţi într-o barcă pneumatică şi, când au ajuns în mijlocul lacului, băieţelul cel mic a tras dopul bărcii. I-am văzut cum s-au scufundat. De la casetofonul lor se auzea: „Lume, lume, soro lume!…”

* * *

Victor avea un magazin mare în curtea casei. Totul îi mergea bine. Ştia că vecinul era bolnav de cancer şi se ducea să-l viziteze. Doctorii i-au dat foarte puţin de trăit. De fapt se şi vedea că nu mai are mult. Erau de aceeaşi vârstă. Au învăţat împreună şi au făcut şi facultatea împreună. Când a venit timpul armatei, tatăl lui Victor, având bani mai mulţi şi fiind membru de partid, a făcut în aşa fel şi a

respectat dorința fiului său de a fi împreună cu tovarășul lui. După „democratizare", cu banii puși de-o parte a făcut un mare magazin și un restaurant. Petre, așa îl chema pe prietenul lui, până a avut putere, l-a ajutat cu ce a putut fără să ceară nimic – erau prieteni doar. Fiecare avea câte un copil. Nevasta lui Petre însă era mult mai frumoasă decât cea a lui Victor. De aceea, Victor tot timpul trăgea cu ochiul spre ea. Amintindu-și toate acestea, Victor a ajuns la Petre. Bolnavul abia mai respira. Trăgea să moară. Când l-a văzut, a schițat un zâmbet și a spus:

— Victor, te rog să ai grijă de copilașul meu! Știi că eu nu mai am pe nimeni. Tu ești singura mea speranță.

— Măi, frate. Stai puțin. Ce naiba? Mâine, poimâine vine doctorul ăla renumit de care ți-am spus și o să facă el ceva.

A privit spre Petre. Era târziu. Acesta își dăduse duhul.

A participat tot satul la înmormântare. Erau iubiți, atât Petre cât și Victor. Erau cunoscuți ca băieți de treabă.

A trecut o lună și jumătate. Copilașul Magdei, soția lui Petre, avea un an și jumătate. Nu aveau alt sprijin decât pe Victor. Într-o zi s-a dus la el.

— Victor, te rog ajută-mă cu niște bani. Nu mai am.

— Cum să nu? Poți să vii când vrei și te ajut cu tot ce am. Apoi a prins-o de mijloc.

— Victore, nu ți-e rușine? Ai fost cel mai bun prieten al lui Petre.

— Și ce dacă? El a putrezit deja. Nu putem să ne mai distrăm și noi?

— Uite, ai de toate.

— Chiar așa am ajuns, Victore?

— Ei, dracii să te ia! N-am bani pentru tine. O să înfometezi tu și o să vii iar la mine. Dar de acum știi cum să vii! Dacă nu, există și altă cale. Du-te în București. Acolo sunt și arabi și negri… Câștigă de acolo.

Magda a ieșit plângând. Parcă nu-i venea să creadă ce a auzit. „Cum poate Victor să spună așa ceva? Cum poate să uite o prietenie de o viață? „Era tensionată. Să moară și tot nu-și înșală soțul! Sau mai bine zis, tocmai acum, când groapa lui este abia făcută…

Ajungând, a deschis ușa și a văzut copilul plângând.

— Mamă, papa!…

Îi venea să înnebunească. Ce să facă? Nu avea la cine să ceară. Toți vecinii în afară de Victor erau la fel de săraci ca și ea. Plânsul copilului o copleșea. Dacă n-ar fi fost orfani amândoi, acum ar fi avut

cine să o ajute. Dar aşa, trebuia să se vândă ca o prostituată. I-a dat copilului biberonul.

— Aşteaptă! Mama vine repede!

S-a dus din nou la Victor. Când a văzut-o, acesta i-a spus zâmbind:

— Ei, ai văzut că ursul înfometat nu joacă hora?

Magda plângea în timp ce Victor îşi făcea plăcerea. Când a terminat, i-a dat mâncare şi i-a spus:

— Vezi că diseară vin la tine. Să nu mai vii pe la magazin. Îţi aduc eu tot ce-ţi trebuie. Dacă află nevastă-mea… Nu vreau să-mi stric familia pentru o târfă.

— Victore, nu ai dreptate. Ştii că am făcut-o numai pentru copil.

— Aşa spun toate. Şi fii atentă! Dacă nu faci dragoste cum vreau eu, du-te la altul!

Magda s-a dus acasă. Aşa a durat vreo două luni. Victor a început să o viziteze şi cu alţi prieteni. Ea i-a refuzat. Dar bătaia pe care a primit-o a făcut-o să tacă. Dacă se auzea în sat, trebuia să plece. Unde să se ducă? Dacă n-ar fi fost copilul, era mai uşor. Îşi făcea seama. Dar ce o să se întâmple cu copilul? Într-o seară, când Victor stătea transpirat lângă ea, brusc s-a deschis uşa şi în cameră a intrat soţia lui Victor şi taică-său.

— Târfă ordinară! Îmi iei bărbatul?

A prins-o de păr şi a dat cu ea de podea.

— Staţi să vă explic!

— Ce să explici? Nu se vede? a spus bătrânul şi s-a întors spre fiul său.

— Nu mă aşteptam de la tine. Ţi-am dat tot ce ai vrut. Ai familie, ai tot ce-ţi trebuie.

— Tată, ea m-a corupt. E prima dată când o fac.

— Prima dată, spui? Aşa o fi! Vezi cum te descurci cu nevastă-ta acum.

— Iubito, n-am să mai fac niciodată. Apoi s-a întors spre Magda: târfo, tu m-ai păcălit! I-a dat câteva picioare în burtă.

Când a văzut scena, nevastă-sa a prins-o pe Magda de gât:

— Ordinară, ce eşti! Dacă vrei bărbat, caută-ţi în altă parte. Să nu te mai văd apropiindu-te de soţul meu, că te omor.

Magda nu mai putea asculta. S-a prăbuşit pe podea. Nevasta lui Victor o omorâse. Toţi au rămas blocaţi pentru o clipă.

— Tată, plânge copilul în camera cealaltă. Ce să facem?

— Dă-l dracu' de copil! Îmbrăcaţi-o repede cu cămaşa de noapte. Aşa… Luaţi-o acum şi duceţi-o în grajd.

Bătrânul a legat o sfoară de grinda din grajd.

— Puneţi-o pe scaun. Aşa… E bine acum.

I-a legat sfoara de gât şi a răsturnat scaunul de sub ea.

— S-a sinucis târfa! Hai să plecăm repede! Bine că e noapte şi dorm cu toţii. Culcaţi-vă şi nici să nu vă aud!

A doua zi, în curtea Magdei era plin de poliţie şi reprezentanţi ai procuraturii. După ce totul s-a terminat, au intrat în restaurantul lui Victor.

— Măi, oameni! Voi chiar n-aţi auzit, n-aţi văzut nimic?

— N-am auzit nimic, dar în ultimul timp mi s-a părut foarte tristă, a spus bătrânul. După ce a murit Petre, nu mai avea niciun sprijin de nicăieri. Noi am ajutat-o cum am putut. Eu cred că nu putea să trăiască fără Petre.

Pe mese erau mezeluri şi alcooluri fine. S-a amestecat în discuţie şi medicul legist.

— Măi, eu aş lua-o să-i fac expertiză, dar văd că n-are urme de violenţă. Am să scriu aici actul de deces. Vă văd oameni serioşi. Dar cine naiba o îngroapă? Tot trebuie să o iau la morgă.

— Oameni buni, a intervenit iar bătrânul. Fiul meu a fost prieten foarte bun cu Petre – soţul decedatei. O să ne ocupăm noi de înmormântare şi de tot ce trebuie. O să avem grijă şi de copil. Ce să facem? Suntem creştini.

— Ce v-am spus eu? le zise procurorul celor cu care venise. Oamenii buni se cunosc de departe. Trebuie să avem încredere în poporul nostru! Aur avem aici, nu altceva.

Nu trecuse o săptămână de la înmormântare, când în faţa casei a oprit o maşină de la casa de copii.

— Măi, taică! Am avea noi grijă de el, dar suntem săraci. O să trecem să-i mai aducem câte ceva. Luaţi aici nişte whisky şi ţigări pentru drum…

— Nu trebuie, tataie! O să avem noi grijă de el.

Copilul plângea şi-şi strângea păpuşica în braţe.

— Mama… tata…

— Ei, acum şi tu! Ce suntem noi? Dumnezeu? Să-i scoatem din groapă? Noi am pus-o pe capra aia să-şi ia zilele? Trebuia să se

gândească la tine!

Au îmbrâncit copilul în maşină şi au plecat.

— Gata! Aţi văzut că s-a rezolvat? Asta înseamnă să ai minte de bătrân şi să fii trecut prin viaţă!

— Sărut mâna, tată! au spus cei doi şi i-au sărutat mâna.

Copilul lor se juca în apropiere.

— Nu-i aşa, tată, că florile sunt frumoase?

După patruzeci de zile, intrând în beci să ia băutură pentru oaspeţi, Victor s-a speriat: în mijlocul beciului stătea Petre cu un pahar de vin în mână. Nu vorbea, îi arăta doar o frânghie atârnată de tavan. Victor nu făcea altceva decât să execute ce-i arăta Petre. Şi-a pus frânghia de gât şi şi-a dat drumul. Aşa l-au găsit după o jumătate de oră, taică-su şi nevastă-sa. Au vrut să ţipe, dar nu puteau. Au încercat să urce, dar nu au putut. În uşă era Magda cu un buchet de flori în mână.

Peste o oră, oamenii din sat, după ce au stins focul, au găsit în beci trei cadavre arse. Nimeni n-a observat că între rămăşiţe stătea un buchet proaspăt de flori.

* * *

Restaurantul în faţa căruia s-au oprit cele două maşini, Citröen-ul şi Renaultul, era amplasat pe malul mării. Era nemaiîntâlnit în ţară: avea formă de scoică şi jumătate din el avea fundul în mare. Câteodată, când valurile mării erau mari, se spărgeau în geamurile restaurantului şi asistai astfel la un adevărat spectacol. Clădirea era finanţată din străinătate. Puteau veni aici numai oameni foarte bogaţi.

Din maşină au coborât trei perechi: Ioneştii şi Popeştii, în vârstă de cincizeci de ani erau însoţiţi de o familie mai tânără, cam la vreo treizeci de ani. Aveau masa rezervată. Au fost primiţi la uşă şi conduşi la locurile pregătite.

— Am venit şi noi, ca toată lumea bună la cel mai select restaurant din ţară, a început Popescu.

— Acum să vedem cât o să ne coste! continuă Ionescu.

— Ei, la salariul tău de avocat, ce mai contează? Ştiu eu că ţi-ai obţinut titlul de avocat în drep internaţional. Aşa că tu trebuie să faci cinste!

— Asta nu-i o problemă! Dar tu ca ginecolog câştigi mai puţin? În fiecare zi faci pe puţin zece avorturi.

— Aşa este. Mă murdăresc în fiecare zi cu avorturile şi-mi dau

seama după culoarea pielii copilului cu cine s-a culcat fiecare fetişcană.

— Îţi murdăreşti mâinile?! Dar când ţi se umflă buzunarele!…

— Asta-i altă treabă! Eu le pun să facă copii? Dacă vor un docent ca mine pentru avort, să dea cât se cuvine! Dacă nu, să se ducă la alţii. Dar lasă-mă pe mine. Când am venit ieri să-ţi propun să venim aici, câţi clienţi nu aşteptau la uşă ca să primească sfatul unui emerit ca tine?

— Ce să fac? Şi eu ca şi tine. Eu îi pun să încalce legea?

— Spune-mi, că suntem prieteni, cât iei pentru o asistenţă la un proces?

Avocatul a zâmbit.

— Eu te întreb pe tine cât iei pentru un avort sau pentru o asistenţă la naştere? Tu păstrezi secretele tuturor femeilor din oraş. De aceea ai atâtea relaţii. Aşa şi eu.

— Ţi-aş spune dacă te interesează. Iau douăzeci şi cinci de mii pentru fiecare caz, dar nu mă plâng. Acum tu ce spui cu avocatura ta? Am înţeles – doar ştii că am urechi peste tot – că eşti cotat drept cel mai bun, dar şi cel mai scump avocat. Eu mă bucur pentru tine. Şi mie îmi creşte inima când ştiu că cel mai bun avocat din oraş mi-e prieten. Până la urmă îmi spui sau nu cât câştigi la un proces?

— Ce să-ţi spun? Depinde de caz. Dacă e un caz mai greu, iau cam zece mii de dolari, în niciun caz nu scad sub cinci mii de dolari.

— Păi tu câştigi dintr-un proces, cât câştig eu într-o jumătate de lună.

— Hai, nu te plânge! Oricum, jumătate din banii ăştia se duc la preşedinţii completului sau la procuror. Trebuie să împart cu ei. Asta-i regula!

— Alaltăieri te-am văzut, când treceam cu maşina pe lângă tribunal, cu o fată cu păr lung. Cine era? Nu mi-o prezinţi?

— E soţia unui client care este închis, Mihăilescu. Îl cunoşti şi tu. Afacerile cu petrolul. Şi chiar dacă îţi fac cunoştinţă cu ea, nu este ceva deosebit. E o gâscă în pat.

Femeile nu-i prea băgau în seamă şi nu participau la discuţiile lor. Le cunoşteau viciile. Când erau mai tineri, se schimbau între ei. Dar acum, fiind mai vârstnici, căutau amanţi şi amante mai tinere. Aşa înţelegeau ei viaţa liberă, nu ca sclavii de afară.

Cei doi tineri erau puţin jenaţi de discuţii, pentru că nu înţelegeau astfel viaţa. Clara era colegă cu Popescu, ginecologul.

Ionescu a observat stinghereala lor şi a spus:

— Ce aveţi, tinerilor? Hai, că o să ne obişnuim noi unii cu alţii.

Programul deosebit şi băuturile rafinate au spart barierele dintre ei. Aproape de miezul nopţii, Popescu a propus să se mute în barul de noapte. N-au stat mult aici. Erau personalităţi marcante şi de aceea nu puteau să se desfăşoare în voie.

— Hai, Popescule! Mergem acasă să tragem un poker?

Popescu ştia ce înseamnă asta. Era un vechi truc de-al lor. Şi soţiile lor ştiau. Lui Ionescu îi plăcea tânăra ginecoloagă. Au ajuns acasă la Ionescu, mai bine zis în palatul lui. Avea scară interioară şi tot ce-ţi dorea sufletul. Cei trei bărbaţi s-au aşezat la masa de poker.

— Tinere, ce salariu ai?

— Treizeci şi cinci de mii pe lună. Ca inginer nu câştig mai mult.

— Nu se înţelegea prea bine ce spune, fiind ameţit de băutură. Ionescu şi Popescu se întreceau în a-i turna băutură în pahar. Inginerului i s-au „înmuiat" picioarele de tot.

— Băiete, ai pierdut cei şapte mii. Cu ce mai joci?

— Mai am şi acasă cincisprezece mii. Îi joc pe ăia.

— Bine, dacă tu vrei, hai!

În acest timp, soţiile celor doi se făcuseră „commode", îşi luaseră halatele. Tânăra doctoriţă era supusă la acelaşi „regim" ca şi soţul ei.

— Măi fată, a început Ioneasca. Tu ştii că uneori, aşa, pentru distracţie, schimbăm bărbaţii între noi?

— Şi credeţi că e bine?

— E bine, cum să nu? Nu ţi-ar place şi ţie să te înveţe ceva în plus cineva mai vârstnic?

— Ştiu şi eu? zâmbea doctoriţa, dominată deja de băutura pe care o consumase.

— Tinere, acum ai pierdut şi cei cincisprezece mii.

— Acum pe ce jucăm?

— Nu mai am nimic.

— Cum aşa? Dar nevastă-ta?

— Aa, am uitat-o! Hai să jucăm pe ea.

Scopul fusese atins. Dimineaţa, tânăra s-a trezit în patul lui Ionescu, iar inginerul în cel al Ionescăi. Popeştii plecaseră.

— Puişor, îi şoptea Ioneasca inginerului. Altă dată să nu mai bei atât, că nu ne putem distra bine…

Tânăra familie mergea spre casă.

— Clara, ce-am făcut noi aseară?

— Ei, ce-am făcut! Nu ştii?

— Stai puţin. Când ne-am căsătorit n-am promis în faţa primarului că nu ne înşelăm?

— Astea sunt mărunţişuri. Ne-am distrat bine, nu? Trebuie să fim şi noi în rând cu oamenii. Uite banii pe care i-ai pierdut aseară la poker. Ionescu e generos, ce crezi tu? Şi cu cele două familii o să ajungem repede în vârf! Şi o să ne fie şi uşor.

— Ei, dacă-i bairam, măcar să fie cu cântec.

* * *

De Spitalul Militar se apropia o maşină. Din ea au coborât doi bărbaţi. Erau din garda primului ministru. S-au interesat unde îl pot găsi pe profesorul Pătrăşcanu şi s-au îndreptat spre locul indicat. În cabinetul marelui profesor era o asistentă care, după ce i-a privit, le-a zis:

— La domnu' profesor, la consultaţii, numai marţea şi joia. Dar să ştiţi că are oameni programaţi pentru trei luni de acum încolo. Dacă vreţi să fiţi consultaţi mai repede, băgaţi mâna mai adânc în buzunar.

Unul din cei doi bărbaţi, într-adevăr a băgat mâna în buzunar, dar după ce a scos-o, asistenta a încremenit. A recunoscut legitimaţia oamenilor primului ministru.

— Domnilor, am glumit!

— Chiar aşa? Unde-i profesorul?

— E în sala de operaţii. Are o operaţie grea.

— Du-te repede şi spune-i să vină că n-avem timp. Spune-i că-l cheamă domnul prim-ministru.

Asistenta a zburat din cabinet. După vreo cinci minute a sosit şi profesorul.

— Cu ce pot să vă fiu de folos, domnilor? Spuneţi mai repede, că-mi moare pacienta.

— Domnu' profesor, lasă dom'le pacienta. Eşti chemat de urgenţă la primul ministru.

Profesorul a stat vreo cinci secunde şi scoţându-şi mănuşile, s-a întors spre asistentă:

— Du-te şi spune-i altcuiva să continue. Dacă mă cheamă unde mă cheamă, este ceva urgent, nu glumă.

Asistenta a executat imediat. În scurt timp profesorul era în cabinetul primului ministru.

— Bine ai venit, domnule profesor! i s-a adresat primul

ministru. Uite care-i treaba. Am o problemă foarte gravă.

— Spuneţi! Dacă pot să vă ajut, cu cea mai mare plăcere! a răspuns slugarnic profesorul.

— Dacă nu puteai, nu te chemam. Am înţeles că eşti cel mai bun în ceea ce priveşte transplantul de rinichi.

— Şi cine-i pacientul?

— Ei, cine? Doar nu eu „Doamne fereşte! „– nu aşa se spune acum în popor?! şi a zâmbit ironic. Soacră-mea, acolo-i buba! Mă bate la cap nevastă-mea în fiecare zi.

— Păi, cum să procedăm? Să vină dânsa la mine sau… cum propuneţi?

— Uite, te duc băieţii până la mine acasă. O consulţi acolo şi vezi ce e de făcut. Apoi vii şi-mi spui.

După consultaţie, profesorul s-a întors din nou în cabinetul primului om din guvern.

— Domnule prim-ministru, treaba este cam dificilă. Rinichiul drept este blocat. Trebuie să facem transplant.

— Păi, fă-l! Tu ştii mai bine ce ai de făcut.

— Ştiu eu ce am de făcut, dar s-a ivit o problemă.

— Care?

— Domnia sa, soacra dumneavoastră, are grupa sanguină B III care este rară. De aceea trebuie să găsim donator cu aceeaşi grupă sanguină. Doar aşa putem face transplantul.

— Şi tu spui că asta e problemă?

— Este. N-am de unde să găsesc donatori.

— Donator găsesc cu Operaţia o să reuşească?

— Bineînţeles, garantez!

— Măi, Cristescule. Parcă l-am văzut de dimineaţă pe ministrul apărării. Cheamă-l puţin!

În cabinet a intrat după puţin timp ministrul apărării.

— Măi, ştii ceva? Îmi trebuie un donator de organe pentru soacră-mea. Vreau un soldat cu grupa sanguină B III.

— Nu e o problemă.

— După ce găsiţi donatorul şi profesorul face transplantul, vezi tu ce accident inventezi.

— Nu v-am spus că nu e o problemă?

— Atunci, totul e bine. Şi ca să fie toată lumea mulţumită, azi o să pun în faţa preşedintelui, două decrete prin care tu o să primeşti cel

mai mare grad din armată, iar dumneata o să fii numit adjunctul ministrului sănătăţii.

— Domnule prim-ministru, a început profesorul.

— Acum ce mai e? Hai, că am şi altă treabă.

— Vedeţi, sălile noastre sunt infecte. V-aş propune să mut aparatura la dumneavoastră acasă şi să fac operaţia acolo.

— Şi putem muta aparatura la mine acasă?

— Da. Ce nu se poate face în ziua de azi? Îmi selectez o echipă şi fac transplantul.

După două săptămâni, o soacră era sănătoasă, un general sărbătorea primirea celui mai înalt grad în armată, un medic se bucura de postul de ministru adjunct şi un prim-ministru era satisfăcut să nu mai are bătaie de cap din partea nevestei. Iar undeva, într-un colţ de ţară, o femeie în vârstă plângea deasupra mormântului nepotului său – mort pentru apărarea patriei.

— Maică, maică, de ce nu m-a luat Dumnezeu pe mine? Prima dată i-a luat pe mama şi pe tatăl tău în accident, acum şi pe tine – singurul meu sprijin în lumea asta. Cu ce ţi-am greşit, Doamne? De ce mă pedepseşti aşa?

Un tânăr s-a apropiat de ea, i-a pus mâna pe umăr şi i-a zis:

— Nu Domnul ţi-a luat nepotul, maică. Ci oamenii.

Femeia, după ce s-a liniştit puţin, s-a întors să-i răspundă. Nu mai era nimeni. „Poate mi s-a părut! „gândea ea.

* * *

Copiii se întorceau acasă. Erau frânţi de oboseală. Soarele şi statul în picioare, dispreţul cu care erau priviţi îşi spuneau cuvântul. Şase fraţi, cel mai mic având şase ani, iar cel mai mare paisprezece. În fiecare zi, fără odihnă, erau trimişi de părinţii lor la cerşit. De dimineaţa până seara nu mâncau aproape nimic. Aveau voie să vină acasă numai după apusul soarelui.

„Dacă nu aduceţi bani, nu avem mâncare! „le spunea în fiecare dimineaţă maică-sa. Şi se ţinea de cuvânt. Dacă seara unul dintre ei nu putea să aducă bani, era pedepsit şi nu i se dădea de mâncare, indiferent de explicaţiile pe care le dădea.

Familia era mare, dar dacă tatăl s-ar fi ţinut de muncă, s-ar fi putut descurca. Dar el tot timpul găsea nod în papură. Tot timpul oamenii erau vinovaţi, nu el. Niciodată n-a putut să se ţină de serviciu. Lui îi plăceau mai mult băutura şi „alba-neagra". Când era beat, să nu te

fi pus dracu' să te apropii de el. Căuta copiii peste tot şi îi bătea zdravăn, zicând că nu au adus destui bani.

— Mamă, a spus într-o zi băiatul cel mare. Vrem şi noi să învăţăm, ca toţi copiii. Râd de noi că nu ştim nici măcar să scriem. Tot ce ştim noi sunt banii. Vrem şi noi să cunoaştem ce înseamnă clasă, profesori, dirigintă, vacanţă, tabără.

— Şcoală vrei? Dracu' să te ia! Ia te uită de unde sare iepurele! De unde nu te aştepţi. Tabără, spui? Metroul e tabăra ta. Acolo o să staţi în vacanţă. Din neamul nostru numai bunică-tu ştia să scrie. Avea două clase, dar era bulibaşă. Tu ce vrei? Să devii profesor doctor docent? Fir-ai să fii şi tu şi cei care îţi bagă prostiile astea în cap.

— Vasile, tu ai auzit ce vrea fii-tu? auzi, vrea să meargă la şcoală? auzi, măi? Ţie îţi vorbesc! Doar eşti capul familiei. Ia dă-i o lecţie! Mă laşi numai pe mine să mă descurc cu derbedeii tăi.

— Fă, sunt numai ai mei? Şi ce dacă? Vrea şi el să fie doftor sau inginer. Lasă-mă acum că o să-mi strici mâna. Nu vezi că acum îmi merge şi mie la barbut?

Casa lor într-adevăr era plină de „barbugii" şi lui Vasile îi mergea. Dar nu mult timp. A început să piardă. Dacă erai undeva pe aproape, ţi se părea că acolo e un târg: tot timpul ieşea cineva cu câte un obiect. În scurt timp, Vasile a pierdut tot mobilierul. N-au rămas decât preşurile de pe jos. S-au dus şi televizorul şi aragazul, chiar şi câinele care le păzea ograda. Unul dintre cei care câştigase i-a zis gazdei:

— Vasile, îmi datorezi trei sute cincizeci de mii de lei. În două zile îi vreau. Nu mă interesează nimic. Eu am fost corect. Am pierdut la tine Dacia şi până în clipa asta maşina a stat în faţa casei tale. Aşa că, descurcă-te!

— S-a făcut, vere. Nu ştii că sunt corect?

— Niciun vere. Vedem noi asta peste două zile. Dacă nu ai banii, îţi iau gâtul, îmi ştii neamul. Noi nu glumim.

Rămas singur, Vasile şi-a ieşit din fire: „De unde să fac rost de bani în două zile? „Stătea în mijlocul camerei şi se ţinea de cap. Acum şi-a amintit că fiul lui i-a spus că vrea să înveţe la şcoală. Înfuriat, s-a apropiat de camera copiilor. Copiii dormeau pe podea şi se înghesuiau unul în altul ca să le fie mai cald. N-aveau pe cine să fie supăraţi – doar taică-su era cel care le dăduse şi păturile… Vasile îi lovea cu picioarele. Copiii, treziţi în bătaie, s-au ascuns într-un colţ al camerei, ca nişte

animale. Dar pe Vasile nimic nu-l impresiona, ci dimpotrivă, îi bătea cu şi mai multă ură.

— Duceţi-vă să furaţi cauciucuri. Să vină fiecare cu câte unul. Dar să fiţi atenţi să nu fie stricate, că dracu' vă ia! Şi vedeţi să nu vă prindă gaborii! Şi să nu vă întoarceţi fără ele!

Trecuse de miezul nopţii. Copiii îşi ştergeau nasurile pline de sânge. Plângeau; până acum niciodată nu furaseră nimic. Le era frică. S-au apropiat de un automobil cu marcă străină şi au început să desfacă o roată. Dar s-a declanşat alarma şi poliţia i-a prins pe copii. Au fost duşi la secţie. N-a fost nevoie de multă bătaie; au recunoscut repede că voiau să fure cauciucuri. Au fost chemaţi părinţii.

— Auzi, Vasile? Ţi-am prins copiii încercând să fure cauciucuri.

— Copiii mei? Copiii mei dormeau, domnule poliţist. Nu ştiu nimic. Acum, când ne-aţi chemat am văzut că nu mai erau acasă. Noi suntem oameni cinstiţi. Niciodată nu i-am învăţat rău.

— Las că ştim noi ce i-aţi învăţat! Pe fii-tu ăla mare îl băgăm într-o şcoală de corecţie. Pe ceilalţi cinci, ia-ţi-i acasă!

Copiii au fost luaţi de părinţi, sub semnătură. Vasile, în secţie, a început să-i bată, dar poliţiştii l-au oprit.

— Aşa-i educi tu, Vasile? Omori copiii!

— Să trăiţi, şefu'! Le dau eu educaţie până acasă, la toţi cinci.

— Mai bine fii atent, că dacă primim vreo plângere din cartierul unde stai, venim şi te luăm pe tine!

Auzind acestea, Vasile s-a potolit. Nu voia să intre în puşcărie. A doua zi s-a dus în casa celui căruia îi datora banii.

— Ce-i, Vasile? Mi-ai adus banii?

— Stai să-ţi explic, vere!

— Ce să-mi explici? Om fi noi ţigani, dar lasă „ţigăniile" astea.

— Stai, vere! Aseară mi-a prins copilul când fura cauciucuri. L-au băgat la „pârnaie".

— Auzi, pe mine nu mă interesează treburile tale. Tu-mi dai datoria. Şterge-o şi mâine să fii aici cu banii!

Înainte să iasă, Vasile a auzit:

— Auzi, şmechere? Aşteaptă puţin! Ştiu nişte englezi care vor să cumpere nişte copii. Vinde şi tu doi puradei – o mie de dolari de căciulă şi terminăm bâlciul.

— Chiar aşa, vere?

— Dacă-ţi spun? Du-te acasă, şi aşteaptă că-i aduc eu.

După o jumătate de oră, în curtea lui Vasile a intrat o familie de englezi şi în scurt timp au căzut la învoială să cumpere doi din copiii lui Vasile. Unul avea zece ani, iar celălalt treisprezece.

— Şi actele, cum le facem?

— Asta-i treaba noastră, a spus englezul.

Copiii simţeau ce se întâmplă. S-au luat toţi cinci în braţe şi nu voiau să se despartă. Dar pumnii lui Vasile au fost un argument convingător. Cei doi au urcat în maşina englezilor. Ceilalţi trei au ieşit plângând, în stradă.

— Unde vă duceţi acum?

— Să cerşim tată. Nu vrei să te mulţumim?

— Nu e nevoie să cerşiţi. Acum avem bani.

Cel mai mare dintre cei rămaşi s-a întors şi l-a rugat pe tatăl său:

— Dă-ne şi nouă nişte bani să cumpărăm bomboane.

Vasile, zâmbindu-le, le-a spus:

— Ce să vă fac? Nu sunteţi voi copiii mei? O să vă dau! Şi le-a dat trei sute de lei.

Mergând pe stradă, copii s-au apropiat de o florăreasă.

— Tanti, ne dai şi nouă flori de trei sute de lei?

— Măi, dopurilor! De ce vă trebuie atâtea flori?

— Vrem să ducem şi noi câte un bucheţel la diriginta noastră.

Se lăsase seara. Copiii mergeau pe şinele de tren. Au lăsat bucheţelele lângă şine şi şi-au pus capetele mici pe şine. Trenul a trecut şi zgomotul lui s-a amestecat cu ţipetele copiilor.

* * *

Era toamna târziu. Pe plajă nu era nimeni în afară de oamenii care făceau curăţenie şi de maşina care egala nisipul. Vântul arunca la câţiva metri o pălărie de soare uitată de vreun turist; parcă se juca cu ea.

Mergeam pe plajă şi respiram aerul mării. Am zărit un tânăr bine îmbrăcat, aşezat pe nisip, îşi ţinea capul pe genunchi şi mâinile adunate deasupra. Când m-am apropiat, m-a privit cu ochi goi şi apoi şi-a reluat poziţia. Simţind că nu am plecat, şi-a ridicat capul şi a privit marea. M-am uitat şi eu în aceeaşi direcţie. Marea parcă juca. Valurile erau uriaşe şi se spărgeau de ţărm. Dacă ar fi fost o zi de vară şi dacă plaja ar fi fost plină de turişti, cu siguranţă că steagul negru ar fi avertizat că intrarea în apă e interzisă. Tânărul mi-a întrerupt gândurile:

— Dacă vrei ceva, spune!

— Ce să vreau? Urmăresc şi mă bucur ca şi tine, privind marea.

— Te bucuri? Bine că măcar tu poţi avea sentimentul acesta. Te invidiez! Uite, ia banii ăştia şi pleacă.

După aceste cuvinte a aruncat spre mine un teanc de bani suficient de mare pentru a trăi bine cel puţin un an. Erau bani, multă valută, numai în bancnote mari. M-am aplecat şi am strâns tot ce aruncase tânărul; dacă-i lăsam aşa, vântul i-ar fi răspândit în toate direcţiile. Era ceva, nu ştiam exact ce, dar eram sigur că băiatul o să-mi spună totul.

— Uite-ţi banii, tinere! Eu n-am nevoie de ei. Dacă vreau să mă murdăresc, găsesc eu cu ce. Nu numai cu bani te poţi murdări! Cum ţi-am zis, nu-mi trebuie altceva decât linişte, atât cât pot să-mi ofere marea şi muntele.

— Atunci du-te mai departe de mine. Lasă-mă singur! Ai dreptate în ceea ce priveşte banii, dar ia-i, mie nu-mi mai folosesc la nimic.

— Dacă nu-ţi cer prea mult, aş putea sta cu tine? Împreună nu mai suntem singuri – tu nu cunoşti singurătatea! Dacă ai cunoaşte-o, nu ai cere-o.

Acum, tânărul m-a privit cu mai multă atenţie.

— Spui că doi suntem singuri? Şi crezi că nu cunosc singurătatea? Ai dreptate! Până acum n-am căutat singurătatea. Ba dimpotrivă, căutam veselia, muzica, distracţia. Acum mi-am primit răsplata pentru toate acestea, încep să caut singurătatea ca refugiu.

N-a putut continua. Cuvintele lui au fost întrerupte de o tuse seacă şi profundă care a durat câteva minute.

— Tinere, îţi este necesar un tratament. Nu e de glumit! Ai nevoie de sfatul unui medic. Marea o poţi privi şi mai târziu. Nu te juca cu sănătatea.

— Pe mine nu mă mai poate ajuta niciun medic. Pentru mine totul s-a sfârşit! Nu există mai târziu, altă vară sau poţi să ştii… altă zi!

— Cum adică nu există? Eşti tânăr. Viitorul, indiferent cum ar fi, este în faţa ta. Văd că nici urât nu eşti, iar financiar eşti asigurat.

— Cine te-a adus aici, omule? m-a întrebat tânărul. Hai, pleacă şi lasă-mă cu durerea mea!

— Dacă este durere, hai s-o împărţim! Să ştii că aroganţa ta nu mă afectează. Nu plec şi nici nu te las singur, fiindcă văd că te apasă

ceva şi în starea în care eşti poţi să faci ceva negândit.

Tânărul m-a privit. După ce s-a gândit puţin, a spus:

— Eşti singur, bătrâne?

— Cu vântul şi cu marea, am glumit eu, încercând să-l scot din starea lui. Dacă vrei să fiu drept, sunt singur, din păcate.

— Şi cu ce te ocupi, dacă nu e secret?

— Sunt pescar, băiete. Pescuiesc şi eu câteodată şi o fac cu mare plăcere, să ştii.

— Şi se prinde ceva?

— Ei, aici e problema! Câteodată se prinde, dar tot timpul, înainte de a ridica undiţa, când sunt aproape sigur că s-a prins ceva, îmi scapă în ultima clipă.

— Măi să fie! a zâmbit pentru prima dată băiatul. Dacă într-adevăr vrei să stai cu mine, hai. Oricum, nu mai contează nimic. Ce îmi place la tine e că nu eşti banal, plictisitor, nu mă pisezi la cap ca toţi ceilalţi. Mi-a plăcut că nu te-au impresionat nici banii, ca pe „slujitorii" ăia de la hotel.

— Şi unde mergem?

— Păi, cum, nu ţi-ai dat seama? Stau într-un apartament din hotelul acesta care se vede; şi a arătat cu capul.

Era un hotel de lux. Aici nu-şi permiteau să stea decât oameni foarte bogaţi.

— Eşti aşa de bogat?

— Nu te grăbi! Aşteaptă.

S-a îndreptat spre hotel. Se clătina. Avea nevoie de sprijin. L-am ajutat. Fiind toamna, erau puţini turişti; puteau fi număraţi pe degete. În faţa hotelului stăteau câteva maşini româneşti şi un BMW – ultimul model, alb imaculat.

— Vezi perla aceasta? Este a mea.

— Şi atunci, ce-ţi lipseşte?

— Ţi-am spus să nu te grăbeşti. Dar, dacă totuşi vrei să ştii, am avut totul şi am pierdut totul. Ca la ruletă. Din păcate, miza pe care am pus-o eu, fără să ştiu, era propria mea viaţă. Hai sus, în camera mea. Am să-ţi spun tot. Ştiu că tu o să mă asculţi, nu o să vorbesc de unul singur. Nu ştiu de ce, dar de când te-am văzut, ai reuşit să-mi alini puţin durerea.

În apartament era ordine. Mi-am dat seama că tânărul stătea de mult timp aici după cum era aranjat.

— Stau aici de opt luni, zise parcă ghicindu-mi gândurile. Când am venit, aveam bani pentru un sandviș-două. Ca oricărui tânăr, după terminarea liceului, și înainte de armată îmi plăceau aventurile și m-am hazardat și eu. Am crescut la țară, am fost un copil cuminte, îmi ajutam părinții la toate, la culegerea porumbului, la creșterea animalelor, la cositul fânului, la tot ce se găsește într-o gospodărie țărănească. Pe ai mei i-am mințit când am plecat. Le-am spus că mă duc la facultate în București, să dau examen. De fapt nu i-am mințit. Preconizam să stau câteva zile la mare și apoi să merg la examene. Eram sigur că voi reuși; terminasem liceul cu media 9, 97. Dar aici soarta mea a luat o alta întorsătură.

— Ce ți-a schimbat soarta? Ce te-a împiedicat? Nu crezi că soarta și-o decide fiecare în parte? Nu crezi că vina – dacă ea există – este a ta?

— Așa este, ai dreptate. Când te ascult, parcă aud vocea mamei. Și ea m-a învățat tot timpul așa. Dar ce să fac? Dacă am fost lacom…

— Cum adică lacom?

— Simplu. Ochii omenești nu-i poți mulțumi cu nimic. Într-o noapte am dormit pe plajă. De unde bani pentru hotel? Spre dimineață, când m-am trezit, am văzut o familie în vârstă care stătea și se uita la mine. Am înțeles că sunt străini fiindcă m-au întrebat dacă vorbesc limba engleză. Mai târziu am înțeles că erau suedezi. Eu vorbesc perfect limba engleză. Am învățat-o din clasa a șasea.

— Ei ți-au oferit banii și mașina?

— Iar te grăbești. Avem timp, doar nu suntem la concurs, să fie timpul limitat. Da, ai dreptate. Ei mi-au dat tot. Înainte însă, după ce am vorbit o jumătate de oră pe limba lor, m-au invitat în apartamentul în care suntem acum. Aici am găsit o ființă ca o zână: blondă, cu ochii verzi. Era fiica suedezilor. Când m-a văzut, s-a bucurat foarte mult. Nu știam ce mi se cere exact. Totul era nou. Credeam că visez. M-am gândit că poate așa este „aranjată" viața lor. Din ziua aceea am dus o viață ca în povești. E o vorbă din bătrâni, la noi la țară: am crezut că L-am prins pe Dumnezeu de picior.

— Adică, tu ce înțelegi prin cuvintele astea? Sau proverb, cum vrei să-i spui.

— Nu pot să spun exact, dar un lucru e cert: am scăpat de sărăcie. N-aveam nicio problemă. Aveam tot ce-mi dorea sufletul fără să dau nimic în schimb. Muncă, vreau să spun. Credeam că prin bogăție

îl pot prinde pe Dumnezeu de picior.

— Şi te-ai înşelat?

— Din păcate. Ţi-am mai spus că familia aceea mi-a oferit totul. După o săptămână au trecut maşina pe numele meu, au făcut toate actele şi au plătit toate taxele necesare pentru aceasta. Mi-au cumpărat tot ce-mi lipsea. Mă refer la haine, costume. Ia priveşte aici.

Spunând acestea, tânărul a deschis şifonierele. Erau pline de haine şi tot felul de mărunţişuri pe care le puteai purta toată viaţa şi tot îţi mai rămâneau.

— Vezi aurul de pe mine? Tot ei mi l-au cumpărat. Şi asta nu e tot. Dacă pun pe mine tot ce mi-au cumpărat, o să arăt ca un pom de Crăciun.

— Şi tu ce trebuia să faci în schimbul a tot ce ţi s-a oferit?

— Nimic deosebit. Am început să trăiesc cu fiica lor. Eu m-am îndrăgostit cu adevărat. Şi acum o iubesc.

— Cum adică „şi acum”?

— Lasă-mă, ai răbdare. Nu-ţi povestesc? Totul a continuat patru luni.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă…

Pe tânăr l-a apucat din nou tusea. S-a dus, a deschis un sertar şi încet, ca într-un ritual, a înghiţit un pumn de medicamente. Apoi a continuat:

— Într-o seară, stăteam cu toţii aici. Părinţii fetei mi-au spus că mă plac ca ginere şi că ar vrea să merg să-mi anunţ părinţii în vederea viitoarei căsătorii. Eram bucuros, nu ştiam cum să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru darul acesta.

— Tu crezi în Dumnezeu?

— Da, bineînţeles!

— Adică ce e Dumnezeu?

— Nu ştiu exact. Dar ştiu că undeva, acolo sus, El există.

— Bine, şi ce ai făcut după aceea? După propunerea care ţi s-a făcut?

— Eu am propus altă variantă. Aş fi vrut să mergem direct. I-am asigurat că ai mei se vor bucura şi că vor fi fericiţi. Varianta mea a fost refuzată.

— De ce?

— Mi-au spus că în ţara lor sunt alte reguli.

— Adică ce reguli?

— Știu eu cum este în Suedia? Eu nici în toată România nu am fost. Dar în Suedia? Mi-au explicat că părinții mei trebuie să fie anunțați de mai înainte și să se pregătească. După o săptămână urma să ne ducem cu toții. Am acceptat, știind că viitorii mei socri sunt putrezi de bogați și ceea ce spun ei e cel mai bine. Aș fi vrut totuși s-o iau pe viitoarea mea soție cu mine ca să las tot satul mască.

— Preusupun că atunci când te-au văzut cu mașina asta, oricum sătenii au rămas cu gura căscată.

— Așa este! zâmbi cu tristețe tânărul. S-au adunat toți să studieze mașina. Dar m-au văzut și așa bine îmbrăcat… Eram boier, nu glumă. Părinții mei s-au bucurat tare mult când au înțeles despre ce este vorba și au tăiat imediat un porc ca să-i poată primi cu demnitate pe viitorii cuscrii. S-au strâns apoi toate rudele mele și au hotărât să zugrăvească casă, să aranjeze prin curte, să fie totul în ordine, nu? În schimb, eu n-aveam treabă! M-am dus la discotecă și am făcut cinste tuturor. Prietenii stăteau la distanță de mine când vedeau de câți bani dispun. Simțeau ei că am devenit bogat peste noapte și că ei au rămas săraci în continuare. Atunci, fără să îmi dau seama, am făcut o mare greșeală.

— Adică?

— În satul meu am o prietenă. Am copilărit împreună, am învățat la aceeași școală și am făcut dragoste împreună pentru prima dată înainte de a veni la mare.

— Și în ce a constat greșeala?

— Deși știa scopul cu care am venit, ea a spus că mă iubește în continuare și nu va avea niciodată pe altul, indiferent de drumul ales de mine. A urcat cu mine în mașină și am făcut dragoste cu ea. Dimineața m-am întors aici. Când am ajuns, recepționera mi-a dat o scrisoare și mi-a spus că apartamentul e plătit pe numele meu, pentru un an de atunci înainte. Am rămas șocat. Nu înțelegeam. Totul se prăbușea. Nu mai știu cum am ajuns în apartament. Primul lucru pe care l-am văzut au fost banii puși pe perna pe care dormise viitoarea mea soție, i-am numărat. Erau patru sute de mii de dolari. Am desfăcut scrisoarea tremurând. Scria mult, sub formă de scuză, dar sfârșitul era condamnarea pentru mine.

— Adică ce scria la sfârșit?

— Scrisoarea o păstrez. Uite, citește-o și o să vezi și tu!

Am citit ultima parte. „Ne pare rău tinere, dar fiica noastră este bolnavă de SIDA în ultima fază. Am vrut să-i aducem bucuria în ultima clipă. Am reuşit. Eu, fiind medic, îmi dau seama că zilele ei sunt numărate. Ne ducem s-o înmormântăm, când îi vine sfârşitul, în ţara noastră. Să ne ierţi că am procedat aşa. Am încercat să nu-ţi lipsească nimic. Suma aceasta pe care ţi-am lăsat-o o să-ţi ajungă până la sfârşit".

— Şi acum ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu exact. Dacă aş fi ştiut de la început, nu m-aş fi jucat cu viaţa prietenei mele din comună.

— De ce n-ai curajul să te duci şi să încerci să-i explici totul?

Tânărul m-a privit.

— Poate ai dreptate. Nu e drept să fiu laş. Am să mă duc.

La plecare, l-a cuprins o stare de bucurie pentru că – dacă se putea spune aşa – făcea o faptă bună. A luat foarte puţin bagaj cu el. În uşă s-a întors spre mine.

— Îţi mulţumesc, bătrâne! Nu ştiu ce făceam fără tine. Mi-ai dat curajul de a mă simţi om. Acum mi-e mult mai bine. Uite, îţi las banii ăştia.

Eu n-am nevoie de ei. Am să-i spun recepţionerei că o să stai aici.

— Dar de ce nu iei banii?

— Ce să fac cu ei? Avem un cântec pe la noi. Îl ştii. Acum îmi dau seama cât adevăr este în el. „Banii n-aduc fericirea!"

Seara mă uitam la buletinul de ştiri. Minciuni, numai minciuni. Spre sfârşit, crainica a spus: „Acum, un anunţ special pentru şoferii care au plăcerea vitezei: pe drumul Constanţa-Bucureşti s-a produs astăzi un accident rutier tragic. Maşina BMW, condusă de un tânăr de nouăsprezece ani, s-a izbit de un copac. Conducătorul auto a decedat pe loc. Cauza; oboseala şi adormirea la volan. Şi cu acestea vă dorim o seară plăcută".

Cauze?! Eu ştiam că nu era aşa. Bogaţi, bogaţi… Când oare o să vă săturaţi?

* * *

Familiei Dumitrescu îi mergeau bine toate afacerile – ca la carte. Într-un timp record, dintr-o firmă mică pe care o aveau, au reuşit să-şi cumpere un local. L-au aranjat ca pe o păpuşă. Aici se serveau cei mai buni mici, cârnăciori şi chifteluţe din toată Capitala. Repede s-a dus vorba peste tot că în localul acesta poţi să mănânci cea mai bună

ciorbă de organe – indiferent de la ce animal proveneau. Era şi o vorbă: „de la nea Gheorghe flămând şi nemulţumit nu pleci! „Localul era vizitat de lumea cea mai selectă a Capitalei.

— Măi, Gheorghe, să n-o încurcăm cu ceva şi să ne trezim cu garda financiară peste noi. Cum o să ne descurcăm atunci?

— Taci, femeie! Afacerile mele sunt în regulă, actele la fel. Dacă vor, pot să vină şi de la Guvern: n-au ce găsi!

— Bine, Gheorghe! Ştii tu ce faci.

— Bineînţeles că ştiu! Dacă n-aş fi ştiut, aveam noi peste noapte paisprezece milioane bani de ai noştri, ca să nu ne mai gândim la valută? N-ai văzut că am cumpărat ieri şi Mercedesul? Ia spune!

— Tocmai de asta mi-e teamă! În trei luni, noi am schimbat două maşini. Toţi din cartier ştiu că suntem săraci.

— Ăsta-i adevărul, dar prin muncă cinstită se câştigă bani, nu? Tu ştii foarte bine cât muncesc eu! Plec dimineaţa şi mă întorc seara târziu, nu-i aşa?

— Aşa este! Pot să-ţi propun ceva?

— Ce? Spune ce-ţi mai trece prin capul ăsta de femeie!

— Nu e vorba de cap de femeie. Despre altceva e vorba.

— Zii odată că am şi eu treabă. Care ţi-e oful?

— Aici ne cunosc toţi vecinii. Hai să facem ceva şi să ne mutăm în alt cartier. Acolo o să trecem neobservaţi. O să facem un schimb de locuinţe şi gata.

— Asta-i chiar o surpriză, femeie, pentru mine! Dai dovadă că gândeşti.

— Ce vrei să spui cu asta? Că sunt tâmpită?

— Hai să nu ne certăm! Ai dreptate. Dar tu crezi că eu n-am luat măsuri în privinţa asta?

— Ce măsuri?

— Asta era surpriza! Dar în faţa ta nu pot ascunde nimic. Vezi cheile astea?

— Da, văd! Sunt chei ca oricare altele. Ce e cu ele? De unde sunt? Ai schimbat yala localului?

— Nu, deşteapto! De două săptămâni mă chinui să-l conving pe un tâmpit care avea locuinţa în Piaţa Victoriei. Era sărac, dar prost nu era. Abia cu patruzeci şi cinci de mii de dolari l-am convins. Am cumpărat un apartament cu patru camere.

Vestea pe care i-a adus-o Gheorghe i-a produs un şoc. Era

bucuroasă. Primul instinct era acela de a-i sări în braţe.

— Hei, hei! mai încet, că mă faci abţibild cu cele o sută de kilograme ale tale.

— Ei, şi tu! N-am decât nouăzeci şi cinci. Şi de mâine am program la saună şi la aerobic.

— La ce etaj e aerobicul?

— La etajul doi! De ce întrebi?

— Fii atentă cum sari că poate ajungi la parter.

— Cât de mult te iubesc eu pe tine!

— Asta-i poveste veche! Cum îţi aduc ceva, cum îţi aminteşti că mă iubeşti.

— De ce vorbeşti aşa, măi Ghiţă?

— Ţi-am zis, muiere, de o sută de ori să nu îmi mai spui Ghiţă! Mă simt ca un purcel.

— De ce spui asta? Tu ştii că îţi spun cu drag. Dar cum să-ţi spun? Doar ştii că te iubesc şi-ţi sunt credincioasă.

— Ştiu. Să văd dacă rămâi aşa şi după aerobic!

— Ce vrei să spui? Nu ţi-e ruşine?

— Măi, tu nu ştii de glumă?

Într-o săptămână, tot bagajul lor era mutat în apartamentul cel nou din Piaţa Victoriei. Cele patru camere îi mulţumeau pe toţi. Erau acum chiar prea multe.

— Nevastă, ia uită-te la vecinii noştri!

— Şi ce să văd? Oricum sunt mai săraci decât noi. Sunt o doamnă!

— Ce-ar spune taică-tu dacă te-ar vedea acum? Când ai venit să înveţi aici, se cunoştea de la o poştă că eşti momârlancă.

— Să ştii că mă supăr! Nu te mai lua de momârlani, că sunt nişte oameni foarte corecţi.

— Nu taci odată? Doar nu vrei să-ţi ascult din nou toată istoria neamului!

— Şi ce voiai să spui de vecini? Spune-mi mai repede. Şi să nu începi iar să-mi spui cât şi cum lucrezi tu.

— Hai, că trebuie să mă duc la şedinţă.

Acum era rândul lui Gheorghe să fie surprins.

— Ce şedinţă, muiere, ce te-a apucat? Ce ai mai inventat?

— Uite că am uitat să-ţi spun! Dacă m-ai luat iar cu glumele tale despre neamul meu! Ieri am fost aleasă preşedinta blocului.

— Tu, preşedintă?

— Da' ce? M-a călcat tramvaiul? Ce am? Până acum era un boşorog. Dar am făcut eu ordine, să ştii!

— Te cred. Nu-mi cunosc eu marfa?

— Lasă glumele, Gheorghe! Am dat ceva bani, am ajutat şi vecinii cu câte ceva şi totul s-a aranjat.

— Măi, să fie! Ai început să faci progrese! Mâine, poimâine am să văd steagul momârlanilor pus pe bloc!

— Dacă mă iei aşa, nu mai vorbesc cu tine!

— Adică ce? Nu mă mai recunoşti?

— Hai să vorbim serios? Nu trebuie să ne integrăm şi noi în societate?

— Bine faci, nevastă!

— Tu voiai să-mi spui altceva. Ce este?

— A, da! Măi fată, hai să luăm şi noi nişte profesori pentru copii noştri să facă ore suplimentare. Trebuie să-i ajutăm să aibă note mai mari. Să nu ne facă de ruşine în faţa oamenilor. Şi să ştii că e şi la modă.

— Dar tu ce crezi, că eu nu m-am gândit? Plătesc profesori pentru aproape toate materiile. Am să vorbesc şi cu vecina, că e mai coaptă în treburi din astea. Şi m-am mai gândit şi la altceva.

— Adică?

— Îl trimit pe băiat la cursuri de karate şi pe fată la balet. O şi văd pe Aura a mea – viitoarea stea a baletului românesc şi de ce nu, internaţional. Doar mie îmi seamănă.

— Ia termină cu visele!

— Ce vise, dom'le? Cu bani ce nu se poate face?

— Da, da!

— Ce da, da? Nu-i aşa?

— Ba este! N-am zis eu că nu este adevărat. Dar să văd cum mă descurc diseară.

— Ce este diseară? a întrebat speriată Dumitreasca.

— Am şi eu oamenii mei care m-au anunţat din timp. Diseară îmi vine control de la poliţie şi sanepid.

— Of! atât a putut spune femeia şi s-a aşezat speriată într-un fotoliu, privindu-şi soţul întrebător.

— Ai ceva în neregulă? Du-te şi rezolvă până diseară! Ce stai? Şi de ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pe tine te poate opri cineva? Nu fi speriată. Rezolv eu cumva.

Gheorghe a plecat şi a început aranjarea separeurilor special pentru oaspeţii pe care îi aştepta seara. Încă de când au sosit oamenii de control i-a băgat în separeu. Aranjamentul mesei i-a făcut pe controlori mai receptivi.

— Domnu' Dumitrescu! Noi ştim că sunteţi corect. Toată lumea Bucureştiului vine aici să ia masa şi sunt mulţumiţi, dar trebuie să facem şi noi un control – doar pentru asta am venit, nu? apoi mai vedem.

— Da, să trăiţi!

Spunând asta, Gheorghe i-a condus peste tot. Cei ce veniseră să controleze au fost mulţumiţi.

— Se vede că aici e mâna unui gospodar! De ce n-or fi toate localurile aşa? Am fi ajuns primii în Europa.

S-au dus apoi în separeu. Gheorghe le-a dat şi câte o sumă bună.

— Nu era nevoie, domnu' Dumitrescu, au spus ei, dar nici nu i-au întors banii.

După ce au semnat actele, au plecat. Gheorghe ştia că de acum înainte şase luni n-o să mai aibă treabă. Şi de ce nu şi mai mult?

Seara s-a întors acasă mai târziu şi puţin băut. Nevasta îl aştepta nerăbdătoare.

— S-a rezolvat, Gheorghe? Şi ce ai în sacoşa asta mare?

— Ei, ce am! Nu ştii că mă aprovizionez cu organe? N-am avut timp să le duc la local.

— Bine, bine, a spus Dumitreasca şi s-a dus liniştită în dormitor.

Dimineaţa n-a simţit când soţul ei a plecat la serviciu. S-a sculat şi a pregătit mâncarea. Pe la prânz s-a întors şi Dumitrescu. Exact la timp – toţi erau la masă, chiar dacă ajunseseră la desert.

— Ce-i cu tine, Gheorghe? Niciodată nu te-ai întors aşa devreme!

— Ce să fie? Am trecut şi eu pe acasă. Unde-i sacoşa?

— Care sacoşă?

— Aia cu organele pentru ciorbă şi chiftele. Am uitat-o azi dimineaţă.

— A, aia?

— Unde e, femeie?

— Cum unde? În frigider. Voiai să se strice? Într-adevăr, sunt nemaipomenite – am mâncat şi eu cu copiii.

Lasă-le acasă şi cumpără altele pentru restaurant.

— Ce?… Ce?… Eşti nebună?

— Eu? De ce? De ce te-ai albit aşa?

Nu-i nimic, a spus Gheorghe şi a plecat lăsând uşa deschisă.

„Măi, şi bărbaţii ăştia! „se gândea Dumitreasca. „A muncit mult în ultimul timp. Ar trebui să mergem undeva la odihnă. Am să-i spun diseară".

Seara, când localul ar fi trebuit să fie deschis, aici era plin de poliţie. Personalul l-a găsit pe Gheorghe spânzurat în mijlocul localului. Au găsit şi o scrisoare în care scria: „Am făcut cel mai mare păcat cu gândul de a mă îmbogăţi repede. În fiecare seară, contra unei sticle de vodcă pe care o dădeam paznicului crematoriului, luam organe omeneşti".

Capitala a fost zguduită. Dar şi asta s-a uitat. S-au găsit şi oameni care să spună: „Dumnezeu să-l ierte!"

* * *

În anticamera primarului a intrat un om bine aranjat, cu ten măsliniu, cam la patruzeci de ani. S-a apropiat de şefa de cabinet.

— Cu ce pot să vă fiu de folos?

Bărbatul a zâmbit. I-a dat un buchet de flori şi o sacoşă luxoasă din care se vedeau o sticlă de whisky şi un cartuş de ţigări. Cadoul oferit a dispus-o şi mai mult pe funcţionară.

— Nu era nevoie, spuneţi, cu ce vă pot ajuta?

— Vreau şi eu o audienţă la primar. Sunt sirian, dar cunosc bine limba română pentru că am terminat facultatea aici.

— Nicio problemă! Aşteptaţi puţin. Mă duc să-l anunţ pe domnul primar.

După puţin timp, arabul a fost primit de primar:

— Am înţeles că aţi terminat studiile la noi. Înseamnă că v-a plăcut dacă v-aţi întors! Cu ce problemă?

— Într-adevăr mi-a plăcut în România. După '89, m-am hotărât să lucrez din nou cu românii, adică să-mi deschid aici o firmă. Ar fi bine dacă aţi putea să mă ajutaţi.

— Eu vă înţeleg. O să văd ce pot face, dar legile nu sunt încă prea clare. Aveţi capital suficient pentru a deschide firma?

Arabul şi-a deschis diplomatul. Teancurile de bani l-au făcut pe primar să-şi dea seama că n-are de-a face cu un oarecare. În plus, a simţit că o să-i „pice" şi lui ceva.

— Aşteptaţi puţin, vă rog! Am să-l chem pe adjunctul meu care se ocupă cu repartizarea spaţiilor pentru firme mixte.

„Ştiam că o să clachezi când o să vezi banii! „gândea arabul.

Aşteptând sosirea vice-primarului, sirianul a pus o sumă substanţială în sertarul de la biroul primarului.

— Nu era nevoie. Dacă ne vede cineva?

— N-are cine să ne vadă; suntem doar noi doi, iar eu sunt corect.

A apărut şi vice-primarul.

— Da, domnule primar! Şefa dumneavoastră de cabinet mi-a spus că aveţi nevoie de mine.

— Bătrâne, eu nu prea cunosc legile încă; doar n-am fost toată viaţa primar. Am aici un prieten pe care vreau să-l ajut să-şi deschidă o firmă mixtă. Putem face ceva?

— Ce nu se poate face în democraţie? Dacă este un serviciu pentru dumneavoastră, îl fac cu plăcere!

— Pentru mine este.

— Atunci, se aranjează.

— Să ţii cont că vreau un spaţiu central şi un apartament pentru dânsul.

— Spaţiu central… Depinde de dânsul ce firmă vrea să facă.

— Organizez trupe de balet, zise arabul. Aici le instruim şi apoi, pe contracte le trimitem în străinătate.

— Atunci, totul e OK!

După vreo oră, repartiţiile pentru apartament şi sediul firmei în zona centrală erau în mâinile arabului. Tot cu bani şi-a făcut reclamă în mass-media: „Firmă străină, selectează tinere balerine, garantând contract în străinătate”.

În apartamentul arabului au sosit musafiri.

— Văd că te-ai aranjat bine! a spus cel mai vârstnic. Fii atent că nu ţi-am dat banii degeaba.

— Nu, domnule! Totul merge conform planului.

— Bine, vreau rezultate, nu vorbe!

— Fac ce mi-aţi spus!

— Nu mă mai lua cu vorba. Ştii că suntem cea mai serioasă reţea care „alimentează” Vestul cu prostituate din Est. Până acum aşteptam fugari. Alegeam din lagăre şi mulţumeam clienţii. Acum însă, democraţia asta care i-a păcălit pe proşti, ne-a deschis o poartă largă pentru a ne putea alege „spuma” fetelor de aici. Afacerea asta cu firma de balet este bună. După cum vezi, merge, dar nu e de ajuns.

— Ce vreţi să spuneţi? Selectez ce este mai frumos.

— Asta nu ajunge.

— De ce?

— Nu face pe prostul! Tu îmi faci rost de fete între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani. Altfel nu le poţi scoate legal din ţară. Mie îmi trebuie însă între doisprezece şi optsprezece ani.

— Asta-i mai greu!

— Există ceva greu pentru noi? În portul Constanţa, peste trei luni, o să sosească un vapor de-al nostru cu zahăr. Până atunci, trebuie să găseşti „marfa", ca să o putem încărca.

— Îmi trebuie bani!

— Nici asta nu e o problemă. Treaba ta este să aduci fetele până la Constanţa. De acolo am eu grijă. Am deschis o firmă şi acolo. Vameşii portului sunt în mâinile noastre; i-am cumpărat cu câte o maşină nou-nouţă. Deci o să le îmbarcăm liniştiţi. Tu ia legătura cu români care se ocupă cu aşa ceva. Plăteşte bine, să nu fii zgârcit, să nu te alegi cu altceva – şi a arătat spre brâu.

— Da, boss. Eşti tare! Dacă ai putut intra în ţară cu pistolul.

— Te-ai îndoit vreodată? Acum plec. Peste trei luni îţi aştept răspunsul. Fii atent să nu mă dezamăgeşti, că am garantat pentru tine.

Magda şi Cristina veniseră din Piatra Neamţ vrând să se înscrie la liceu. Niciodată nu plecaseră din oraş. Bucureştiul li se părea o altă lume. Totul strălucea şi era plin de lumină.

— Ia uite, vere, două puicuţe! Se cunoaşte de departe că vin din provincie. Ia uite ce sarsanale au!

Băieţii s-au apropiat de cele două fete.

— Căutaţi hotel cumva? Avem noi un apartament de închiriat. O să vă coste mai ieftin. Vreţi?

Fetele s-au privit, îşi aminteau cuvintele părinţilor: „când ajungeţi în Bucureşti, vă duceţi la o agenţie şi închiriaţi un apartament. Să fiţi atente să nu vă fure cineva bagajul şi să aveţi grijă cu cine staţi de vorbă".

— Sunteţi agenţie?

— Da, suntem cea mai bună şi cea mai garantată din Bucureşti!

— Noi avem destui bani, să ştiţi! Vrem un apartament frumos.

— Bineînţeles, fetelor, nicio problemă.

Ajutându-le la bagaje, le-au condus spre ieşirea gării unde s-au urcat într-o Mazda roşie.

— Asta da, maşină! zise Magda. Înseamnă că într-adevăr o să

avem şi un apartament luxos.

— Fetelor, avem puţină treabă pe drum şi apoi vă ducem să vedeţi apartamentul.

Hard rockul care se auzea în casetofon le aburise creierul. Au răspuns:

— Bine, dar suntem puţin obosite.

— Nicio problemă. O să ajungem în scurt timp.

Era deja întuneric şi fetele, necunoscând oraşul, nu şi-au dat seama unde merg. Au ajuns în cartierul cel mai rău famat. Maşina a intrat într-o curte şi s-a oprit.

— Ieşiţi!

— Dar aici nu e apartament!…

— Nu vreţi şi puf sub fund?

Fetele au fost scoase cu forţa din maşină şi băgate în casă. Cei doi şi-au bătut joc de ele douăzeci şi una de zile. Apoi le-au dat somnifere şi când s-au trezit, erau într-o cală de vapor. Nu erau singure. Mai erau încă vreo treizeci de fete la fel de tinere. Nu puteau să părăsească locul în care erau. Mâncau şi-şi făceau necesităţile în acelaşi loc. Erau tinere, dar deja aveau cute pe frunte. Faimoasele firme le furaseră copilăria.

— Ştie cineva unde mergem? a întrebat una dintre fete.

— Spre nicăieri, a răspuns alta. Sau mai bine spus – în iad!

* * *

În inima muntelui se ridicau cochete două vile de odihnă. Până acum au fost îngrijite foarte bine, dar după „democratizare", nimeni nu mai ţinea cont de nimic. Oamenii care răspundeau de ele erau la fel de indiferenţi – doar beneficiul obţinut îi mişca puţin. Ambele erau pline de copii şi părinţi veniţi în weekend. Timpul frumos dădea posibilitatea copiilor să se joace în pădure. Jucau „v-aţi ascunsa", „leapşa", „de-a haiducii" sau cu mingea.

Era o tabără din două oraşe diferite. Totul mergea sincronizat până la ora douăzeci. Copiii pregătiseră un program pentru părinţi.

Urmăream feţele lor. Puneau atâta suflet în tot ce făceau! Unii din ei se credeau, probabil, stele ale televiziunii. La început, părinţii erau atenţi, dar mai târziu, datorită alcoolului pe care îl consumaseră, n-au mai dat importanţă copiilor. La un moment dat, unul dintre părinţi a strigat:

— Bravo! A fost foarte frumos! Acum haideţi să punem muzică

disco să dansaţi puţin.

Programul a fost întrerupt. Copiii erau dezorientaţi. Nu mai ştiau ce să facă. Pregătiseră cu drag programul, dar mai ştiau că ceea ce spun părinţii întotdeauna e mai bine. Câţiva din cei mai vârstnici au propus:

— Hai să lăsăm copiii să termine programul!

Era prea târziu. Ceilalţi, încălziţi de băutură, nu mai puteau fi opriţi. Nu puteai să-i contrazici. Astfel, s-a lăsat totul în voia sorţii.

Copiii au dansat puţin, şi după ce au rămas nesupravegheaţi au început joaca. Se stropeau cu apă, alergau… toată vila era a lor. Şeful vilei a încercat să facă ordine, dar degeaba. Te puteai descurca cu drăcuşorii ăştia vii? Cât despre şeful vilei… Mi-a povestit următoarele:

— Să vezi ce-am păţit, dom'le cu capra! Ieri, mi-a născut trei iezi. Ştiu din bătrâni că cel de-al treilea, pentru a supravieţui, trebuie ajutat cu aer.

— Şi l-ai ajutat?

— Da' de unde! Bătrânii ăştia au cam uitat rostul lucrurilor.

— Adică? După ce i-ai dat aer n-a trăit:

— Nu, dom'le! Ca să vezi şi tu!

— Şi cum ai procedat?

— Simplu! Ca să aibă aer suficient, i-am băgat în gură furtunul de la compresor. S-a umflat ca o minge. Ha, ha, ha!

— Bine, dom'le, dar acum ce facem cu copiii ăştia mici?

— Ei, ai să vezi tu acum! Ia veniţi, copii!

I-a strâns de pe culoar şi i-a băgat pe toţi într-o cameră mai mare…

— Auziţi? Voi sunteţi copii cuminţi?

— Da, nene!

— Atunci, haideţi să faceţi programul din nou şi eu vă ascult! O să stau aici la uşă, să ştiţi!

— Bine, nene! au spus copiii şi au început programul.

Şeful a ieşit în faţa uşii şi închizând-o mi-a spus:

— Aţi văzut? Ce v-am spus? Eu sunt ordinea! Şi a plecat spre „iubita" lui – sticla de coniac.

Programul improvizat n-a durat mai mult de cinci minute. Unul dintre copii şi-a arătat căpşorul în uşă, a văzut că nu e nimeni, şi le-a spus celorlalţi:

— Gata! Dopul cel chel nu mai e aici. N-are cine să mai facă

„lumină” în cameră. Şi şi-au reluat joaca.

La unul din etaje, era o bătrână, bunica unuia dintre copii.

— Copii, lăsaţi-mă să dorm puţin!

— De ce, bunicuţo? Vrei să creşti mare?

— Obraznicilor! Nu vă e ruşine? Nici caloriferul nu-mi lucrează!

— Ţi-e frig, mamaie?

— Mi-e frig, mamă, cum să nu-mi fie frig?

— Ştii ceva? a spus un drăcuşor mai mare.

— Ce, mamă?

— Bagă-ţi degetele în priză şi prinde-te de calorifer. Poate te încălzeşti.

Femeia a intrat în cameră. Nu se putea înţelege cu ei. Unul dintre copii i-a chemat pe ceilalţi.

— Hai să mergem jos, la etajui doi, a spus el în şoaptă.

— Dar ce este acolo?

— Este profesorul cu profesoara, în pat.

Copiii s-au dus jos şi au deschis uşa. Profesorii, beţi cum erau, nici n-au simţit prezenţa spectatorilor. La un moment dat, copiii s-au plictisit şi au plecat. O fetiţă a întrebat:

— Ce făceau profesorii noştri?

— Probabil chemau barza să le aducă unul ca noi, a răspuns unul din ei.

Joaca a continuat până noaptea târziu, sau mai bine spus până dimineaţa. În sala în care erau părinţii, nu se mai înţelegea om cu om. Dar în mod sigur se înţelegeau cu sticlele din faţa lor. Unul dintre părinţi, care de-abia se mai putea ţine pe picioare, a urlat:

— Oameni buni! Ne-am împrietenit aici şi prietenia noastră va fi veşnică! Ce înseamnă aerul de munte! Aur, nu altceva! Vreţi să vă fac o demonstraţie? Ia să vă arăt ce pot să fac.

— Unde, dom’le?

— Haideţi afară să vedeţi!

Vreo cincisprezece oameni în puterea vârstei au ieşit afară cu sticlele în mână. „Viteazul” nostru a urcat până la etajul doi şi a început să meargă pe pervaz.

— Bravo! Bravo! urlau cei de jos.

Omul a reuşit să parcurgă tot „traseul” şi apoi, clătinându-se, a coborât lângă ceilalţi. Nici nu-şi imagina cât de puţin a lipsit să-i rămână copiii fără tată. Dar asta nu conta acum.

— Eroul! Eroul! strigau toţi.

Soţia lui s-a apropiat şi l-a sărutat, umezindu-i obrazul. Când s-au sculat dimineaţa, profesoara a adunat copiii şi le-a spus:

— Hai, copii! Spuneţi la revedere şefului vilei ca să vadă ce copii educaţi sunteţi voi!

Părinţii îi aplaudau satisfăcuţi. Aveau copii buni, nimic de zis – era educaţia pe care ei le-o dădeau!

* * *

Toţi intrau cu tensiune în sala festivă. Deşi premiile se ştiau de mai înainte, starea de tensiune se menţinea. La fiecare sfârşit de an, aceeaşi mascaradă adică, printre alte sărbători, există şi cea a ziariştilor. Aici se întruneau cei mai buni ziarişti ai anului. Premiile se dădeau bineînţeles, după voia puterii. Speranţa însă rămânea. Poţi să ştii? Poate se ivea vreo surpriză. Dar, ca de fiecare dată, s-a dovedit că nu era cazul. Totul s-a desfăşurat conform aranjamentului. Cei premiaţi se arătau surprinşi plăcut bineînţeles. Toată sala îi aplauda. Dacă e circ, circ să fie! După ce teatrul a luat sfârşit, s-au împărţit în grupuri şi s-au dus să cinstească evenimentul. Dacă cititorul ar fi putut să-i privească, ar fi avut o mare surpriză. Două dintre cele mai mari ziare, unul al opoziţiei şi unul al puterii, erau acum împreună. Stăteau în jurul unei mese, într-unul din cele mai bune restaurante ale Capitalei. Localul era foarte mare, dar în afară de ei, nu erau alţi clienţi. Totul era rezervat şi plătit pentru nouă persoane.

— Şefu', dacă-mi daţi voie, aş vrea să vă întreb ceva.

— Ce este?

— Pot să deschid şi pentru alţi clienţi? Aş vrea un beneficiu mai mare!

Redactorul-şef l-a privit pe responsabil, surprins de întrebarea lui.

— Băi, nu-ţi ajunge că-ţi plătim noi şi-ţi onorăm localul cu prezenţa noastră?

— Ba da! Dar sunteţi ascunşi aici, în separeul mare şi nu vă vede nimeni. N-o să aibă niciun om acces aici, vă garantez!

— Ce oameni, băi? Te-ai întrecut cu gluma! Tu ţii minte ce ai fost înainte de Revoluţie? Vrei mâine să iasă totul pe prima pagină a ziarului?

— Doamne fereşte! zise celălalt albindu-se.

— De când ai început să crezi în Dumnezeu?

— Mă adaptez și eu! Nu așa se spune peste tot?

— Știu, știu! Ai rămas tot sufleor. Dar nu mă mir. Și tu, ca și noi, mai înainte eram în primele rânduri și strigam: „Ceaușescu – PCR! „Acum… Adu altă sticlă de whisky că asta s-a terminat! Și fii atent să nu-l botezi.

— Păi se poate, domnu' șef? Fac eu așa ceva?

— Da' mașina cum ți-ai cumpărat-o, dacă nu faci așa?

— Toate le știți?

— Păi nu de asta suntem ziariști?

— Eu vă garantez că asta, dacă o fac – o fac cu „sclavii". Nu-mi permit cu dumneavoastră!

— Îndrăznește numai și în două zile, cu ajutorul meu, șomer o să fii!

Șeful localului s-a îndreptat spre bar.

La masă, o tânără sfioasă îi zise redactorului șef:

— Domnule redactor șef, trebuie să scriu mâine reportajul despre violența în rândurile tineretului.

— O să rezolvăm împreună în seara asta, zise acesta și se uită arogant la Stela.

Ea s-a înroșit. Se măritase acum o săptămână. Era proaspăt ieșită de pe băncile facultății și nu știa cum să reacționeze.

— Ți-am spus! În seara asta vii cu mine, „scriem" articolul și apoi te conduc eu acasă la pămpălăul tău.

— Dacă spuneți dumneavoastră…

— Bravo! Îmi placi! Ești receptivă!

— Păi ce, e tâmpită? S-a amestecat celălalt redactor șef. Unde să-și găsească alt loc de muncă dacă o dai afară? îi începem împreună o campanie și-i găsim ceva. Putem să scriem chiar că a furat ceva din redacție. Și dacă nu ajunge la pușcărie, ziaristică sigur n-o să mai facă niciodată!

— Să sperăm că ai noștri se mențin la putere! a schimbat cineva firul discuției.

— Tu ești tâmpit? Cu sprijinul nostru, poporul – adică gloata asta de animale o să aleagă pe cine vrem până în al patrulea mileniu!

— Dar o să mai fie mileniul al patrulea?

— Pe tine te-am trimis de câteva ori să scrii reportajele acelea despre Pucioasa? Centrul spiritual, cică! Nu te mai trimit. Văd că te-au influențat popii! Numai ei spun că Dumnezeu va da tuturor răsplata.

— Ce răsplată? Răsplata vine de la cei puternici, de la conducere. Ei ne plătesc bine pe de o parte, iar cretinii care cumpără ziarele, pe de altă parte.

— Ce spui, dom'le? Adică tu nu crezi în ce scrii?

— Voi aţi luat-o în serios? Doar ştim toţi cum scriem articolele, ce naiba? Într-un circ lucrăm şi nu ne ştim numerele?

— Cum să nu? Nu stau eu tot timpul în sălile tribunalului şi pândesc dosarele indicate de sus? apoi e treaba mea să le înfloresc cum vreau. Să înfund pe câte cineva, de nu mai iese la suprafaţă toată viaţa! Şi are şi prostimea hrană morală! Acum, dacă vreau, pot să mă angajez şi avocat. Cunosc legile mai bine decât ei!

— Te cred! Hai să-ţi cumpărăm o diplomă! Lidia, cât spui că ne-ar costa?

— O sută cincizeci de dolari! Dar intervin şi complicaţii.

— Ce complicaţii?

— Păi, trebuie să-i schimbăm locuinţa. Ştiu toţi că e ziarist… Dar de ce discutăm despre lucruri care n-or să se întâmple?

— De ce nu? Cu locuinţa o rezolvăm noi! Prindem în vizor un tâmpit şi-l înnegrim cât vrem! apoi vă trimitem pe voi, opoziţia, să-l apăraţi. Şi astfel, n-o să reziste mult! Dar nu e nevoie. Nici nu trebuie să se mute. Care-i problema cu vecinii? Pe cine mai interesează ce se întâmplă în jurul lui?

— Terminaţi odată! Chiar credeţi că vreau să-mi schimb meseria? Aş fi nebun să o fac!

Petrecerea curgea în acest ritm, dar a avut şi un sfârşit. Redactorul şef a pornit cu Mercedesul său spre vilă însoţit de Stela. Pe drum i-a oprit poliţia.

— Domnule, aţi consumat alcool.

— Cine, eu? Măi, tu chiar nu mă cunoşti?

— Eu respect legea. Vă rog să coborâţi din maşină şi să-mi daţi cheia!

— Să-ţi dau ţie cheile? Ia pleacă de aici!

S-a apropiat de maşină ofiţerul care conducea patrula. Văzând cine e la volan, l-a îmbrâncit pe tânărul poliţist şi, cu un zâmbet larg, a spus:

— Mii de scuze, domnule redactor şef! Iertaţi-l! E şi el tânăr şi „verde".

— Nu-i nimic! Vedeţi, să-l coaceţi mai repede. Stela, scrie

numele ofiţerului şi scoatem mâine un articol bun.

Apoi şi-au continuat drumul.

— Măi, tâmpitule! Nu-l cunoşti pe ăsta? Vrei să ne pierdem pâinea?

— Nu-l cunosc, domnu' locotenent!

— Dracu' să te ia! Ăsta-i unul dintre cei mai mari revoluţionari.

După vreo două ore, redactorul şef a oprit maşina în faţa locuinţei Stelei…

— Şi fii atentă! Dacă te ţii tot aşa, ai viitor! Dacă nu, ştii tu!…

* * *

Excursia se organiza printr-o firmă renumită. Scopul ei era să fie cunoscută ţara de generaţia tânără, să vadă cât de frumoasă este. Reclamele au început mult mai devreme în întreaga mass-medie. Se preconiza ca vârsta copiilor să fie între opt şi cincisprezece ani.

Soţii Popovici, urmărind programul TV, înainte de programul preferat, au auzit un ultim anunţ care era despre excursia în ţară.

— Măi fată, de ce nu trimitem şi noi copiii noştri?

— Nu ştiu ce să spun. Am stabilit că mergem împreună la Mamaia.

— Mergem, dar nu putem şi fără fete? Deşi o să ne fie greu…

— Păi cum să nu ne fie greu? Întotdeauna am fost împreună în concediu. Hai să le întrebăm şi pe ele.

— Unde sunteţi, fetelor? Păi se putea să nu staţi cu ochii la Silvester Stallone? Lăsaţi-l, că ăsta e departe!

— Şi tu, tată… Crezi că numai pe el îl privim?

— Da? Poate îmi aduceţi un Stallone de aici din Ferentari!…

Fetele, una de treisprezece şi cealaltă de cincisprezece ani, s-au înroşit. Soţia, văzând reacţia lor s-a întors spre bărbat.

— Nu ţi-e ruşine! Om în vârstă să vorbeşti aşa? Uită-te şi tu la carnetele lor! Notă mai mică de opt nu au. Şi asta-i o excepţie. Ştii doar cât a suferit Laura când a luat opt la română, unde avea numai zece.

— Bine, bine, am glumit. Dar la vârsta asta la care sunt…

— Auzi, tată? De ce ne-ai chemat?

— Da, da! M-a luat maică-ta cu prostiile ei şi era să uit!

— Cum te-am luat? Aşa ciocăni aşa ţi se răspunde!

— Bine, lasă. Fetelor? Aţi văzut anunţul cu excursia prin ţară organizată de firma „Nicolo"?

Feţele fetelor s-au luminat.

— Da, tată.

— N-aţi vrea să mergeţi şi voi? Uite, m-am gândit cu maică-ta să participaţi şi voi. Când vă întoarceţi, după douăzeci de zile, o să mergem împreună la bunici, în Ardeal.

După ce au văzut că fetele au primit propunerea cu bucurie, părinţii s-au dus la firma „Nicolo" să achite excursia. L-au găsit acolo chiar pe organizatorul excursiei – un bărbat la treizeci şi şase de ani.

— Dumneavoastră sunteţi conducătorul?

— Eu. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mă numesc Popovici şi lucrez în Ministerul Justiţiei. Am achitat costul excursiei şi aş dori câteva informaţii în plus.

— Excursia o să fie prin toate oraşele mari ale ţării şi cu cazarea în cele mai bune hoteluri. De aceea preţul este ridicat.

— Dacă am venit până aici şi am plătit, vă daţi seama că nu mă interesează banii, ci condiţiile în care vor sta fetele mele. Nu vreau să păţească ceva.

— Păi, se poate? Firma noastră este cea mai serioasă. Autocarele sunt de import, totul o să fie în regulă. Copiii vor fi mulţumiţi.

— Am încredere în dumneavoastră. După cum vă văd, sunteţi om serios.

Bărbatul a zâmbit.

— Totul o să fie bine. Ne vedem la plecare. Ştiţi locul?

— Bineînţeles.

— Atunci nu pot să vă doresc decât o zi plăcută şi vă aştept.

În ziua plecării, în faţa magazinului Unirea, era ca la târg. Părinţii îşi conduceau copiii care erau veseli că părăsesc Capitala şi scapă de bâlciul de aici. Pe de altă parte, urmau douăzeci de zile în care nimeni nu-i mai pisa la cap: ai de învăţat, ce muzică asculţi, îmbracă-te ca lumea etc.

Familia Popovici s-a apropiat de organizator.

— Domnule, după cum am vorbit, au venit şi fetele noastre: Laura şi Oana.

— A, da! Bine aţi venit! Domnule Popovici, totul va fi în ordine! Haideţi, fetelor, staţi aici, pe locurile acestea din faţă, lângă mine.

Înainte de plecare, organizatorul s-a adresat părinţilor:

— Doamnelor şi domnilor, ne vom întâlni aici peste douăzeci de zile. Toată lumea va fi mulţumită. Copiii vor fi la fel de frumoşi, dar mai

sănătoşi după această perioadă de relaxare.

Maşina a plecat. După două ore, au ajuns la primul obiectiv propus: Predeal. Au servit prânzul, organizatorul i-a împărţit pe camere şi apoi au pornit după lemne. Seara, au făcut un foc mare. Casetofonul adus de acasă, întreţinea atmosfera. Copiii erau veseli. Organizatorul băuse deja vreo trei sute de grame de whisky.

— Laura, vino puţin la mine!

— Spuneţi, domnule profesor!

— Ai fost vreodată într-un bar de noapte?

— Nu. Am fost cu părinţii la restaurant.

— Vrei să mergi cu mine diseară?

Fetei îi străluceau ochii.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, merg! Dar nu merg fără Oana.

Gândindu-se puţin, el a zis:

— Bine, să vină şi sora ta. Du-te şi spune-i, dar să nu audă nimeni.

— Staţi liniştit! N-o să ştie nimeni.

Spre miezul nopţii, focul s-a stins.

— Copii, toţi în camerele voastre. După cinci minute să fiţi în pat. Am să vă controlez.

— Nu se poate încă puţin?

— Gata, mai aveţi timp şi mâine!

— Sigur?

— Bineînţeles! De acum înainte, douăzeci de zile sunteţi liberi.

Barul de noapte era o noutate pentru cele două fete. Nu mai văzuseră aşa ceva: glume, striptease şi fel de fel de dansuri.

— Fetelor, beţi câte un whisky?

— Noi să bem?

— Păi aici aşa trebuie. N-aţi văzut că la intrare am garantat pentru voi că aveţi peste optsprezece ani? După cum arătaţi, nu mi-a fost greu. Acum trebuie să vă şi comportaţi ca atare.

Fetele au fost de acord. După o jumătate de oră de abia se mai ţineau pe picioare. Organizatorul le-a luat de braţ şi le-a dus în camera lui. Apoi el a devenit primul bărbat în viaţa lor. La început, în primele zile, fetele erau puţin speriate. Apoi făceau tot ce li se zicea.

După douăzeci de zile autocarele erau din nou în faţa magazinului Unirea. Înainte de a coborî, bărbatul le-a şoptit fetelor:

— Să nu cumva să mă daţi de gol!

— Ce, crezi că suntem pârâcioase? Doar nu suntem copii!

Vorbele lor însă n-aveau sprijin. Feţele lor copilăreşti arătau adevărul. După ce au început şcoala, cele două au devenit „stele" ale liceului. Toţi băieţii ştiau că dacă vor să se distreze într-un anumit fel la vreun bairam sau la vreun chef, trebuiau invitate surorile Popovici.

Firma „Nicolo" şi-a făcut datoria. A lansat în viaţă două fete într-un ritm neobişnuit. Ar fi fost mai bine să-şi schimbe numele şi din „Nicolo" să devină „Apollo", exact ca nava americană de experimentare cosmică.

* * *

Familia Voicu trăia după Revoluţie într-un apartament de lux în centrul Capitalei. Voicu a câştigat repede banii, fiind şef de ICRAL. De el depindea repartizarea oricărui apartament. La început era mai timid şi primea numai câte un cartuş-două de ţigări. Mai târziu, şi-a dat seama că făcând parte din partidul de guvernământ avea porţile larg deschise pentru a face ce doreşte. E adevărat că de multe ori trebuia să mulţumească unul sau mai mulţi dintre cei mari, dar după asta, simţindu-se obligaţi, închideau ochii când era vorba de Voicu.

Stând la o cafeluţă, soţia a început:

— Puişor, nu intrăm şi noi în rând cu oamenii?

— Ce vrei să spui? întrebă mirat soţul. Doar ai de toate! N-ai văzut că în ultimul timp ne-am schimbat mobila la fiecare şase luni?

— Nu despre asta e vorba! Ştii ce a făcut generalul care stă deasupra noastră?

— Doar n-o să-mi spui că şi-a schimbat şi el mobila!

— Puişor, tu parcă trăieşti în altă galaxie.

— Nu-mi mai spune că trăiesc în afara societăţii. Doar ştii cât de mult muncesc. Dar spune odată despre ce este vorba? N-o mai lungi atâta!

— Generalul şi-a făcut vilă la munte. Soţia lui mi-a arătat azi pozele. Ştii ce frumoasă este? Noi cu ce suntem mai prejos?

— N-am zis că suntem mai prejos. Să vedem ce putem face.

— Ştiu eu cum e cu „să vedem" ăsta al tău! O s-o lălăi până la anul 2000…

— Tu acum chiar crezi că am un băţ magic şi una-două ca magicienii o să-ţi fac vilă peste noapte. Ai şi tu dreptate. Trebuie să ne construim ceva de excepţie. Poate tip olandez, ceva.

— Şi cu piscină.

— Poate vrei şi cu pistă de aterizare pentru elicopter.

— Nu fi răutăcios.

— După o săptămână Opel-ul familiei Voicu îi ducea pe cei doi spre unul dintre cele mai frumoase colţuri ale ţării. Înainte, Voicu aranjase prin telefon cu prefectul oraşului o întâlnire. Erau aşteptaţi.

— Lume bună, din Bucureşti! Nu avem astfel de oaspeţi în fiecare zi, zise prefectul întâmpinându-i.

— Ce să facem şi noi? După cum v-am spus şi la telefon, am venit cu o treabă serioasă.

— O treabă serioasă, spuneţi? Dacă şi dumneavoastră aveţi probleme, eu ce să mai spun?!

— Ei, fiecare are!

— Oameni buni, haideţi să mergem spre casă, să vedem ce ne-a pregătit nevastă-mea. O să avem timp să discutăm.

Prefectul într-adevăr s-a pregătit cum trebuie. A tăiat un miel, vinul şi berea stăteau la rece, totul era aranjat. După ce au terminat de mâncat, prefectul a reluat discuţia:

— Spuneţi acum ce v-a adus la noi? Să vedem cât de „grav" e!

— Vrem şi noi să intrăm în rândul lumii. Am vrea să ne construim o vilă pe aici. E una dintre cele mai bune zone ale ţării.

— Asta e singura problemă?

— Pentru noi e de ajuns.

— Într-adevăr, aici este o zonă excepţională. Şi apă şi pădure şi tot ce-ţi doreşte sufletul! Am păstrat aici o vale numai pentru oameni buni.

— Avem vreo şansă? O să fim recunoscători.

— Nu de recunoştinţă este vorba. Am şi eu un mare of, pe care trebuie să-l rezolv, dar nu pot decât în Bucureşti.

— Dacă e vorba de Capitală, rezolv eu! Spune care este problema.

— O să vă spun, dar mai întâi să vedem ce putem face pentru dumneavoastră. Iubito, dă-mi te rog telefonul.

— Imediat, Fănică!

— Hai mai repede, că mă grăbesc.

— Auzi, măi? începu prefectul convorbirea. M-ai recunoscut, da? Ştii valea noastră, da?… Da, da aia pe care am clasat-o. Vreau şi eu un loc acolo… Ei, acum… Pentru cine! Dacă era pentru nea Gheorghe de la prăvălie, nu te sunam… Aşa, aşa… Vezi că ai înţeles?… Da, uite că asta

n-am întrebat!… Aşteaptă puţin!…

— Cât loc doriţi?

— Cinci hectare sunt de ajuns.

— Ai auzit, măi?… N-ai auzit? Tu cam faci pe surdul în ultimul timp, hai că am glumit. O să rămâi şeful Ocolului silvic în veacul vecilor. E vorba despre cinci hectare… Bine… şi vezi tu… ţi-am spus că e pentru mine!… Cât?… Cât?… Ai înnebunit?… A, asta-i altceva… Vino după masă la mine cu actele. Am să chem şi notarul… Bine, te aştept!… Şi a pus telefonul în furcă.

— Vedeţi că totul se poate aranja?

— Da, dar părea v-am auzit că e vorba de un loc clasat.

— Aşa am zis noi, dar locul e aproape virgin – pădure cât poţi cuprinde cu privirea. Şeful ICRAL-ului s-a liniştit.

— Şi cât o să ne coste?

— N-o să fie mult. Nu de asta l-am certat şi eu pe imbecilul ăla? Voia să vă jupoaie. Iniţial a cerut cincizeci de mii, dar a rămas la treizeci.

Voicu s-a blocat, nici nu-şi închipuia că cinci hectare de pădure de brad se pot cumpăra cu numai treizeci de mii.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Păi mi-aţi spus că tot ce aparţine de Bucureşti puteţi rezolva dumneavoastră!

— Spuneţi! Dacă v-am spus, înseamnă că rezolv!

— Am şi eu o fiică care a dat de trei ori la medicină şi nu a reuşit. Nu poate. Asta e! Aş da orice, numai să o văd medic.

— Asta era? Se rezolvă! Vreţi să-mi daţi telefonul?

— Cum să nu?

Voicu a încercat mai mult de un sfert de oră. N-a reuşit să prindă legătura.

— Domnule prefect, atât de greu se prinde Bucureştiul?

— Dracu’ să le ia şi pe puturoasele astea. Daţi-mi mie telefonul!

— Măi, fetelor, a început prefectul după ce i s-a răspuns. Ori vă vedeţi de treabă, ori de mâine o să zburaţi de acolo!… Ce mă interesează că-i stricată linia? Am o urgenţă, ce sunt eu aici? Prefect sau un nimeni?

— Luaţi, domnu1 Voicu.

Imediat i s-a făcut legătura.

— Bună ziua, Petre! Nu te-am auzit de mult timp… Voicu sunt…

Da, da!... Uite, am şi eu o problemă. Am o fată şi vreau să intre la medicină. Şi ce-i dacă a pierdut semestrul? Vezi tu, te descurci... Cu câte camere?... Vino poimâine la mine. Îţi dau cu o cameră în plus. Am unul cu patru camere în Centrul Civic... Păi cine să nu fie mulţumit? Hai, că te aştept!

I-a spus apoi prefectului:

— O să vină fata acum cu mine. O să aibă şi notele de pe primul semestru.

Acum era rândul prefectului să se arate mulţumit. În timpul acesta, o fetiţă de vreo zece ani, foarte sărac îmbrăcată, intra pe poartă.

— Nene, îmi dai şi mie zece lei să-mi cumpăr o gumă de mestecat?

— Ieşi afară, neruşinato! M-am săturat de cerşetori. Ieşi repede, că am să dau drumul câinelui.

Pe obrazul copilului s-a prelins o lacrimă. S-a întors şi a ieşit.

Prefectul îi zise lui Voicu:

— Asta-i de la casa de copii! Mi-e silă de toţi ăştia!

— Da şi în Bucureşti e la fel. Ăştia chiar cred că suntem milionari...

Epilog

Am mers şi am bătut la fiecare uşă în parte. Foarte puţini au avut ochi să mă vadă. S-a pierdut aproape totul. Au rămas doar legende şi mituri. Foarte rar îşi pune cineva întrebarea cum ar fi dacă ar veni Iisus. Chiar aceştia îşi închipuie venirea Lui ca pe un spectacol al unui megastar. Probabil îşi închipuie o sosire călare pe nori sau cine ştie ce altă venire spectaculoasă, care să le alimenteze credinţa şubredă. Îşi închipuie că la acest spectacol, locurile vor fi ocupate ca în viaţă: în primele rânduri politicienii şi cei bogaţi. Oare aşa va fi? Aşa îi primeşte Iisus? Nu, căci cei din urmă vor fi primii; însă cei din urmă sunt foarte puţini. Aproape toţi sunt un rând. Şi atunci se naşte întrebarea: care a fost rostul? De ce m-am lăsat chinuit atât? Rost a avut. Eu v-am arătat ce este mai frumos: drumul spre Lumină. Voi aţi ales alt drum. Era mai comod. Vina vă aparţine în totalitate. Pe drumul meu se merge greu şi cu multă suferinţă. Este necesar să renunţi la tot şi să te dedici lui Dumnezeu. Şi în acest caz voi spuneţi că totul este o iluzie, imaginaţie înflorită de câţiva oameni nebuni, poate. Uitaţi-vă spre Soare! Puteţi să-l priviţi? Nu! Dacă Soarele nu-l puteţi privi, pe Dumnezeu cu atât mai puţin! Nu v-aţi întrebat de ce? Voi, cei de acum, L-aţi divinizat,

ironizat şi într-un sfârşit L-aţi transformat în mit. Dumnezeu nu S-a supărat, ba dimpotrivă, v-a acordat încă o şansă. El înţelege că voi nu ştiţi ce faceţi şi v-a dăruit mila LUI. Neînţelegându-l gestul, aţi îndrăznit şi v-aţi permis să-i puneţi cătuşe prin gândirea voastră îngustă. A coborât la voi cu un singur scop: să vă ajute! Voi nu L-aţi observat, dar nici măcar nu v-aţi străduit să o faceţi. L-aţi primit ca pe o minciună, ca pe un scamator. El din nou v-a înţeles. A constatat că nu aveţi încredere în voi înşivă. I-aţi persecutat, denigrat şi scuipat oamenii. Aţi crezut în zvonurile lansate de mass-media şi nu i-aţi ascultat pe ei. Aţi ajuns până acolo că v-aţi permis să-i exterminaţi. V-aţi pus oare întrebarea dacă puteţi să o faceţi? Nu; şi v-aţi înşelat. Moartea este un dar de la Dumnezeu pentru voi. Pentru că v-aţi permis să-l omorâţi Fiul. Pentru mesagerii Lui, este trecerea în eternitate. De un lucru puteţi fi siguri: grupul acesta de nebuni – cum îl numiţi voi – a şoptit, strigat, urlat şi v-a implorat să faceţi un singur lucru: să gândiţi!

Prin aceasta, deveneaţi oameni şi opreaţi toată această mascaradă care se desfăşoară pe Terra. De aceea, ei au coborât cu toţii pe Pământ şi au intrat în mocirlă, ca să vă scoată din ea. Voi aţi refuzat din nou.

Când veţi citi aceste rânduri, timpul deja se va fi scurs implacabil. Nu mai este vreme, înţelegeţi asta şi ieşiţi cât se mai poate încă din mocirlă. Mie şi celor care au mai rămas dintre oamenii mei ne este tot mai greu să acceptăm noroiul. Nu putem privi la nesfârşit bălăceala voastră aproape animalică în propriile păcate. Eu nu mă pot murdări; niciodată mizeria nu m-a atins, însă îmi este greu să-mi privesc semenii transformându-se în animale. Am suportat biciul pe spatele meu şi am rămas drept în picioare, pentru voi şi în numele vostru. Acum, când biciul nu există, voi vă îndoiţi. Adică vă închinaţi în faţa banilor şi a celor puternici. Oare aţi uitat că puterea v-a dat-o Dumnezeu şi că trebuie să priviţi în sus, spre El? Cel mai sărac şi cel mai bogat există numai datorită Lui.

Afară ninge. Zăpadă curată de munte, imaculată. Este speranţa mea. Speranţa că oamenii vor înţelege şi vor alege drumul curat către Lumină. Natura îmi spune că nu e totul pierdut şi parcă încearcă să acopere noroiul. Fiecare secundă pe care o trăiţi este încă o pată de noroi aruncată asupra mea, asupra naturii şi asupra oamenilor mei. Nici nu vă daţi seama cât murdăriţi totul în jurul vostru!

Eu simt pulsul naturii, voi nu! Voi priviţi frumuseţile ei, dar nu le

vedeţi. A venit timpul să vă arate şi ea cât de puternică este. Aţi rănit-o suficient. Ea n-o să vă facă niciun rău intenţionat. Voi aţi distrus-o şi ea a rămas goală. Este necesar să-şi reînnoiască faţa. Tragedia este că după aceea voi nu o veţi mai putea privi niciodată. Nu o veţi vedea cât de frumoasă va fi în costumul ei cel nou.

Patru din oamenii mei au fost ucişi de mizeria voastră. Au pierit curaţi cum au venit, arătând că se poate, chiar dacă lor le-a fost cel mai greu să se păstreze aşa.

Mai aveţi o ultimă şansă. Nu o pierdeţi. Ieşiţi din noroiul ce vă înconjoară şi refuzaţi MOCIRLA. Este greu, însă vă asigur că merită. Vor fi unii ce vă vor condamna că nu mai simţiţi ca ei, că nu vă mai îmbătaţi sau că nu vă mai terfeliţi trupurile în plăceri mărunte, sau că dispreţuiţi ceea ce pentru ei e sfânt: banul. Voi însă, cu credinţă veţi merge mai departe şi veţi arăta şi altora că se poate TRĂI şi MURI demn. Este bine să nu se repete istoria de acum două mii de ani.

Mai aveţi o ultimă şansă. Nu o pierdeţi! Refuzaţi noroiul ce vă înconjoară. Ceea ce vă cer eu e cu mult mai greu decât ce aţi învăţat până acum, însă nimic nu se face fără sacrificiu.

Asteroidul ce se îndreaptă spre Pământ poate veni peste trei ani, în septembrie, dar poate veni şi anul acesta în septembrie – asta depinde numai de voi! Eu bat în continuare la fiecare uşă.

Ajutaţi-vă semenii să înţeleagă, să gândească, pentru a nu mai fi consideraţi „containere mergătoare”, fără creier. Alungaţi ispitele şi învingeţi-vă frica. Iată cheia credinţei, întăriţi-vă voinţa, iar prin Credinţă, Iubire şi Speranţă veţi reuşi. Deschideţi ochii să mă vedeţi! Sunt printre voi.

RIDICĂ-TE şi CÂŞTIGĂ!